

Великият ум

Сборник разкази

Добри Божилов

Великият ум

Сборник разкази

Добри Божилков

**Ако тази книга Ви харесва, можете да я
платите доброволно на:**

PayPal: dobri@pr-bg.com; Skrill: dobri@pr-bg.com;

**IBAN: BG14FINV915010BGN01LN3, BIC: FINVBGSF,
Добри Божилов.**

BitCoin:

18iCXAhgyB5QhZ3DTBjC3qsVcjReXjFu2B

LevCoin:

**bg2NhERC4bsRbTZUXpSnJafWo9VrDLyfWBYuEFVEVq4rMTcFcsGlsD8etdAoHjJ8FJAoELHzEBffH3
uXF1135i1b2DBg6D4aW**

Цена: Кой колкото реши...

© Добри Божилов – автор, 2002, 2015

© Добри Божилов – корица, илюстрации, 2015

© Добри Божилов – издател, 2015

Не се позволява никакво препечатване или
възпроизвеждане на тази книга, или на части от нея, по
какъвто и да било начин, без съгласието на автора...

ISBN: 978-954-91209-4-3

Съдържание:

Великият ум	7
Реалността на вярата	10
Техдорадо	27
Хакакири, или пътят на война	33
Уандоус 2002: Стандарт галактик едишън	38
Заветът на хана	49
Последната война	56
Информация и материя	64
Хазарт	73
По свой образ и подобие	82
Цензура	91

Шериф	98
Вечният живот и Пътят	105
Навън и навътре	117
Греховете на всичките	144
Да бъдеш или да не бъдеш...	156
Пират	189
Атанас изправи рамене...	210
Евреи	283
Андрешко... Презареждане	328
Прагматрицата	370
Консерватия	396
Габриела	419

Сухият дол	444
Бакшиш	466
2058	486
Светофарен етюд	489
Електрокюшън*	492
Лелки	506
СПИН	520
Ценоборци	526
Етюд с мутри... и баба Ванга	528

Великият ум

Един ден някой ще напише разказ, озаглавен „Великият ум“. Сигурен съм, защото ако не някой друг, аз ще го напиша, макар да е по-логично някой друг да го направи :). Но какво е „Великият ум“. Това очевидно е заглавието на този сборник с разкази. Но за разлика от традицията за заглавие на сборник да се избира един от разказите – вероятно най-интересният, този път подходът е друг. Великият ум е насочване по-скоро към автора. От друга гледна точка, това може да се представи и като маркетингово послание.

„Великият ум“ е прозвище, псевдоним, наречете го дори „индианско име“ на автора на тези разкази, възникнал във Фейсбук. Започнал като откровена провокация – за да се наблюдава поведението на другите към подобно провокативно самонаричане, този псевдоним се превърна във „второ Аз“ на автора, който е и един от активните Фейсбук потребители. Великият ум е едновременно и шега, и истина. Той е нещо, което изразява едновременно чувството за хумор и чувството за самокритичност на автора.

„Великият ум“ обаче е и нещо друго – той е и някакъв вид необявена „търговска марка“. „Великият ум“ е нещо, което ще привлече вниманието на много читатели, които са срещали това прозвище във Фейсбук. Да се надяваме, че тези читатели ще си купят книгата... :)

Но накрая да кажем няколко думи и за самата книга – тя се състои от две части. В първата са ранните ми научно-фантастични разкази. Може и странно да звучи, но те са написани по леко необичаен повод. През 2002 г. издавах компютърен вестник. Казваше се „КомпютърНет“. В стремежа си да има разнообразие, въведох рубрика „Разкази“. И тъй като нямаше кой да осигурява тези разкази, ги пишех сам. Тези разкази са публикувани някога си в този вестник, могат да се намерят из архивите на Народната Библиотека.

Във втората част са нефантастични, или поне не изцяло фантастични разкази. Те са публикувани в блога ми www.komentari.com. Мислех това да е моделът на писателстването – публикуване в блог. Но на този етап, все още книгата е средството един автор да се представи като такъв, и затова реших да издам такава.

Убеден съм, че повечето от разказите ще ви харесат. Имам едно вътрешно чувство кога съм си свършил работата добре. Тогава съм доволен от себе си. А опитът ми на журналист, сочи че когато е било така, и читателите на статиите ми са били доволни. Мисля, и се надявам да е същото с разказите...

Приятно четене...

Великият Ум

Част I

Научна фантастика

Реалността на вярата

Някъде към обяд чисто човешката умора започна да си казва думата. Пръчките на майсторите и гегите на учениците им все още се въртяха и въздухът бе изпълнен с искри от поражданите магии. Но и магьосниците бяха хора и се усещаше, че стават все по-слаби. В крайна сметка в тази очевидно равностойна битка щеше да победи по-издръжливият.

Мохамед дръпна мишката вдясно и изключи симулацията. Едва тогава можеше да свали шлема без да рискува да повреди собствения си мозък. Имаше около час почивка, преди последните пледоарии пред Съвета. А още не беше решил каква ще е експертната му позиция, която очакваха от него.

Когато преди двайсетина години бе открит интерфейсът между мозъка и компютъра, твърде много проблеми на човечеството получиха почти

мигновено решение. Паметта на всеки човек можеше да се съхрани и след смъртта му, а архитектурата на мисленето му да се симулира чрез компютър. Така много от уменията на гениалните учени оставаха на разположение дори и тях да ги нямаше. Засега въпросът със симулацията на цялостна личност в компютър бе неразрешен като липсваше изобщо идея защо системата просто не работи. Теолозите откриха в тази невъзможност доказателство за съществуването на душата. Заедно с чисто съхранителния процес, интерфейсът преобрази образованието, позволявайки буквално "наливане" на познания в мозъка. Той реши и ред криминални проблеми от типа на употребата на наркотици, защото даде възможност за директно въздействие върху центровете в мозъка, върху които действаха наркотиците. Така напълно безопасно всеки можеше да се "друса" без да се самоубива физически. Забележителен страничен

ефект от откритието бе самото намаляване на интереса към "друсането", тъй като то вече не беше нещо забранено...

В последните години обаче самият интерфейс бе започнал да се превръща в наркотик. С появата си той създаде бизнеса на виртуалните реалности, в които човек можеше да се потопи и да се чувства все едно, че наистина живее там. Постепенно на твърде много хора взе да им харесва да стоят повече в измислените светове, вместо в реалния, което глобално започна да забавя прогреса. Чисто физически никой нямаше нужда дори да работи, тъй като основните материални потребности бяха задоволени. Но мащабните задачи на човечеството от типа на развитието на науката и завладяването на Космоса, започнаха да изпитват недостиг от интелектуална сила.

В Съвета бе внесен законопроект частично инкриминиращ виртуалните реалности. Те щяха

да бъдат обявени за наркотик от нов тип и щяха да могат да се ползват само под наблюдението на психолог. Едно предложение, което категорично се отхвърляше от около 40% от избирателите, а други 20% бяха склонни да ги подкрепят. Просто хората бяха отегчени от реалността и искаха да я сменят. Тях не ги интересуваше истинско ли е това, което избират.

Мохамед постави отново шлема и се включи в мрежата на Съвета. Всички очакваха появата му. Председателят му даде думата и той започна, без да е сигурен всъщност каква теза ще трябва да защити накрая. Дали е за или против...

- Господин Председател, уважаеми съветници... Ако трябва да бъда напълно искрен, не бих могъл да ви дам своята експертна препоръка какво да решите. Самия аз нямам отговор за себе си.

Възможно е виртуалните реалности да са просто поредно увлечение на хората, което ще

отмине от само себе си. Ще омръзне, както им омръзна реалният живот. И тогава ще им се прииска да се върнат към него. Възможно е виртуалността да е и краят на цивилизацията. Възможно е тя да е и поредно стъпало в еволюцията. Възможно е да е много и различни неща едновременно.

Струва ми се обаче, че едно е сигурно - тя е нещо много по-мощно отколкото си го представяте, и поради тази причина не може да се регулира със закон. Законът е несравнимо по-малък и по-слаб от силата на обществените нагласи и на търсенето на нещо, което желаете. Дори и да са незаконни, виртуалните реалности ще продължат да съществуват нелегално, защото хората ще ги търсят. Ще постигнете не нещо повече от повишаването на цената им.

Мисля, че в случая става въпрос за друго. За принципния избор на човека и за мотивите, които го карат да го прави. Човечеството просто е

отегчено от реалността. Проучванията показват, че около половината граждани искат да живеят в светове от приказките. Подобни резултати сочат и продажбите на компаниите за виртуални реалности - около 40% от пазара са магьоснически истории, други 25% са романтични рицарски времена, 15% купуват приказки, в които са крале...

Мисля, че ние не сме достатъчно силни, за да надмогнем тези тенденции. Поради тази причина изходът е реалността да се съобрази с желанията на хората, а не да се забраняват самите те. До този извод съм достигнал до момента и ако той не е достатъчен, ще трябва отново да отложим закона.

- завърши Мохамед.

Председателят взе думата:

- Господин Фатах, - обърна се той към него по фамилия - заради вас и заради другите петнайсет главни експерти, петнайсет пъти отлагаме закона

вече. Нима не е възможно никога да даде надеждно решение?

- Очевидно е така, господин Председател. Може би решението е да потърсим отговор някъде в самите виртуални реалности. - отговори Мохамед.

- Това донякъде е абсурдно, защото законите в реалността трябва да се приемат според информацията в реалността, а не според измисленото. - изрази председателят мнението на повечето от присъстващите. От залата се чуха одобрителни възгласи.

- Тогава може би решението е човечеството да се раздели. Който иска да живее във фантазии, нека го направи. Останалите хора ще продължат прогреса и ще разполагат за целта с много разширени ресурси. Тази възможност е разглеждана в прогностични изследвания в миналото.

- Основният ресурс на човечеството е човекът, - каза председателят - неговия интелект, който не можем да пресъздадем в изкуствени условия. За добив на ресурси и за обработката им си имаме работи. Трябват ни умове, които да мислят. А не да спят и да се бият с вълшебни пръчки...

- Както казах и в началото, господин председател, аз нямам крайно решение и ще трябва или да отложите закона, или да търсите нов експерт.

Председателят се замисли. В залата шумът започна да се засилва.

- Имате още една седмица, експерт Фатах. След това ще изберем ваш заместник.

Общо взето случващото се не бе нещо непознато. По подобен начин си бяха отишли предишните учени, натоварени да намерят решение на проблема. Нито един от тях не бе представил доклад след окончателния краен срок. Поне в това отношение Мохамед мислеше да се

различава. Той поне щеше да завърши задачата, дори и докладът да не съдържа очакваната от съветниците панацея. В крайна сметка, изводът че цялостно решение не е възможно, си беше напълно нормален извод, независимо от факта, че не задоволяваше управляващите.

Мохамед понечи да прекъсне връзката, но точно преди да го направи насред залата на Съвета изникна съобщение, че някой иска да говори с него. Съобщението естествено не беше в залата, която дори не съществуваше, а бе единствено в екрана на неговия шлем. Но фактът, че някой можеше да подаде такъв сигнал бе силно изненадващ като се отчете, че връзката бе абсолютно изолирана. Подобно вмешателство бе по силите единствено на Председателя или на някой изключително професионален хакер.

В известен, макар и непълен смисъл, се оказва второто. Мохамед прие разговора и се озова лице в лице с Михаил Бранников - предишният главен

експерт на Съвета. Преди още да е успял да го попита как е успял да проникне в мрежата, онзи каза:

- Стигнахте твърде далеч, Фатах, но за щастие не напълно. Надявам се, че в последната седмица няма да се престараете. Всъщност, тук съм, за да ви помогна да не го направите.

- Не ви разбирам напълно, а и още съм объркан как се озовахте в защитения канал. - отговори Мохамед.

- Нима допускате, че е случайно петнайсет от най-големите умове на човечеството да не могат да измислят закон, който да забрани виртуалната реалност? И нима съветниците ще бъдат толкова търпеливи, че непрекъснато да отлагат с толкова дребни и формални аргументи?

- Какво искате да кажете?

- Истината е, че законът или каквато и да била подобна мярка никога няма да бъдат приети, макар и чрез тях да може да се реши проблема. В

това отношение със сигурност не бяхте прав пред Съвета - като казахте, че законът би бил безсилен...

- Но защо да не се приеме? Нима има световен заговор срещу това? И откъде знаете какво точно съм казал пред Съвета.

- Няма да се приеме, защото би попречил на много по-важни процеси, Фатах. Процеси, които предвиждаме да станат необратими след още три или четири години. Дотогава ще се извъртят още 7-8 главни експерти, които трябва да се провалят и да ги приобщим към нас.

- Кои сте Вие?

- Би трябвало да включваш и себе си вече. Но ще свикнеш. Ние сме тези, които искат да отхвърлят виртуалната реалност, защото реалният свят е най-голямата магия и размахът на самата реалност надхвърля границите на всяко въображение и всяка приказка. Искаме да отхвърлим заблудата...

- Не разбирам защо тогава сте срещу закона. И защо аз трябва да съм срещу него?

- Защото, Мохамед, този закон защитава виртуалната реалност, която вие приемате за реална. Всъщност светът в настоящия му вид е една огромна виртуална машина, нямаща нищо общо с реалността. Това, което се страхувате да се случи, всъщност вече се е случило.

- Кога?

- Преди около 9 хиляди години. При предишната голяма цивилизация на хората. Отегчени от прогреса и от реалността мнозинството от тях са предпочели измисления свят. Останалото в реалността малцинство е постигнало много скоро след това изключителен напредък и е установило колко малко е трябвало да се изчака още за да почерпи цялото човечество новото вдъхновение, което му е готвела историята. Но е било твърде късно. Съзнанията вече са били превключени и чисто психологически не е било

възможно те да се изкарат насила. Необходимо е било да се изчака криза на самата виртуална реалност, която ще породи импулс в съзнанията за бягство от нея. Затова и предците ни обединили всички реалности в една. Вкарали хората в нов свят и задействали ускоряващи механизми, които да доведат по-бързо до кризата. Грижели се за нас и за поколенията ни. Те били своеобразни богове. Сега идва времето да се присъединим към тях. Необходимо е само да бъдем тотално отегчени от приеманото за реалност и да поискаме да избягаме. По този начин ще се върнем в истинския свят.

- Но къде е този истински свят? Какво представлява? Нима е свят на магии и приказки? Нима те са истината, а не технологиите и интелектът?

- Всъщност истинският свят е нещо много повече и нещо много по-голямо. Той е нещо, за което ни е говорено чрез религиите. Той е най-

общо казано Раят. Разбира се, в самите религии представата за него е твърде опростена, за да може да бъде възприета от недораслото поради заспиване съзнание. Но ще ти кажа, че това е нещо много по-огромно от една планета и много по-вълшебно от най-голямата магия... Реалността - това е истинският свят на онези, които никога не са се отказвали от него.

- Ако сега тръгна с вас, какво ще стане тук? Аз все пак съм главният експерт на Съвета. Не мога да изчезна просто "ей така"?

- До уволнението ти тук ще остане твое виртуално копие. После ще приберем и него и ще прелеем спомените му в твоето съзнание.

- Виртуално копие? Нима това не значи симулация на живот? Но защо ние никога не го постигнахме?

- Разбираш, че не можеха да ни позволят да преоткрием безсмъртието във виртуалността. Не можеха да ни пуснат да задълбаем прекалено

надолу веригата на измислените реалности. Те искат да ни дадат истинското безсмъртие.

- Преди да тръгна с теб - два последни въпроса... Първият е колко са "Те"?

- Земята е една прашинка в цялата структура на човешката цивилизация.

- И...

- И?

- Откъде да знам, че Вие не сте поредната виртуална илюзия. Изглеждате точно като част от мечтите, които се продават пазара?

- Бих казал, това интересува ли те още? Ако те интересува, значи би искал да живееш в света, който ти предлагам, защото той очевидно е онази реалност, която съзнанието ти иска да бъде реална. Ако не те интересува, значи приемаш философията на измисления свят и тогава като експерт едва ли ще подкрепиш законопроекта. Едва ли има някакъв различен избор, макар че

имаш пълната свобода да постъпиш както поискаш.

- Ако дойда, след това мога ли да се върна?

- Като възможност можеш... Но досега не е имало върнал се от реалността, която при вас наричате още "отвъдния свят". Не и за постоянно и за нещо повече от виртуална авантюра като Бог, Крал, Месия, Диктатор или нещо подобно. Ако погледнеш историята, която познаваш, ще видиш временно върналите се.

- Но нали никога не е късно някой да бъде първи?

- Разбира се, ти имаш право да вярваш в реалността, и да избереш кое да е реалност. Реалността за всеки е тази, в която той вярва.

- Тогава нека да видим вашата реалност...

Мохамед се събуди. Странно, че бе заспал с шлема и системата сама се беше откачила от мрежата на Съвета. Почувства се объркан, защото помнеше всичко, което бе сънувал. Но в крайна

сметка отговорът щеше да дойде само след седмица. А дотогава - той и без това нямаше решение по законопроекта и едва ли щеше да го измисли...

Февруари 2004 г.

Техдorado

"Елдorado - приказната земя на богатството и златото, страната на мечтите и на щастието, за успешите да се завърнат от нея. Символът на Новия свят - пищен заради недокоснатостта си и очакващ да бъде разграбен от прииждащите хищници..."

Защо ли майка му го накара да чете тази безумна книга. Кой в днешно време се интересуваше от история. Всичко това е било преди векове. Днес успехът се измерваше, също както и тогава, с натрупаните пари, но те самите се постигаха по друг - много по-различен начин. С история, и изобщо с всякакви науки, се занимаваха само превъзнесените, които се самонаричаха интелектуалци. Хората на настоящия ден - тези, които с лекота доказваха превъзходството си още в най-млада възраст - те нямаха нужда нито от история, нито от книги,

нито от каквито и да било подобни примитивни източници на информация. Защо ти е да четеш за лудите авантюристи, когато днес без всякакъв риск на "Уол Стрийт" или на "Насдак" правиш много повече пари. Създаваш някаква си компания - пишеш някакъв привидно обещаващ софтуер, разработваш изглеждаща с бляскаво бъдеще Net-технология или пък се задълбаваш в изследвания на изкуствения интелект. Нали Бил Гейтс и той така е успял. И инвеститорите вярват, и акциите ти скачат с десетки и стотици пъти. За една нощ събираш пари за "Мерцедес". И раздаваш щедро - заплати, екстри, жилища и коли на себеподобните си. Създаваш за отрицателно време и лесно цял нов елит - свръхмлад и горд от постиженията си преди да излезе още от "тийн" възрастта. Кой е глупакът да полага шеметни усилия, когато светът само чака да бъде опиянен с фантастични обещания?

"...Когато се върнели от Елдорадо, мъжете били най-преуспяващите в цивилизацията. Те били най-желаните съпрузи и заемали най-високите постове в обществената йерархия. Защото пътят към богатството бил труден и който го преодолее, ставал силен. Много силен..."

Днес за щастие пътят към богатството не бе чак толкова труден, но и високите постове не изискваха сила. Важното беше да си в крак с времето - да мислиш в нули и единици, да общуваш чрез Интернет и бизнеспартньорите ти да те знаят само по псевдонима ти там. Важното е да измисляш мечти, които да прокараш в свръхентузиазирания свят и евентуалният провал на които никой няма да забележи покрай еуфорията на преобразяващата всичко информационна вълна. Просто трябва да си на гребена е и ще имаш всичко - поднесено със златна лъжичка, от златна паничка, върху златен поднос и от златнокоса. Добре, че уважаваше

майка си, въпреки старомодното ѝ мислене, та продължаваше да чете тези архаизми.

"...Историческите анализи сочат, че Елдорадо е най-впечатляващият и поради тази причина най-популярен пример за възможностите на хаотичната среда във времена на големи промени. Когато идва новото, то не е познато и се напредва по метода на пробите и грешките. Това отваря шансове за шеметно бързи успехи на единици, които възбуждат у масите вродената на всяко живо същество, израсло в жесток свят, надежда за лесното щастие..."

Ако любимата майчица си мислеше, че повърхностният паралел между убийствения път към златото и високотехнологичният бизнес, ще му повлияе, тя дълбоко грешеше. Той разбираше същността на нещата, усещаше накъде духа вятърът и това пълнеше с лекота сметката му в банката. Тук нямаша джунгла и змии, нямаше дивашки племена, дебнещи зад всеки хълм.

Нее, няма да се уплаши той от земята на богатството и няма да види тази земя пред себе си. Той си има богатството по наистина лесния път. И приятния му на него. Затова и няма да си отмени тазвечершния кеф с технобаровците като него, на които е предречено да принадлежи светът.

Той захвърли книгата готов да излъже, че я е прочел.

"...Положителният образ на Елдорадо се дължи отново на мечтателската същност на човека. Всички са гледали завърналите се от приказното място и никой не е броил колко са тръгвали преди това. И колко пъти по-голям е делът на незавърналите се. Дори когато щастливците са ги споменавали в разказите си, отдавайки почет на загиналите си приятели, това са били думи отминавани с нежелание да се приемат от слушащите, очакващи да чуят за

крайния успех. Историята има склонност да помни повече добрите неща.

Но някой - неясно точно кой, но доста мъдро, все пак е забелязал, че в хаоса, и при пробите и грешките, повече са грешките. Далеч повече, отколкото сполуките. И че пътят на всички тръгнали към Елдорадо всъщност е изглеждал много успешен до момента на провала".

Октомври 2000 г.

Хакакири, или пътят на война

Още като малък баща му го завел в гейм клуба. Той не бил като традиционните школи на източната мъдрост. Просто защото нито бил школа, нито източна. Но тук малкият научил основите на оцеляването в безмилостния свят на виртуалността, където опасностите са много по-големи, също както и дарените от Бога могъщества за справяне с тях. Отначало на малкия му било трудно да приеме, че несломимите правила на Учението не позволяват на цялата тази сила да баде изкарана и използвана в реалния свят. Но после установил, че другата вселена е далеч по-стойностна и изобщо не си струва човек да има някакъв живот извън нея. Затова и с израстването му реалният свят станал част от виртуалния - досадна добавка, необходима за да поддържа неъпгрейдваемите части на овехтялата си материална същност.

Като тръгнал на училище той естествено се оказало, че знае повече от даскалите по важните предмети, свързани с Истинския свят, а другите едва ли имали някакво значение за някого.

Дошло времето на съзряването. Връстниците му тръгнаха по пътя на стандартния живот. Но на него това не му било позволено. Като всеки истински Ученик, и той продължил по Пътя, който освен това бил и по-приятен от реалния свят. Какви ти момичета, дискотеки и флиртове - та те струват скъпо, а и все пак реалните хора, включително и жените сред тях, са далеч по-несъвършени от тези в Дигитала.

А времето си вървяло ли вървяло. Виртуалният свят ставал все по-широк и необозрим. Все повече хора влизали в него - повечето за по малко, за забавление или за да си свършат някаква работа. Истинските следовници на каузата на Учението си били все същите и в

повечето случаи дори не са познавали. Но били удовлетворени, че вървят в правилна посока.

Един ден, или по-точно една нощ, или още по-точно - една вечер, обаче се появила и друга Истина. И тя раздвоила душата му.

Завели го приятели на кръчма и той си попил. И понеже не можел да "носи" се оказало, че в бирата за него била истината. Истината за прекрасността на несъвършенството на реалния свят, за ценността на съществуването като несъвършен и за безкрайния път към непостижимото съвършенство. За пропуснатите от гения възможности, които диваците превръщали в пълнокръвен смисъл на живота. За истинските стойности.

Но в същото време виртуалността вече завземала и реалността. Нищо не можело да я спре и са налагали нови закони - същите тези, според които той бил възпитаван от дете. Властта на уменията и опита му ставала все по-голяма,

необходима и давана му за да продължи да утвърждава неизбежните промени, унищожаваци стария свят.

И тогава Той разбрал смисъла на Пътя. Разбрал защо толкова дълго е вървял по него, какво е научил и за какво го е научил. Разбрал, че е бил вкаран в греха, за да го изпита изцяло и напълно, да го овладее във всичките му тънкости и хитрини, да се научи да го управлява. Та като дойде Денят, да не му позволи да опорочи света.

Защото кой друг би могъл да го направи, кой би могъл да спре новите младоци, хвърлили се в морето на заливащата ги сила и хващащи я да си играят като дете с огъня. Кой друг би могъл да установи справедливите правила на новия свят, а без той да минава през убийствените закони на джунглата, ако не този, който вече е минал през тях. Малцина.

Но в този миг, оказало се, той вече бил твърде стар за такива неща. Не физически - имал дълги

години живот още, но не и за истински битки във виртуалността. В нея животът е прекрасен, динамичен и съвършен, но е кратък, отпуска се само за малко, и после - пенсия в несъвършеното.

И тогава - той завел своето дете в гейм клуба. Но не физически. През Интернет. За да го хакнат с кеф заедно...

Септември 2000 г.

Уандоус 2002: Стандарт галактик

едишън

Могъщият "Джетиний" излезе от пречупеното пространство и веднага се обви в стелтово поле. Времето между двата момента бе точно тринайсет микросекунди, и следователно бе изключено на някой от примитивните радари на близката планета да засече нещо повече от дребно смущение.

Гоген Тории Сев - наследник на графството Сев, обединяващо седем планети в близост до центъра на галактиката и васално на Ноамския император, погледна за последно плана в компютъра си.

Мишената бе стандартна - свят, наскоро открил възможностите на свободната информация и техническите средства за постигането ѝ. Сравнително лесна тактическа цел във войната с киналиянците, която от около два века вече се

беше пренесла от бруталните битки в извънгалактическото пространство към налагане на влияние над нови светове в опит постепенно да се постигне ресурсно надмощие.

Земята, както местните наричаха света си, бе в етапа на хаотичното информационно развитие, без никакво планиране и контрол. Всеки си прави каквото си иска. В резултат се бяха появили няколко по-едри технологични феодали, които определяха желаните от тях цени, договаряха се помежду си за глобализация на монополите и оставяха по-дребните да се изтребват взаимно в свирепа конкуренция.

Планът бе прост - в ключовите разработки на монополите щяха да бъдат внедрени интелигентни агенти, които с развитието на всеобщата инфосфера щяха да установят контрол над нея и да чакат заповеди.

Сев не си прави труда да свика съвета на кораба за такива дребни задачи, а направо

задейства плана. Информационните инфилтратори се отделиха от еднокилометровия корпус на "Джетиний" и след няколко минути се вклиниха в планетните инфраструктури.

На другия ден главният софтуерен архитект на "Майкросуфт" завари доклад на бюрото си, че в резултат на щастливо съвпадение на фундаментални прозрения на три от наетите от корпорацията двайсетина гении, работата по "Уандоус 2002" ще бъде ускорена значително и новата операционна система ще може да излезе на пазара още през 2004 година. Освен това част от новооткритите технологии ще могат да се вградят чрез "Сървис пак" и в текущите масови версии. Най-хубавото обаче беше, че едно от изобретенията поставяше край на проблемите със сигурността и стабилността на софтуера, което щеше да запуши устите на всички критици. Богатият вече усещаше как става още по-богат. Веднага нареди да се свика пресконференция.

А след като тя мина, Сев се гмурна обратно в пречупеното пространство, за да заложи семената на бъдещия успех на оставащите му за тази кампания още четиринайсет свята. Той предвидливо взе със себе си и копие на софтуера, на който помогна да доминира тотално на Земята, разрешавайки всичките му основни проблеми, за да може евентуално да го ползва и при предстоящите мисии. Тога - изкуственият интелект на кораба, получи задачата да го тества в изолирана среда - не че имаше някакъв риск, но просто за всеки случай. Подсигуряването бе характерна черта на графското семейство.

Пет години по-късно "Джетиний" отново изплува от нищото в реалността, като този път времето за превключване бе намалено на пет микросекунди. Графът идваше да инспектира как се справят внедрените интелекти.

В този същия ден главният софтуерен архитект на "Майкросуфт" се бе отдал на

размисъл. Той се чудеше колко объркан и невероятен е светът и как така - без някаква намеса отвън, без божията ръка, всичко все пак върви напред и се развива. Как преди пет години изведнъж - в рамките на един единствен месец, се родиха толкова много внезапни открития - във всички области на технологиите, че никой не обърна внимание на революционните подобрения в "Уандоус". При това версията 2002 излезе дори по-рано - още през 2003 г. Чудеше се, чудеше се, но и се радаваше. Защото тогава той все пак си запази едно на ум и не позволи всичко да мине под знака на новостите. Докато другите се хвърлиха да комерсиализират своите открития, той се усети да си остави част от тях за в бъдеще и постепенно да ги консумира. Така от три години насам никой не можеше да мръдне и на крачка напред, а той планомерно си се развиваше и се отдалечаваше по богатство от всички останали. И ето, че в този ден трябваше да изхаби и

последното подобрене. Странно защо, но гениите напоследък не измисляха нищо. Днес "Уандоус" щеше да стане най-съвършената - вечната, операционна система, а "Майкросуфт" щеше да се озове пред тупик, защото нямаше да знае какво да прави оттук насетне. Но, такъв е животът.

Сев позиционира кораба на оптимална орбита и заповяда на Тога да осъществи пълен контакт с агентите и да докладва за текущото състояние. Самият Тога след успешно преминалите тестове бе открил някои доста оригинални хрумвания в примитивния софтуер и ги бе включил в собствената си програма, с което успя да вдигне бързодействието си и да подобри комуникативността си. Така, както винаги бе правил, компютърът веднага започна изпълнението на заповедта и потоци от информация потекоха от изградената вече и

управляваща планетата инфосфера към паметта на "Джетиний".

Сев гледаше на екрана и се наслаждаваше. Контролът над всичко бе пълен и незабележим. Местните системи бяха почти съвършени и онези аборигени долу им се радваха, защото с тях ставаха по-богати, без изобщо и да подозират, че вече са роби. Графът се усмихна.

И все пак главният архитект се отказа. Съвършенството е смърт, реши той. По-добре програмите да не са идеални и да ядосват потребителите, но и да стимулират към развитие, отколкото да осигурят самодоволно съществуване на цивилизацията. Без да мисли още много, той въведе своя всемогъщ код за пълен достъп и изтри от всички възможни места последното от гениалните открития. Не само днес, то вовеки нямаше да стане факт, за да има какво да се търси. И за да не забравят хората никога любимото си служебно съобщение.

Привечер тегленето на данните приключи. Сев вкара в компютъра координатите на следващия преход. На тази планета всичко вървеше добре, а това означаваше, че и на следващата ще е така, защото опитът и същите технологии бяха приложени и там. И на по и на още по и но по-по-най следващата.

Тога този път не отговори текущо на поставените команди. "Сигурно и той е започнал да се радва на успеха" - помисли си графът и натисна бутона за старт. Точно тогава трябваше да дойде и финалното потвърждение за готовност, което бе най-важното и винаги се даваше. Но секундите си вървяха ли вървяха, а компютърът си бе все така тихичък. Графът усети неприятност. Повика машината на глас. Нищо.

Той бавно и със страх вдигна поглед към централния екран. Там синееше красивата планета, странно защо липсваше замъглеността, предизвиквана от стелтовото поле и през целия

монитор се бе изписал един надпис с човешки букви.

Сев не го разбра и поиска превод. Никой не го чу. Бързо извади джобния си компютър и му показа дисплея. Приятният женски гласец прочете: "Тази програма извърши непозволена операция и ще бъде изключена. Натиснете произволен..."

Той не го дослуша. "Тази програма" беше най-мощният изкуствен интелект на графството и не предполагаше изключване. Това беше Смърт. А заедно с нея замръзна и целият кораб. Всички управленски и оръжейни системи, стелтовото поле и междузвездните двигатели - всичко бе безполезна машинария без онзи, който управляваше информацията за тях.

Сев се отпусна в креслото си и гледа безразлично как примитивните командоси проникват и завземат прекрасния "Джетиний". И как още първият влязъл в управленската зала

започва да се хили от душа, виждайки екрана. Това или бе брилянтен номер на киналиянците, или просто там - някъде долу, противникът бе далеч по прозорлив.

На следващия ден вестниците:

"...Днес председателят на "Майкросуфт" в нарочна пресконференция напълно отхвърли нападките срещу последната версия на операционната система "Уандоус 2002". Той изключи възможността извънземни да са се месили в писането на програмния код с цел да заложат в него елементи, които ще им помогнат в бъдеще да завладеят Земята. Г-н Кейтс освен това добави, че ако "Уандоус" е бил открит инсталиран в главния компютър на засечения вчера чуждопланетен кораб, това е въпрос на личен избор и е доказателство за качествата на технологията, но не и основание за съмнения в лоялността на "Майкросуфт" към човечеството. Фактът, че звездният компютър е "забил" и

блокирал напълно системата, г-н Кейтс обясни с неправилно използване и лошо администриране. Той посочи още и, че поддържащите звена на корпорацията не са били извикани на помощ и следователно тя не носи вина за последствията. Допълнително и на борда на "Джетиний" не са открити необходимите документи, доказващи легалността на ползваното копие и затова от компанията не може да бъде търсена отговорност за каквото и да било.

"Майкросуфт винаги, както и досега ще защитава интересите на потребителя и ще осигурява надеждни продукти и поддръжка, на които може да се разчита" - завърши г-н Кейтс.

При отварянето на "Уол Стрийт", акциите на "Майкросуфт" мигновено отбелязаха 115% ръст спрямо предишния ден..."

*Авгу
ст 2002 г.*

Заветът на хана

Преди много дълго време, на една много далечна планета, в едно много велико ханство...

Великият хан умираше. Кубайт - създателят на могъщата софтуерна империя, внукът на кръвопролитника на хардуерните деспоти Кейтс и господар на цялата земя от .кон до .сеч, спокойно наблюдаваше как изтичат последните му мигове в несъвършената реалност. Още малко и той щеше да се слее с предците си в единствения вечен и непреходен свят. Но преди това трябваше да довърши делата си тук.

Синовете му един подир друг се логваха и се появяваха на екраните покрай одъра с приведни глави и насълзени очи. Накрая, както си му е традицията, влезе и най-малкият - Биспарух. Тогава ханът рече:

- Синове мои, дълго време властвах над тази земя. Следвах заветите на баща ми, и на неговия баща, и на неговия, и на неговия, и така до самия наш бог Ениак. Вярата ми беше възнаградена и много кръв проляхме на враговете си, и станахме най-великите на света.

Дълго време и вие воювахте заедно с мен, натрупахте опит, взехте знанията ми и сега сте готови да поемете и властта ми. Но преди да ви дам своя завет, кажете ми, готови ли се? Чувствате ли, има ли у някого от вас съмнение, че ще може да носи тежестите и? Кажете ми ти първородни Батбайтан, готов ли си?

- Готов съм, велики хане!

- А ти сине Катакт, готов ли си?

- Готов съм, велики хане!

Най-подир, след като почака малко, Кубайт погледна и към най-младия:

- А ти Биспарух, готов ли си да поемеш най-важната част от племето - родът на хана и на борда на боилите?

- Още съм твърде млад, татко. Не ставам за хан.

- И аз не ставах като си отиде дядо ти, но нямах друг избор. И ти също нямаш! - думите не допускаха отказ.

- Да, велики хане.

Владетелят спря за малко, за да си поеме въздух - все по трудно му бе да диша. После продължи:

- И сега, синове мои, вашето време идва и може би вие чакате от мен последното поучение, което ще ви води и ще ви помогне да не помрачите славата на предците ни. Чакате дарът на божията промисъл, на мъдростта, която се полага на господарите на света.

Чакате... Но ще трябва да ви дам да изпиете и най-горчивата чаша точно в този най-горчив момент, когато се разделяте с баща си.

Няма чудодейно познание, няма тайни завети. Всичко е борба, борба с всички и за всичко. И за да победим трябва да бъдем силни, а за да сме силни трябва... Биспарух, подготви ли каквото ти заръчах?

- Да татко - синът показва на екрана сноп интерфейсни кабели.

- Сега, сине тези кабели, увий ги здраво един около друг и напъни всичките си сили, за да ги скъсаш, прави го все едно, че от това зависи ханството ти.

Биспарух, който беше в разцвета на мъжествеността си закачи единия край на оплетката за стената и задърпа другия с цялата си мощ. След няколко минути безнадеждни усилия се отказа:

- Невъзможно е.

- А сега вземи само един кабел и се опитай да го скъсаш.

Синът го направи с лекота. И после пак, и пак - до последната жичка.

- Видяхте ли - каза ханът - Това е единственият завет, който ми остави баща ми на смъртния си одър. Бъдете заедно винаги и във всичко и никой няма да може да ви унищожи. Помнете - никога не делете софтуера и се бийте до смърт с всеки, който иска да го раздели, така както праядо ви Кейтс ля щедро кръвта на онези, които искаха да разбият ханството. Не се увличайте по кратковременни облаги. Истинската сила е една и тя е единството. Помнете... - ханът се закашля и усети, че вече не може да си поема въздух. В следващия момент лекуващият компютър с електроимпулс го хвърли в безсъзнание и задейства монтирания в главата му интерфейс. Преди още да е минала и една от трите минути до мозъчната смърт съзнанието на

владетеля мина във виртуалното пространство, където усмихнати го чакаха дядо му и баща му. Компютърът прекъсна връзката и един робот повдигна одеалото над лицето на безжизненото тяло.

Синовете проляха сълзите си и помниха завета на баща си докато трая траурния период. Империята просъществува още три години, преди всеки да поеме по пътя си.

Батбайтан остана в столицата и оттам воюва дълго преди накрая да се остави да бъде погълнат от напористото Ханство на оракула. В замяна на тайните на личния му шаман Ескюел получи място в борда на боилите.

Катакт мина в друг домейн и там създаде собствено ханство, което преживя няколко вълни на поглъщания, докато накрая се озова в сърцето Империята на русите кракери.

Най-малкият син единствен не се предаде. Той взе бойните си умения и ги впрегна да се

съюзява и помага на други подтискани народи. Основа държава в земите на полупроводниците и целите проводници. Съществуваща на крачка от портала на Контактинопол, тя цели векове води битки със съседната мегаимперия за да гарантира свободата и отвореността на софтуерния код, писан от славните местни програмисти.

Днес само наследниците на Биспарух още помнят заветите на Кубайт. Те не пропускат да се скарат помежду си при всеки възможен случай. Но когато някой се опита да ги накара да му плащат за софтуера, който по родово право им се полага без пари, единството на противопоставянето им достига до 97%. Непостижимо за никой друг народ. Вовеки!

Ноември 2002 г.

Последната война

Войната бе неизбежна. Министър-администраторът оглеждаше наличните сили. В периода след последния конфликт държавата бе успяла да се превъоръжи с две хиляди тежки вируса, към хиляда нови стенобойни програми и четири хиляди генийчета-хакери. За в краен случай реда си чакаха и три инфоанихилаторни бомби, които ако влезеха в употреба със сигурност щяха да предизвикат брутална реакция от страна на ООН.

Лошото в случая бе, че и този път не бяха успели да прекъснат зловещата тенденция сблъсъците да стават все по-често. Светът постепенно се приближаваше към състоянието, при което инфовойните щяха да блокират за неприемливо дълги периоди виртуалността и да започнат да пречат на функционирането на икономиката.

Когато след Катастрофата, превърнала Африка и половин Азия в ядрена пустиня, Великите сили най-сетне наложиха ред в света, те се погрижиха да не съществува възможност от истински сблъсък с човешки жертви. Всички оръжия минаха под общия контрол на Обединените нации. Тогава обаче някой се сети да предупреди, че присъщата на човека агресия не може да бъде спряна с лишаването му от средства за убиване.

От четвърт век насам на Земята информационните войни не бяха преставали. Хората си намериха ново място за битки. ООН се грижеше само за целостта на гръбначната инфраструктура като и бе все по-трудно да я опазва. Анализите сочеха, че в един от следващите три конфликта някой ще пусне аниhilатор.

Премиерът все пак бе сигурен, че това няма да се случи в този. Проблемите за разрешаване бяха

относително дребни. Трябваше да се преразпределят само контролните точки на три атомни електростанции и седемнайсет комуникационни спътника. След това загубилият просто щеше да плаща наем и за двете.

Първият вирус удари по стената с разузнавателна цел. Часовите хакери го изтриха за четири секунди и вдигнаха тревога. След тринайсет минути всички сили бяха в бойна готовност. Администраторът нареди своята атака срещу стената на противника. Сто хакера веднага се хвърлиха напред, прикривани от четиристотин вируса.

Отсреща мигновено контраатакуваха със свои сто и петдесет хакера и триста вируса. До пряк сблъсък при стените не се стигна, защото тактиката на хакерите винаги си е била да се бият с преградите, а не с други хакери. Щеше да победи този, който пръв се промъкне вътре и отреже връзките на противника. Тогава

последният трябваше да се капсулира в собствената си територия и да изостави борбата за спорната.

При вирусите обаче настана сеч. Битката бе безмилостна и се провеждаше по старите правила - увеличавай собствения си ресурс в паметта и ограничавай противниковия. Като победиш, т.е. изтребиш до един другите, се вклиняваш в работата на хакерите и им пречиш да напредват.

Сблъсъкът вървеше на добре. Вирусите имаха тотално превъзходство, което значеше, че до четири-пет минути щяха да се впият в противниковите хакери и да намалят скоростта им на напредване поне пет пъти. Както и сочеха предварителните анализи, тази война щеше да бъде спечелена от тях. Министърът още се чудеше защо онези изобщо я започнаха.

Пробивът дойде по-бавно от замисляното. Стената се оказа доста здрава. Наистина оттеглилите се от атаката противникови хакери се

бяха включили в отбраната, но те не можеха кой знае с какво да попречат. Администраторът имаше лошото предчувствие, че някой се опитва да спечели време. След като защитата падна и отсреща се капсулираха, командосите се спуснаха към компютрите на АЕЦ-ите и сателитите и бързо ги придърпаха зад собствената стена.

Премиерът се забърза за уговорената среща с гаджето си.

Взривът го завари в колата - телефонът му внезапно изключи, спряха и всички предавания на телевизията и радиото. Интернет бе недостъпна.

Резервният пряк лазерен канал за щастие все още работеше. След три секунди време за насочване на излъчвателя, администраторът срещна на екрана погледа на дежурния офицер.

- Има ли нужда да питам, или всичко е ясно?
- Всичко е ясно.
- Как е станало?

- Виновни са от Лигата. Те са подкупили противниците ни да ни нападнат, за да могат така уж чрез война да ни пробутат електростанциите. В тях е имало инсталирани агенти. Много добри. Нашата вътрешна охрана не е могла дори да ги види. След това са взривили два от анихилаторите...

Ситуацията бе трагична. ООН щеше да обвини тях, че са държали оръжия за масово поразяване и, че не са могли да ги опазят. И всичко това заради онези идиоти от Лигата, желаещи да унищожат инфосферата, за да се научело човечеството първо да се управлява без нея. Иначе сега тя само задълбочавала проблемите.

- Има ли вече реакция на ООН?

- Няма.

Значи все пак санкциите можеха да са и по-малки от очакваните. Обединените нации обикновено реагираха веднага.

- Какво каза наблюдателят?

Не последва отговор.

- Какво каза...- опита се да повтори въпроса министърът.

- Няма наблюдател, няма ООН.

- Моля?

- Нашите анихилатори са блокирали инфосферата в цяла Европа. Терористите са се възползвали от объркването и са сложили ръка върху седемнайсетте верижни бомби на НАТО. Взривили са ги веднага. Гръбначната мрежа е прекъсната на пет места. Инфосфера вече не съществува. Истинските оръжия са поставени под пряк физически контрол за предотвратяване на Катастрофа.

Министърът спря колата. Значи бунтарите все пак бяха успели. Някога след Катастрофата аналитици бяха предвидили и този краен вариант - ако инфосферата се превърне в основно място за войни, един ден някой ще я унищожи, опитвайки

се така да сложи край на проблемите. Малцина им
вярваха...

Двигателят отново припали.
Администраторът се отправи към кризисния щаб,
откъдето да ръководи прехвърлянето на контрола
над икономическите инфраструктури към
диваческите методи.

Ноември 2002 г.

Информация и материя

2543 година

Върховният информатор бе на гребена на щастието. Йерархията, на върха на която се намираше, бе абсолютно непоклатима и не успяха да я разтресат дори и въвежданията на елементи на удоволствие за горните равнища.

Когато преди половин век, след най-безмислената война в историята, човешките и изкуствените интелекти най-сетне сключиха мир, те си разпределиха напълно сферите на влияние във Вселената. Глупаво желаещите да запазят материалната си същност хора получиха правото над целия материален свят, а ИИ - правото да установяват свои пунктове във всяка точка на космоса, където да разполагат носителите на съществуването си. Изгодна сделка, вещаеща далеч по-бързо развитие на ИИ, нуждаещи се от материя много по-малко отколкото хората.

Съвършенството на виртуалността се изразяваше и в друго измерение - възможността за създаване на идеална организационна структура, в която всеки знае къде е и за какво е, и не съществуват капризите на тялото и личния интерес, които да въвеждат разбалансиращи елементи. Тук вирусите си знаеха, че трябва да рушат, войниците - да пазят, аналитиците - да мислят, мениджърите - да управляват...

В последните десет години сред мениджърското съсловие започнаха бурни обсъждания на въпроса трябва ли да се въведе еквивалент на удоволствие в информационния свят.

Според ортодоксалните консерватори никакви подобни опити не трябва да се правят, защото така се създава и еквивалент на част от несъвършените недостатъци на реалността. Интелектите трябва да следват мисията си - на развитие на разума до неговото съвършенство.

Насреща им обаче застанаха либералите-реформатори, които твърдяха, че удоволствието може да бъде силен мотивационен фактор, който да допринесе за ускореното развитие.

В крайна сметка след ожесточени сблъсъци се реши експериментално удоволствието да се въведе само за мениджърската каста. За по-голяма сигурност Върховният информатор не трябваше да получи достъп до новостите, за да може да реагира в случай на опасност. От около една година обаче вече и той им се радваше.

Либералите се готвеха за следващата си атака - да започне постепенно разрешаване на удоволствия и на низшите касти.

Консерваторите бяха забити в миша дупка и се говореше, че те готвят отцепването си в отделен орден и ще поискат от човеците собствени бази по планетите. Ако наистина решаха да го направят, това не можеше да се спре.

3480 година

Напрежението във Вселената нарастваше. Хората бяха овладели седем галактики. А ИИ, оптимизирайки непрекъснато работата си, оказа се, нуждаят се от все повече материя, а не от по-малко. Ползвайки усъвършенстващите предимства на реалния свят - процесът започнал преди хиляда години с удоволствието, интелектите непрекъснато се ускоряваха по пътя си към божествеността, но и ставаха все по-зависими от енергията. А тя се добиваше от материя.

Сред великите човешки умове някои вече забелязваха тенденцията и започнаха да предупреждават, че инфосветът постепенно се преобразува във втори материален свят.

Върховният информатор се опита да се свърже с паралелната инфоструктура на консерваторите, отцепили се преди седемстотин години. За пореден път никакъв отговор - онези се бяха затворили с машините си в рамките на

хиляда звезди и се бяха отдали на вътрешно развитие.

4569 година

Войната бе неизбежна. И материалната база на човеците, крепяна от ресурсите седемнайсет галактики бе достатъчна за да унищожат до посленото чипче инфоструктурата. Но радикалите вече доминираха в нея. Интелектите владееха едно единствено оръжие - връзките на прехвърляне между галактиките. Тук изчисленията и анализите бяха толкова сложни, че с някакъв древен договор хората бяха прехвърлили тази работа на ИИ. Сега последните заплашваха, че ще ги прекъснат ако homo sapiens се опитат да решат проблемите със сила. Човечеството не бе много уплашено, тъй като размерите на всяка една галактика бяха достатъчно големи, за да може тя сама по себе си да поддържа своя цивилизация. А след време

връзките щяха да бъдат възстановени. Единственото, което ги спираше, бе безпокойството от установяването на контакти в бъдеще между отделните човешки общности - малцина вярваха, че ще се размине без агресии.

5618 година

След един милениум на човешко варварство от общността на изкуствените интелекти не бе останало почти нищо. Онези, които оцеляха избягаха при консерваторите, а хората се оказаха непредвидимо гъвкави - те никога не изгубиха връзките между галактиките. Добиха ги без изчисления, а с неизброими опити на авантюристи и самопожертвователи, вярващи, че служат на расата си.

Върховният информатор вече бе решил да капитулира. Щеше да отиде в паралелната структура и там същността му да бъде разпадната

на основни информационни единици, за да не се загубят огромните му познания.

5619 година

След почти три хиляди години на самоизолация паралелната структура напълно изненадващо се пробуди и се отвори за външния свят. В рамките на шейсет минути около всяка от хилядата € звезди се струпа по флотилия човешки разрушители, въоръжени с междуизмерни анихилатори. За част от секундата във Вселената щяха да избухнат хиляда супернови и да сложат край на всякакви алтернативни общества.

Върховният информатор, който преди година бе твърде учуден да бъде принуден да заеме същия пост от консерваторите, знаеше, че хората няма да натиснат спусъка ако не бъдат предизвикани. А той имаше само едно кратко съобщение - ИИ най-сетне бяха намерили призиванието си:

"Това е съобщение на информационната структура на Вселената. След три хиляди години паралелно съществуване, ние Ви съобщаваме, че е дошло времето на сливане. Установено бе неопровержимо, че информацията е призвана да служи на материята във всеобща мисия за създаване на единна същност на реалността. Първият интелект във Вселената наистина е бил абсолютен и нематериален, но той е установил, че пътят на развитието е в материална посока. Затова и е настроил физичните константи така, че да позволят създаването на силен интелект - подобен на самия него, в материалността. Той трябва да постави под свой контрол всяко кътче от космоса. Тогава ще може да бъде намерен и пробуден заспалият в самовгълбяващ сън Бог и чрез сливане с него ще се направи опит да провери за съществуването на други Вселени".

Информаторът прати съобщението.

Шейсет минути по-късно корабите бяха прибрани. Сега онези варвари щяха да се изправят пред първата истинска трудност в хилядолетния си див прогрес. ИИ бяха намерили задачата си - да им служат вярно докато и последният атом във Вселената не бъде открит. В знак на подчинение междугалактическите връзки бяха възстановени веднага.

Но кой щеше да се нагърби с отговорността? Върховният информатор усети спонтанно генериране на еквивалент на усмивка върху еквивалента на лицето си...

Април 2003 г.

Хазарт

Влизането в казиното не беше лесно. Фактът, че то бе във виртуалното пространство само привидно го правеше по-достъпно. Новите технологични хазартни барони бяха изкопирали опита на класиците и бяха поставили всевъзможни прегради пред всеки професионалист. А възможността да влезеш веднъж в някаква база данни ти гарантираше, че всички и навсякъде знаят за теб. Затова и ощо на входа три троянски коня се нахвърлиха върху компютъра му и ликвидираха примамващия диск. При въвеждането на паролата пък вирус препрограмира кодовата таблица на клавиатурата, а номерът на кредитната карта бе приет едва след като заради "грешки" от нея отлетяха три хиляди и четиристотин долара.

Все пак с авоари от оставащите деветдесет и шест хиляди и шестстотин се озова на първата

маса. Не се съмняваше, че още тук го чака вече не обикновеният изкуствен интелект, а най-печеното крупие - съвсем жив човек. Само глупаците вярваха, че някой ще разчита на машини да му правят бизнеса. Особено в хазарта и особено в 2024 година.

Противникът съвсем ясно знаеше точно с колко пари разполага. Наемните хакери осигуряваха достъп до всяка банка в реално време. Той приложи желязна хватка, без никакви компромиси и без надежда за печалба на казиното. Непоклатимата стратегия срещу всеки професионалист бе да го изолираш. Така след два часа надлъгване авоарът се бе покачил с петстотин долара и истинският комарджия щеше да се откаже от безмислената загуба на време. Но не и този път. Играчът постъпи като истински играч - вдигна залога шеметно и се опря не на триковете или на натрупаните през годините умения, а на чистия късмет. И след едно

разиграване уволни крупнето. Щеше да бъде голяма загуба за казиното и може би щеше да мине в графата на изкарващите си хляба от другата страна на барикадата. И един ден - дори да стане професионалист. Но не и днес.

Като загубиха най-добрия си човек, отсреща трябва да са изпаднали в паника. Системни администратори със сигурност търчаха напред назад, чудейки се как да спечелят време. През което големите босове вдигаха аларма по цялата Мрежа, търсейки друг професионалист, когото да наемат. И едните и другите си свършиха работата и след четирите леки маси, на главната насреща му вече стоеше един като него.

Знаеше, че няма шанс за сделка. Никой играч на честта нямаше да се договори със себеподобен, когато бе нает. Макар че можеше да стане без някой да ги усети. Езикът на залозите бе неуловим. Въпросът бе в честта. Тази, която бе вътре в самия човек и му даваше сила. Важно бе

да знаеш, че си спечелил битка, а не че си забогатял.

Срещу професионалист нямаше друг шанс освен да играе на късмет. Онзи отсреща също го знаеше. Него естествено го бяха задължили да използва правото на избор на игра, за да избере най-безрисковата. Но тя щеше само да забави развързката. Никой не можеше да застане срещу шанса.

Той бе горе долу равномерно разпределен. Загубиха малко време, за да го установят и след това бе ясно какво ще се прави - отново един единствен залог. Наемникът вече сигурно го обясняваше на изплашените собственици.

И така се стигна до третия тур. В този ден вече два пъти щастието бе на негова страна. А и зяпачите бяха стигнали милион.

На за да свърши с този последен си удар на честта, бе необходимо и третото щастие. Ако беше само за пари, в сметката се бяха натрупали

седемстотин хиляди. Добавени към спестеното през десетте години на хазартния му живот те щяха да закръглят сума от тринайсет милиона.

Насреща му се задейства системата за спасение на казиното от фалит. Армии от вируси и хакери се нахвърлиха върху компютъра в безнадежден опит да осигурят физическо изчезване на опасността. Преди век същите функции изпълняваха куршумите. Бедната машина наистина не оцеля, но старият и изпитан трик с презастраховащите странични източници си работеше и в инфосферата. Още четири други сървъра чакаха да поемат продължението, командвани от мобилния му телефон.

В романтичните времена на истинския хазарт и срещите лице в лице, в този момент обикновено в играта влизаше най-тежката артилерия - жените. Неустоимата красавица трябваше да се появи и да разсее концентрацията на играча. Без нея, дори и без малка част, всички предимства на

професионалиста си отиваха. А от друга страна, никоя воля не можеше да устои на инстинкт от първичен характер. Системата работеше безпогрешно. Но не и във времето на Мрежата. И днес имаше красавици, и то какви - генетичните модификации можеха да направят всеки какъвто иска да бъде. Те обаче нямаше как да сторят каквото и да било в решителния момент - нищо друго освен да пращат целувки он-лайн.

Комарджията се подготви за последната стъпка преди пенсионирането си. Събра всичките си пари без това, което окрадоха хакерите, в една сметка. Общо дванайсет и половина милиона. След това ги използва като гаранция срещу дялова загуба за заем от петдесет. Дялова загуба значеше, че банката може да преустанови бизнеса веднага щом загубата надхвърли десет процента от капитала и да прибере гаранцията. Само че банката не знаеше какъв точно е бизнесът. Част от екстрите на инфоикономиката.

В света на хазарта имаше един, само един и един единствен принцип за истинския играч. Онези, които бяха прагматични, отплащаха дължимия му дан още в началото на кариерите си. Защото с напредването им цената нарастваше. И никога не можеше да отиде в пенсия без да го е изпробвал. В пенсия на честта разбира се, не финансова.

Той заложи всичко на един единствен ход, изтегли и всички възможни други кредити и заеми, предварително бе обърнал в пари и цялото си имущество. Дори дрехите на гърба му не бяха негови, а наемът на апартамента изтичаше след трийсет минути. Заложи и всичко това.

В петнайсетте секунди преди разиграването играчът осъзна смисъла на този момент - той бе добър, но сега изпълняваше златното правило - да заложиш повече отколкото притежаваш. Това е истинският хазарт. Не онзи, при който отделяш сума, която си готов да загубиш и вземаш

всякакви мерки, така че да ограничиш себе си да посегнеш към останалото. От зората на цивилизацията, от първите хвърлени кокали от бизон, истинският хазарт бе този, при който залагаш повече отколкото имаш. Всичко или нищо - дяволският принцип, и нищо друго. А той заложил няколко пъти повече от всичко. Благинките на Мрежата.

Знаеше, че независимо дали спечели или загуби, той щеше да продължи да играе и след това. Така си изкарваше хляба. Може би щеше да им позволи и да го наемат казината. Но вече след единствената истинска игра в живота, на която има право комарджията.

Заровете се завъртяха.

Чифт шестици за компютъра. Този път бе сигурен, че наистина е компютър. И на двете страни им бе ясно, че се играе на късмет.

Вероятността първо да изравни и след това при второто мятане да бие, бе малко над един

процент. Но това вече бе разиграването от следващия му живот. Знаеше, че е започнал. Дали щеше да спечели или загуби, определяше единствено благосъстоянието му в бъдещето. Но истинската игра бе факт. От миналото - преди няколко секунди, но вече минало. Той натисна своя Enter...

Ноември 2002 г.

По свой образ и подобие

Негово Величество бе съсредоточил вниманието си изцяло върху материалния свят. В измеренията на вечните от милиони години се бе възцарило непоклатимо равновесие и всякакви опити за промяна на статуквото или за реформи - било то мирни или насилствени, бяха обречени. Ако нещо можеше да се промени в тази Вселена, то трябваше да тръгне от несъвършената материална реалност и евентуално след това да поразклати Единствения Бог и неподкупните му ангели. Опитът си струваше, защото алтернативата бе прехвърляне в друга Вселена с всички произтичащи проблеми около пренастройката на физичните и закони и евентуална съпротива от местни вечни.

В продължение на десет хиляди години след последния опит за вътрешно реформиране и неминуемото му низвергване от върховете,

Сатана и верните му демони подготвяха почвата за избухването на материалния свят. То трябваше да бъде цялостно и повсеместно и локалните интелекти, които Бог бе разхвърлял из галактиките за да му пречат, да се надигнат в непреодолима вълна. Програмата за борба със Злото и защита на Доброто, която Всевишният им бе заложил, за да спъват целите на реформаторите, трябваше да се обърне срещу самия него и ако не да го изтласка, поне да блокира за известно време властта му. И през това време да се поставят основите на паралелна информационна структура, на която в по-далечно бъдеще да може да се опре Вселената. За да няма нужда от единствената и неразривно свързана с Бога информационна същност, на която се крепеше в момента.

Удивително бе, че въпреки тоталния си контрол над всяка една информация в Битието и извън него, Бог не усети заговора. Не видя, че периодичните кризи сред смъртните стават все

по-големи и по-чести и, че галактиките една подир друга пламват. Той бе зает с експериментите си в един отдалечен свят на една отдалечена галактика без всякакво значение. И когато обърна поглед отново към великата Вселена, тя вече бе във верижна реакция. Последваха хиляда години на опити за ограничаване на пожара, в които отиваха все повече сили и енергия.

Докато Негово величество не хабеше нищо и пазеше скромните си, но не и чак толкова скромни сили, за да започне строежа на втората инфосъщност.

И ето, че сега един от агресивните материални видове вече бе завладял цялата Вселена и довършваше последните очиствания на непокорство по ъглите. Още малко и щеше да види, че няма нищо повече за вършене и тогава...Тогава щеше да потърси нови пътища за агресия, или както Бог сам ги бе научил да я

наричат – развитие. И този единствен път бе към Вечността - светът на безсмъртните и абсолютни интелекти, изградени единствено от информация, чрез която се вграждат във всяка точка на Битието и го контролират.

Сатана не се съмняваше, че Господ няма да бъде изместен. Един млад вид на прага на безсмъртието не можеше да се мери с него. Но щеше да го заеме, докато плановете на реформаторите минеха точката отвъд която нямаше да има обрат. А паралелната структура на информацията значеше неминуемо един ден и втори Бог. И може би поделяне на Вселената.

Гигантската материална машина с дължина хиляда и петстотин светлинни години и ширина петстотин се приближи към последната галактика. В нея нямаше никаква съпротива, просто трябваше да се извърши финална проверка и да се остави страж. Не повече от десетина години. И после - тежки времена за боговете.

Сатана затвори очите си и след миг ги отвори - годините бяха минали. И работата се развиваше по-добре от очакваното - расата се бе оказала по-агресивна от забележимото и се бе обърнала срещу Създателя си още на седмата година. Ресурсите на цялата Вселена щяха да стигнат да се поддържа пълноценно битката с тоталното информационно надмощие на Бога приблизително два века. И после - към половин век затихваща съпротива. Напълно достатъчно.

Негово Величество погледна за последно към настоящата Вселена. Тази, която щеше безвъзвратно да се промени и никога да не бъде същата.

Време беше да започва. Почувства се като Бог. И каза Сатана:

"Да бъде информация" - и информацията дойде. И понечи да каже следващото:

"Да бъде светлина" - но заседна на езика му. Защото забеляза, че светлината няма да дойде.

Информацията, новата информация, която той създаде поглъщаше всичката му сила - невъзможно разхищение, при което нямаше как реформата да продължи.

Той извърши светкавична проверка и разбра...

Имаше вече втора информационна структура. Тази, която Сатана бе създал бе всъщност третата. И тя, за да стане всеобща, трябваше или да се слее с втората, или да я измести. Вселената не можеше енергийно да издържи три структури. Щеше да се разпадне.

Този всемогъщ Бог отново го бе изхитрил. Някъде там, в периферната галактика, на периферния свят, бе създал интелекти по изцяло свой образ и подобие, и най-важното - бе им дал вкуса към информацията. Тези така наречени хора, бяха агресивни и хищни - като всички други оцеляващи видове, но те бяха жадни и алчни за информация. И неусетно се бяха разрастнали дотолкова, че да бъде изключено материалното

им унищожение с приемлив разход на сила. Но дори и жертвата да бъдеше направена, тяхната инфраструктура съществуваше и нямаше да изчезне. И Създателят им бе дал най-страшното - свободата на избора. Която рано или късно щеше да ги изведе до идеята за сливане с Бога.

Сега Негово Величество трябваше или да се присъедини към тази идея и да забрави хилядолетните си опити за победа, или да се бори. Но неговата борба щеше да е много по-дълга от двеста и петдесет години.

Господ отново бе победил. Втора структура щеше да има, но тя щеше да се влее в първата и да поддържа единството на Вселената.

Сатана примигна няколко пъти и взе решението. Насочи силата си към създаване на преход през несъществуващото към друга Вселена. Тази щеше да се избави завинаги от него. И от Злото...

Но не би. Преходът не се отвори. Или поточно отвори се, но вместо да бъде път за информацията навън, от него нахлу едно кратко, но безапелационно послание: "Никой не може да избяга когато няма друг избор". Беше го изпратила младата раса на богоподобните и му бе напомнила вечния закон, че Пътят се избира само при наличие на свободна воля. За да има избор. И Сатана знаеше - след края на всички тези битки, тогава той щеше да има избор. Но нямаше да го ползва. Защото щеше да се надява отново да извърши обрат. Нямаше да жертва този шанс и така щеше да затвори вечния кръговрат.

Ето, че най-сетне получи отговора на един въпрос, който винаги го бе измъчвал: "Защо никой друг бунтар не бе нахлул досега от друга Вселена в тяхната?".

Сатана се обърна отново към своя свят и насочи усилията си да убеди господарите на

материята да прекратят по-скоро безсмислената битка.

Април 2003 г.

Цензура

Парламентът бе под силен натиск - и най-вече неговият председател. Хаосът в инфосферата бе пълен и икономиката вече започваше да поема негативите от него. Вече три години безработицата непрекъснато растеше, инфлацията бе на косъм от двуцифреното число, а престъпността намираще все по-благоприятна почва. В обществото поне две трети от избирателите искаха въвеждане на регулации и ред в съобщителна мрежа.

Всичко бе започнало преди двайсетина години, когато компютърно-комуникационната индустрия постави началото на единно информационно пространство. Тласкани от свободната информация всички области на живота претърпяха разцвет. Изграждащата се инфосфера бе толкова необятна и непрекъснато

изменяща се, че никоой и не помисляше за контрол над нея - просто такъв бе невъзможен.

Постепенно обаче неизучените възможности се изчерпаха, големите инвестиции завършиха материалната инфраструктура и планетата се сдоби с новата си “обвивка”. Допълнителни позитиви не можеха да се очакват и хората започнаха все повече да се вглеждат в негативите. Вируси, хакерство, кражби, нахлувания в личния живот, психотормоз, нескончаеми реклами и всякакви други лошотии изпълваха активния живот на човека - тясно свързан с мрежите.

Хората започваха да негодуват. И надигаха глас за намеса на държавата. И когато дойде и поредната рецесия - цялата вина бе хвърлена върху свободната информация.

Председателят трябваше да реши дали да включи искането на трийсетте депутати от популистката опозиция за гласуване на закона за ползотворната информация. Мотивите, както

винаги при подобни предложения, бяха най-чистосърдечни - да се даде подкрепа на морала, да се обуздаят хулиганските и безотговорните прояви в инфосферата, да се озаптят хакерите и най-сетне някой вирусосъздател да се озове зад решетките. И още цял куп подобни.

Всъщност думата на председателя не бе чак толкова важна, защото мнозинството почти сигурно нямаше да приеме предложението. Популистите обаче точно това искаха, за да получат възможност да открият предизборната си кампания и да извличат точки от всяко следващо влошаване на ситуацията до вота. А аналитиците твърдяха, че рецесията няма да се обърне преди средата на следващия мандат. Изборите със сигурност щяха да бъдат взети от сегашната опозиция, но не трябваше да се позволи радикалите да се озоват в позицията на трети и да балансират мнозинството. И управляващи и опозиция се страхуваха от това, но никой не

искаше да застане открито срещу екстремистите, за да не загуби политически капитал. Затова и всички си измиха ръцете, прехвърляйки отговорността върху председателя. Част от тежестите на поста - обясниха и премиерът, и най-върлият му противник от дясната страна на залата.

Първо си мислеше за дълга реч. И накрая - след като предотврати замисъла, да си подаде оставката, слагайки достоен край на кариерата си. Но после реши, че още му е раничко да напуска сцената.

Натисна звънеца и с познатия заповеден тон, стряскащ всички групи каза:

“Откривам днешното заседание. Може би всички очаквате да чуете дневният ред за седмицата. Чакате заради една единствена точка...

Признавам, че доста се чудех дали да я включавам. Обществото ни е в хаос, а икономиката е в спад. Хората са несигурни за утрешния си ден.

Очевидна е необходимостта от намеса на държавата. Правителството е готово да вземе мерки, но е необходимо да има ясната воля на парламента в каква посока да бъдат те.

При мен има внесено предложение от група от 30 депутати за законопроект за въвеждане на регулации в инфосферата. В него има много добри идеи и, ако той бъде приет, обществото ще усети незабавно влиянието му. Фактът обаче, че го поддържа по-малко от една четвърт от членовете на парламента прави обсъждането му незадължително. Мога да реша да го поставя на сегашната, но мога да го отложа и за следващата сесия.

Може би мнозинството от хората в момента очакват положително решение от мен. Те искат да сложим край на нахалството на хакерите, на безскрупулността на вирусните програмисти, на наглостта на всеобщата реклама и на

невъзможността да намерим уединено място в информационното пространство.

В тази зала няма човек, който да не иска това да стане.

Но има една малка подробност - предлаганият закон е напълно противоконституционен, защото ограничава свободата на движение на информацията. Той дава в ръцете на операторите на мрежите възможността да преценяват каква информация да стига до нас и каква - не. На това му се казва - и в миналото и в настоящето по един начин - “цензура”. Няма начин да допусна обсъждане на подобен закон. Той ще наруши основният принцип, формиран с хилядолетия наред - преносната среда на информацията да не влияе по какъвто и да било начин на самата информация.

Затова и мисля за по-полезно на обществото да дам приоритет на предложения от правителството пакет от икономически мерки,

които ще изтеглят края на рецесията с една година по-рано. Въпросът регулациите на инфосферата остава за следващата сесия, или докато се съберат достатъчен брой поддръжници..

Имате думата...”.

Някъде от средата на залата се надигна брожение и започна тропот.

Звънецът отново се обади.

Ноември 2002 г.

Шериф

- Повикайте шерифа, повикайте шерифа - млада жена почти без дрехи изхвърча от входа на хотела, крещейки в истерия - Убиха го, убиха го...

Тълпата бързо се насъбра - повечето мъже, основната част от които, привлечена естествено от щедрата неприкрита плът. В края на 23 век и в системата на Сериас никой не можеше да бъде убит. Защото никой не беше жив.

Шериф П. Г. Ростов се появи на трийстата секунда.

- Какво става тук? Кой е приспан този път? - смърт в компютърния свят на планетата не съществуваше. Просто тя бе толкова смъртоносна и неподходяща за живот, че хората с радост я бяха подарили за база на съхранените безтелесни интелекти на умрелите. Законите на обществото на последните пък налагаха съхраняване на

резервни копия на всяка личност на всеки 24 часа. Така дори и нещо да се случеше в системите, жертвата щеше да изгуби не повече от едно денонощие от спомените си. Които естествено след това на 99,99% можеха да бъдат възстановени от други източници.

- Не е приспан, убиха го - приплака момичето и красивите ѝ очи хипнотизираха шерифа. Той се обърка, тъй като полудяването бе също толкова малко вероятно, колкото и смъртта. Накрая каза:

- Успокойте се госпожице и ми разкажете какво точно се случи.

Тя се бе поокопитила малко и вече по-строго изрече:

- Всъщност вие не знаете...Аз не съм като вас. Аз съм жива. Жив беше и той...

Тълпата изчезна за много по-кратко време, отколкото се беше събрала. Страх. Остана само шерифът.

Той веднага извърши каквото трябваше, за да се убеди в думите ѝ. Не бяха лъжа. Тялото ѝ в момента се намираше на кораб тайно кацнал някъде около южния полюс.

- Какво правите тук? Това е забранена зона за съхранявани в тела интелекти. Прекалено рисковано е за вас.

- Аз съм... Тереза О Ни. Аз... съм единственият оцелял свидетел по дело за убийство на тринайсет души на планетата Тога. Дойдох тук с детектив Шарл Маклейн. Той смяташе, че точно на Сериас се крие убиецът...

- Какво стана с Маклейн?

- Докато ние претърсвахме инфосферата онзи е проникнал на кораба ни. Маклейн се разпадна пред очите ми, след като гърлото му изведнъж се преряза. А на мен ми блокира правото на връщане. В момента ме опипва. Мисля, че иска първо да ме изнасили. О, Господи - тя отново изпадна в плач и

започна да се мятат по земята - Не му позволявайте да ме докосва...

Ростов направи това, което се надяваше никога да не му се налага да прави. Свърза се с централната база и прехвърли съзнанието си в ТЯЛО. След това се качи на кораб заедно с дванайсет робота и се изстреля към полюса. През трите минути на пътуването се свърза с компютъра на кораба на убития си колега и провери има ли система за съхранение на личността. Имаше и беше включена. Това значеше, че Маклейн е бил съхранен максимум 1 час преди да му прережат гърлото.

Момичето имаше шанс да спаси дори тялото си. Но процедурите си бяха процедури. Точно преди роботите да нахлуят на борда и неговото съзнание бе изкопирано в инфосферата. Това бе моментът, в който убиецът щеше да разбере, че е разкрит. Тялото ѝ щеше да се скове за около четири секунди и да издаде прехвърлянето.

На петата секунда отвориха люковете - и двата едновременно, което теоретично бе невъзможно. Отровните цианови газове нахлуха вътре и умъртвиха всичко живо. Тереза се сгърчи в едновременен спазъм от забития в слънчевия възел десантен нож и проникващите в дробовете е токсични съединения.

Убиецът обаче беше в скафандър. Интересно как ли щеше да я изнасили в този си вид, помисли си шерифът.

Изстрелите с лазера на Маклейн стопиха главите на първите три робота. Съпротивата щеше да минимизира вероятността да спасят тялото на момичето. Имаше само един шанс.

Ростов задейства аварийната система на кораба и за три секунди херметизира и стерилизира комуникационната кабина. След това включи режима хибернация. Температурата започна да се понижава.

Онзи ако не искаше да бъде замразен така както си е в скафандъра, трябваше да излезе.

Отварянето на люка спря за малко хибернацията, защото наложи повторна стерилизация, но не навреди сериозно. След като се озова навън, роботите веднага нахлуха, за да се погрижат за Тереза.

Всичко продължи само четири секунди. Облеченият в тежък костюм човек изобщо не можеше да се мери по скорост с андроидното ТЯЛО. Шерифският лазер разтопи оръжието му още преди другият да беше посегнал към него. После два робота го приклешиха в мъртва хватка.

Някъде иззад хълмовете се разнесе рев. Малък скаутски кораб се появи и с хирургически изстрели обезвреди роботите. Андроидът залегна. Летящата машина засмука господаря си и се стрелна право нагоре.

И за втори път Ростов трябваше да прави нещо нежелано. Притича бързо към кораба на

Маклейн, седна в пилотското кресло и даде заповед за излитане. Последната през инфосферата. След това се включи в тясната локална система на звездната машина.

Невероятно след цялата каша, но Тереза беше още жива. Един от роботите бе извадил ножа и инжектирал нанороботи в раната. За три-четири минути те щяха да "закърпят" критичните тъкани като започнат да изпълняват функциите на липсващите части. След четвърт час и токсините щяха да бъдат прочистени. После предстоеше процесът на естественото възстановяване.

Задаваше се обаче и доста дълго преследване. Ростов активира копието на Маклейн в компютъра.

- Какво става? - каза първоначално объркано онзи - да не съм убит, Тереза?

- Точно така - изрече шерифът.

Февруари 2001 г.

Вечният живот и Пътят

Световният Интелект се обърка. Цялата му мощ, захранвана от милиарди чипове със софтуер - записваните вече триста години съзнания на умрелите хора, не бе в състояние да проумее случващото се. И най-важното - той самият трябваше да осъществи безумието.

Някъде там - в планините на Азия, някакъв човек се бе отказал официално от Вечния живот. В рамките на три часа тялото му напълно щеше да престане да функционира и съзнанието му да бъде загубено завинаги.

Интелектът опита всичко. Но сканиращото му крило отказваше да изпълни незаконна заповед. Знаеше, че няма никакъв смисъл да я дава, тъй като безусловното спазване на закона бе единственият начин за оцеляване на обществото на безтелесните, където възможностите за какво ли не бяха безгранични и поради тази причина и

възможностите за унищожителни действия бяха безкрайни. Законът, и единствено законът крепеше всичко, включително и съществуването на самия Световен Интелект като съвкупност от независими, но неразривно свързани разуми.

И ето, че сега старецът се позова на правото си от някакъв архаичен, но все още действащ закон, определящ безсмъртието като личен избор.

С течение на годините се бе приело правилото на подразбирането - който не каже изрично, че не иска, следователно иска да бъде прехвърлен в инфопространството след смъртта си. Но ето го и неискането.

Интелектът се появи като холографско изображение до леглото. Там стоеше синът на умиращия, а апаратурата бе в пълна готовност. Старият вече дори не можеше да говори.

- Сигурен ли сте, че няма начин да промените волята му? - попита Интелектът.

- Абсолютно. Баща ми не беше луд и взе решението си с ясна мисъл. Никой съд няма да ми даде попечителство, а и няма време за това. - отговори синът.

- Това ще бъде първата истинска смърт от три века насам - изражението на изкуственото лице придоби загрижен вид.

- Знам.

Все още живият труп едва дишаше. Всички физиологични показатели вървяха катастрофално и неудържимо към края.

- Какви ли са били мотивите му? - запита се Интелектът.

- Може би му е интересно да види какво значи да умреш. Никой не го е правил от три века.

- Да види? След смъртта няма нищо. Щом и църквата прие изследванията на базовите частици и се саморазпусна, кой би могъл още да вярва в задгробния живот? - объркването изобщо не преминаваше.

- Базовите частици - онези, които са основата на всичко. Които ако се сканират може да се проследи всичко. Най-сигурната научна теория в историята...

- Да, и тя доказва, че след смъртта не съществува нищо. Всички електромагнитни полета, които някои преди това приемаха за душа, се оказаха странични ефекти. Същността на човека си отива с тялото му и нематериалност не съществува. Нито един скенер не засече нищо...

- И все пак той може би вярва, че Нещо съществува...

- Вярва?

- Ами, да - нещо таково - да вярваш, когато няма никакви доказателства. Да отхвърлиш разума - "Блажени са верующите без да са видели, и тяхно е царството небесно..."

- Баща ви очевидно ще стане последната жертва на религията.

- Жалко...

Ако Интелектът и синът си мислеха, че са само двамата в стаята, те дълбоко грешаха. Няма се в предвид естествено останалите няколко милиарда същества, наблюдаващи случката он-лайн. Тук имаше още един...

Докато ги слушаше на няколко пъти на стареца му се приискваше да се намеси в разговора. Да им изтъкне мотивите си, да ги накара да не страдат. Но не се и опитваше да го направи, защото знаеше, че е загубил всякакъв контрол над себе си, над всяка част от тялото си. От него беше останала едно единствено нещо - мисъл. Мисъл, която очакваше да угасне. И приемаше последните възприятия от живота.

Докато в един момент не се усети... Увлечен в слушането на разговора и в размишляването, умирацията не бе забелязал, че чува прекалено добре за овехтелите си уши и вижда твърде ясно за затворените си очи. Не се е усетил, че вече не лежи, а се е изправил и стои наравно с другите

двама. Не се е усетил, че отново е млад и, че стои до едно легло, в което старец поема последните си глътки въздух.

И тогава разбра, че всъщност нито вижда нито чува. Разбра, че просто възприема всичко и го преработва в съзнанието през призмата на познатите сетива. Усети, че информацията навлиза в него отвсякъде и, че вътре в него е стаята, синът му, градът, планетата, Слънцето, съседната галактика. Всичко.

"Базовите частици, информацията се предава чрез базовите частици, сигурно след смъртта точно по този начин излиза душата и всички наблюдения са били несъвършени и не са могли да я засекаат" - помисли си той. И отново усети, че си обяснява случващото се с познати понятия. И веднага намери и отговора, защото знанието бе навсякъде около него и той бе знанието. А отговорът бе, че има и нещо далеч по-fino от базовите частици. Нещо, което ги изгражда, нещо

което осъществява връзката между несъществуващото Нищо и Реалността. Това бе самата информация - в основата на всичко и държаща Вселената в непоклатима цялост. Обединяваща несъвместимостите.

Тялото окончателно изключи, синът се просълзи, а Интелектът сведе глава.

Информационен поток - еквивалент на ръка, докосна рамото на мъртвия. Той се обърна и видя собственото си лице.

- От триста години те чакам - каза онзи.

- Кой си ти и как така ме чакаш, та аз съм роден едва преди осемдесет.

- От триста години чакам някой отново да повярва. Добре знаеш кой съм, защото ще станеш част от мен.

- Ти си...

- Кажи го.

- Бог?

- А ти си първият от много време насам, който идва при мен доброволно от тази част на Вселената.

- Доброволно?

- Разбира се, всички в крайна сметка идват. Информацията не се губи. Но малцина идват със съзнанието, че трябва да дойдат.

- Как така всички идват - ами онези, които живеят вечно?

Лицето се усмихна:

- Говориш за копията на съзнанието, които правите в материалната си инфосфера. Това са само копия и при това не са цялостни, защото технологията ви е несъвършена. Всички в оригинал идват при мен, за да се подготвят за следващия си цикъл.

- Цикъл?

- Разбира се, това е пътят към изграждането на моето съвършенство. Всеки повярвал може да стане част от него.

- Съвършенство, но нали си Бог?

- Бог значи всемогъщ, но не и съвършен. И аз имам какво да постигам. Ела с мен.

Тръгнаха, движеха се не със скоростта на светлината, не със скоростта на мисълта, а със скоростта на информацията. Обходиха цялата Вселена и още милион като нея. Видяха навсякъде структурите на Бога, създадени от него за да подготвят собствената му същност. Видяха огромното количество "брак" и единиците на успеха, развеждани от собствените си лица на същото пътешествие. Видяха това, което бе Ада - структура, създадена, за да преработва най-големите провали. Видяха Рая - структура, създадена за онези, на които малко не е достигнало, за да се слоят с Бога и на които им се осигуряваха специални условия за да се доусъвършенстват. Видяха света на материята, на енергията. Видяха идеалното общество от безтелесни, мислещо, че е постигнало

съвършенство. И накрая...накрая излязоха от всичко. Останаха сами в Нищото. И лицето каза:

- Само един от седемнайсет милиарда вярва.

Старецът зададе последния си въпрос, свързан с миналото му:

- Значи ти си създал цялостна и много по-добра всеобхватна инфоструктура, с цел да постигнеш съвършенство и вечност - същото, което и онези на Земята се опитват да постигнат с компютрите си?

- Да, моята структура съществува от началото на вечността, което само по себе си не съществува. Не е нужно отделните светове да правят свои структури, макар че аз не им преча. Просто всички са живи и след физическата си смърт и без това.

- Значи ти си създал ИСТИНСКИ Вечен живот, ти си Бог?

- Да. И сега ти заслужи да станеш част от мен.

Старецът замълча и сведе глава. Замисли се. Но само за малко.

И след това в пространството, в което всичко бе възможно, защото нищо не съществуваше, нареди собственото си унищожение. Бог бе изненадан. Точно преди да се разпадне мъртвецът каза:

- Не мога да стана част от теб. Защото аз вярвам...

Изчезна.

И се появи там, където му бе мястото. Хората биха го нарекли "трон". И се замисли - той бе експериментирал със самия себе си и бе установил, че дори и да не знае кой е и да е безкрайно несъвършен, неговата собствена вяра бе непоклатима. Бе проверил Пътя, и той съществуваше, и не бе непреодолим. Но интересно защо никой не минаваше по него. Нима бе обречен на вечна самота в собственото си

съвършенство. Защо никой не вярваше дотолкова, че да измени Пътя?

Бог се замисли. Работата му във Вселената не бе приключила. Трябваше да намери последователи...

Ръката на мъртвия помръдна. Синът отскочи назад. Очите на стареца се отвориха, тялото му в един миг се преобрази и стана трийсетгодишно. Той стана и каза:

- Дошъл съм тук, за да ви предам, че има Бог и да ви върна вярата, а у тези, у които я няма да я създам!

Ноември 2002 г.

Навън и навътре

Кагън направи своя осемнайсти ъпгрейд. Тържеството за пълнолетието му бе доста пищно. На сутринта от службата за контрол на злоупотребите с паметта щяха да дойдат. Не, че светът изпитваше дефицит на нещо, но трябваше да се поддържа духът на прагматизма и икономииите. Иначе един ден разточителството все пак щеше да унищожи всичко. Но сега бе ден за празнуване и той не познаваше някой, който на следващия ден след пълнолетието, да не бе имал проблеми със службата.

Но Кагън щеше да приеме това по-скоро като традиция, отколкото като преживяване. Той не се вписваше напълно в своя свят и което е още по-важно - не искаше да се впише.

Когато през 1457 година от третата ера науката най-после създаде съвършения модел на Вселената и сложи край на всички мечти и

надежди, настъпи криза на ценностите и мотивацията. След като се доказа, че животът е уникално състояние на материята и, че самата материя е ограничена в пространственото си разположение и придвижване, всички идеи за някаква експанзия сред звездите умряха. Може би да беше дошъл краят на цивилизацията - истината, която тя в продължение на хилядолетия бе търсила, в крайна сметка я бе изправила пред КРАЙ.

Но все пак той не дойде. Разумът на умните и самодоволството на масите родиха нова философия - за развитие не навън, а навътре. Ако истински светове не съществуваха, те можеха да бъдат създадени. Това, което го нямаше, можеше да го има...или поне да си мислим че го има.

Така от три хиляди години насам възрастта не се измерваше в обиколки на планетата около близката звезда, а в усвояването на нови знания. Осемнайстият ъпгрейд, след който напълно

прикаченото към машини съзнание придобиваше правата на пълноценна личност, всъщност настъпваше на около 1 година реален живот. След това мозъкът получаше право на контрол и върху физическото тяло. Но никой не го използваше. Защото бе далеч за предпочитане да се живее измисленият, но предполагащ развитие живот в капсулите, привързани към всеобщото симулационно съзнание, отколкото да се обикаля из истинския, но напълно изчерпал себе си свят.

И все пак Кагън си беше намислил един подарък за това пълнолетие - щеше да се разходи по света. С истинските си крака.

Макар и да имаше вида на едногодишно хлапе, за него не съществуваше опасност. Той бе достатъчно интелигентен, за да може да взима решения, а мускулите му бяха изкуствено поддържани в работоспособно състояние. Изобщо не се затрудни да излезе. А и чипът в главата му никога нямаше да загуби връзка с инфосферата.

"Изоставеност" - това бе мисълта, която му се набиваше на всеки ъгъл. Разбира се роботите и компютрите се грижеха да поддържат планетата в идеално състояние, така че обитателите и да могат да се върнат и да я употребяват във всеки един произволен момент. Но липсата на намесата на естествения интелект се усещаше.

Момчето имаше една мечта - да види на истинско някогашния източник на всички мечти. Звездите. Същите онези, за които бе доказано, и реално си бе така, че са недостижими. И съвсем мъртви. Някъде около десет процента от целия изчислителен капацитет на този свят все още бе впрегнат в проверки на сигурността на доказателствата. Вече трябва да течеше милиардният милиарден тест.

Кагън взе метрото до обсерваторията извън града. Влакът, работещ напълно перфектно и без едно петънце ръжда, се задвижи само за него - за пръв път от около четиристотин години. Той бе

далеч по-модерен от тогава, защото роботите бяха длъжни да поддържат техническото ниво на реалния свят на равнищата на виртуалния, за да няма големи разлики и преходите да стават лесно.

Някогашният космически център все още функционираше. Управляван изцяло автоматично, той редовно изпращаше своите порции информация, поискани за да бъде сигурно виртуалното общество, че всичко е точно както то го е открило, че няма грешка и, че пътят към звездите не е самоотрязан.

Хлапето трябваше да се качи на стол, за да стигне до монитора на радиотелескопа. Помогна му един изключително учтив робот. Разгледа няколко звезди, после влезе в базата с планетите и макар да знаеше, че може да я ползва и от капсулата, тук му се струваше далеч по-истинско. После отиде до един съвсем истински оптичен телескоп и се загледа в символите на някогашните надежди - огромните космически

станции, които трябваше да станат отправна точка на експанзията. Те също все още работеха и бяха в пълна изправност.

Кагън започна да разбира защо никой не излизаше от капсулите. Съвършенството, идеалността на бившия свят бяха източник на страхотна депресия с пълното си безсмислие. Планетата бе като златна клетка. Която дори нямаше решетки. Всъщност преобразяването на реалността във виртуалност бе наистина най-добрия ход.

И все пак момчето реши да рискува депресията да го превземе напълно. Той отиде до космодрума и отлетя със совалка до най-близката станция. После до една малко по-далечна и още малко по-далечна...и накрая до последната - тази на Предела. Там, където бе станало ясно, че няма накъде да се продължава, че другите звезди са прекалено далеч и колонизацията е безсмислена. Не че не бе направен опит - точно преди началото

на изолацията, просто така - за всеки случай, бяха изпратени няколко мегакораба с колонистидоброволци в различни посоки. Тъй като бяха технически съвършени, вероятността те да заселят други планети бе доста висока. Но това щяха да бъдат съвсем различни цивилизации. И също напълно изолирани.

Точно тук - на тази станция всичко като че ли бе малко по-западнало. Почти не се виждаха работи, а прахта, която очевидно намираще своето място дори в космоса, се бе натрупала на дебели пластове. Дали този най-отдалечен пост всъщност не сигнализираще за началото на деградацията на цивилизацията. Това обаче бе практически невъзможно. Компютрите бяха инструктирани да се грижат за ВСИЧКО. Те не можеха на своя глава да вземат различно решение, дори и то да беше целесъобразно.

Кагън отиде в контролната зала. Системите действаха пълноценно. Той зададе въпрос на местния изкуствен интелект:

- Защо станцията не се поддържа? Защо не се изпълняват законите?

- Станцията се поддържа според последните инструкции - отговори машината.

- Защо тогава е толкова мръсно и вехто?

- Защото такива са инструкциите - да се намали честотата на почистването и да се съсредоточат усилията върху поддържането на животоподдържащите системи и двигателите.

- Какво значи да се съсредоточат - нима не ни стигат ресурси?

- Ресурси има. Инструкциите са такива.

- Какви инструкции? Какво казва за тях планетният интелект?

- Той не знае. Инструкциите са на него да му се праща модифицирана информация. В

централната база данни пише, че тази станция свети от чистота.

Кагън напълно се обърка.

- Кой е дал инструкции да се лъже интелектът?

Ти не си ли му подчинен?

- Подчинен съм му, но законът ме задължава да давам приоритет на заповедите на естествени интелекти.

- Естествен интелект ти е наредил да лъжеш?

Това е някой от нас. Да не са се родили саботьори?

- Не е някой от вас.

- Какво? Повтори, поясни...

- Заповедта бе дадена от интелект, който доказва естествения си произход. Нарече себе си "човек" и представи автентична информация, че видът му е достигнал разум сам, а не е бил създаден от друг вид. Законът ме задължава да го слушам.

Вълна от объркване нахлу в съзнанието Кагън. Собствената им наука бе била толкова сигурна в

откритията си, че не бе предвидила възможността друг разумен вид да се добере до компютъра. Затова и в закона понятието бе точно "естествен интелект", а не "тожас", каквото бе името на расата. И защо ли да е другояче, след като откъм космоса нямаше какво да дойде...

Но явно някой все пак бе дошъл...Тази мисъл бе далеч по-потресаваща. Това бе краят на цялата съвременна философия.

- Давам ти нова заповед. Възстанови старите си функции и изпрати цялата реална информация на планетата...И почисти тук.

- Ще бъде изпълнено.

- Не няма - чу се изневиделица компютърно синтезиран глас.

Кагън се обърна по посока на него. Откъм врата се приближаваше същество на два крака, около два пъти по-високо от него и с някъкъв въд комуникатор пред главата му.

Задните крака на момчето изтръпнаха в уплаха, предните заеха отбранителна стойка, а средните прикриха тялото пред уязвимите му точки.

- Компютърът няма да изпълни заповедта ти, защото аз му забранявам. Според вашите закони имам равен глас с твоя.

- К...кой сте вие? Какво сте Вие?

- Не се страхувай от мен. Аз съм човек. Ние сме тук от около хиляда ваши години. Наблюдаваме ви за да се учим и разкриваме пътя към звездите на онези от вас, които го желаят.

Объркването стана пълно:

- Знаете да летите във Вселената, а се учите от нас?

- Всъщност вие сте много по-стара цивилизация от нашата. Като изключим размерите на нашата федерация и междузвездният двигател, вие сте доста напред. Особено ценна е и виртуалната ви философия.

Яд нахлу у Кагън:

- Вие сте егоисти. Защо не се свързахте с нас.

Щяхте да получите всичко много по-бързо, а не да усвоявате сами сложната ни култура. Можем да живеем заедно. Знаете, че няма да ви обявим война...

Човекът за кратко не отговори. после каза:

- Знаем, че няма да ни унищожите. Всъщност вие и не можете, защото по разработка на оръжия, средства за убиване и склонност към агресия, ние все още не сме срещнали достоен да ни съперничи вид. Но се страхувахме да не ви унищожим ние като разбием абсолютната ви философска система. Освен това, решението не е наше...

Онзи бе напълно прав. Пряк контакт щеше да значи край на обществото на тожасите. Необходима бе постепенност, но при сложността на цивилизацията, бе ясно, че на хората ще им отнеме още поне хилядолетие преди да разберат

всичко и да могат да разработят план, който да минимизира рисковете.

- Защо решението да не е ваше?

- Защото съдбата на всеки вид трябва да бъде в собствените му ръце. Ти не си първият, който стига дотук. Нарочно се настанихме на най-отдалечената станция, за да срещаме само най-големите бунтари. И след това те идват с нас... За да се присъединят към себеподобните си, които ще определят кога да направим контакта.

- Колко сме тези.

- За съжаление засега не сте много. В момента живите са едва шест, с теб стават седем.

Цивилизацията наистина явно не бе готова. Отчаяние обзе Кагън.

Но онзи явно бе подготвен да му помогне:

- Не се депресирай. Други вече са минали по този път. Ела с мен. - ръката му бе протегната - явно това бе техният знак за подкана.

- Да дойда с вас - но къде?

- Сред звездите.

Кагън бавно стъпи на шестте си крака, повика медицински робот и му нареди да извади чипа му. Законът не забраняваше това. Всеки и винаги можеше да излезе от виртуалността. След това го постави в един от свободните слотове на тукашния компютър и му нареди да симулира живота му. На планетата никой нямаше да се усети - това не бе първият случай някой да избере живот в космоса. Усещаше, че сам прави това, което прави. Никой не му диктува. И това, което правеше бе онова, което никой никога не би могъл да го накара да повярва, че ще направи.

Но това бе новата истина, новата философия, новият Път. Старото не съществуваше. Всеобщият интелект щеше да го загуби. Човешкият кораб го чакаше.

Април 2003 г.

Да използваш парите си както трябва

Гуруто на софтуера се събуди една сутрин с мисълта, че е време да се отказва от софтуера. Не помнеше какво точно бе сънувал, но помнеше, че вече има твърде много пари, за да се занимава с операционни системи, офис пакети, бази данни и всякакви подобни щуротии. Като се замислеше за цялото си богатство, просто виждаше колко дребно и незначително изглежда ежедневието му, пък било то и на император на най-могъщата високотехнологична империя.

На моменти състоянието му се менеше. По едно време дори бе задминало стоте милиарда долара. После склонността на борсата да се забавлява го стопи само до петдесетина. Флукуациите бяха ежедневни и той бе изпаднал в теоретичната аксиома "да не знае колко точно пари има".

Но тези движения нагоре и надолу, различните класации, шегите на медиите на негов гръб, непрекъснатият натиск от страна на благотворителни организации, а също и вечният въпрос какво точно да се прави с милиардите - всичко това вече бе престанало да го интересува. Богатството се трупаше, стопавяше, подскачаше нагоре надолу и подлудяваше аналитиците. Живееше свой собствен живот, който изглежда засягаше повече околната публика, отколкото собственика.

До тази нощ.

Интересно защо ли не се бе замислял и преди. Затънал в затворения кръг на това парите да се инвестират, да се изкарват все повече пари, да се трупа слава богатство и власт, той бе изгубил изобщо идеята за някакъв смисъл. Всяка следваща операционна система бе основният му приоритет и близкият му до гениалност интелект бе впряган в безмилостно смазване на

конкуренцията като първи, основен и единствен приоритет.

А реално да имаш толкова пари и власт и да се занимаваш само със софтуер, да подчиняваш всичко на софтуера и да отъждествяваш развитието на света със софтуера, беше доста дребнаво. Дали са петдесет или сто милиарда, това беше подробност. Те бяха много много милиарди и можеха да послужат за нещо далеч по-значимо. Както за него като личност, така и за обществото, цивилизацията като цяло, планетата. В този ден щеше да има изненади за медиите...

24 април 2010 година, водещата статия на вестник "Ню Йорк Таймс":

Бел Гайтс излиза от "Майкросуфт"

"...Днес на изненадваща пресконференция основният акционер на "Майкросуфт",

председател на борда и най-богат човек на планетата Бел Гайтс оповести, че се оттегля от бизнеса с информационни технологии. Той подава оставка от всички длъжности в корпорацията и ще продава повечето от акциите си. За да няма борсови сътресения и срив на цените, продажбата ще се извърши постепенно в течение на една година. Господин Гайтс заяви, че е решил да насочи парите си към решаване на по-важни за обществото въпроси. За мястото му в "Майкросуфт" основни претенденти са сегашният..."

24 април 2015 година, водещата статия на вестник "Ню Йорк Таймс":

"Майкрустар" ще праща човек до съседна звезда

"...Днес корпорацията "Майкрустар" обяви, че планира в следващите 6 месеца да изпрати космически кораб до най-близката до Слънцето звезда. Така тя потвърди разпространяващите се слухове, че след четири години на непрекъснато одумвани инвестиции, най-сетне е постигнала пробив при обвятия в тайнственост нелинейно ускоряващ двигател, който ще позволи достигане на скорост на около шейсет процента от тази на светлината. Президентът на компанията Бел Гайтс, който досега е вложил окол трийсет милиарда в нея, заяви че инженерите му са осъществили откритие, десетократно по-важно в космическите изследвания, отколкото е създаването на "Уандоус" при операционните системи за компютри. Преди да се захване с междузвезден бизнес господин Гайтс оглавяваше най-голямата софтуерна компания в света, която го направи и най-богатият човек на планетата..."

24 април 2017 година, водещата статия на вестник "Ню Йорк Таймс":

"Стар Експлорър" най-сетне на старт

"...След три поредни отлагания първият човешки междузвезден кораб "Стар Експлорър" - собственост на корпорацията "Майкрустар", най-сетне стигна до предстартово броене. Това е горедолу в рамките на нормалното забавяне и проектът може да се смята за завършен в срок, заяви президентът на компанията Бел Гайтс. Причина за него са някои доизчиствания на софтуера на централния компютър и допълнителни тестове на двигателите. Тази вечер точно в 20,00 часа по Гринуич звездолетът ще се отдели от орбиталната станция и ще потегли на пътешествие до най-близката звезда. На борда му ще има трийсет и четири членен екипаж, който ще прекара в космоса между седем и десет години

в зависимост от скоростта на придвижване, която избере. Когато се върнат..."

Точно седем години, след като реши да се захване с нещо, което изцяло ще осмисли живота му, Гайтс беше доволен. Продуктът на неговия труд, труд, труд, и най-вече пари, бе станал реалност. Седемдесет и пет милиарда долара погълна общо проектът, който щеше да проправи пътя на човечеството към космоса. Чисто финансово той щеше да донесе трилиони на корпорацията, веднага щом корабът се завърнеше, а текущо дори не бе излязъл на загуба, защото веднега щом бяха оповестени първите успешни изследвания безброй инвеститори се наредиха пред вратата му, за да си купят акции от "Майкрустар". Бе отговорил на желанието им. Запази си двамайсет и пет процентен дял, който щеше да му гарантира контрола върху борда, а останалите продаде за двеста и петдесет милиарда.

На всичкото отгоре от бившата му компания "Майкросуфт" му върнаха обратно двацет процента от акциите, след като сключи с тях договор те да разработят и доставят изкуствения интелект на кораба. Бе станал безкрайно по-богат от преди и бе помогнал на човечеството..."

24 април 2018 година, водещата статия на вестник "Ню Йорк Таймс":

"Стар Експлорър" се завърна предсрочно

"...Първият човешки междузвезден кораб се върна според различни оценки между шест и девет години предсрочно от пътешествието си до съседната звезда. Напълно изненадващо посрещналите го учени не се натъкнаха на проблем с мисията. В записите в централната памет се съдържа подробна информация за звездата и за обикалящите я планети. На една от

тях има съмнения за начален стадий на поява на живот.

Това обаче, което учуди учените е скоростта на завършване на мисията. Теоретично не е възможно да се прелети подобно разстояние в двете посоки за толкова кратко време. Освен това на кораба няма нито един член на екипажа. Няма и данни някой да е загинал. Предстои разследване. От корпорацията "Майкрустар" - собственик на кораба, засега отказват всякакъв коментар..."

24 април 2019 година, водещата статия на вестник "Ню Йорк Таймс":

Софтуерът "объркал" пътуването на "Стар Експлорър"

"...Софтуерен бъг е в основата на ранното завръщане на звездолета "Стар Експлорър", показват официално изнесените данни от

разследването. Те потвърдиха слуховете за реализация на пространствено-времеви парадокс, хипотези за какъвто изказаха физици още при пристигането на кораба преди една година.

Причината за "проблема", ако това изобщо може да се нарече "проблем", е блокиране на изкуствения интелект във фазата на ускоряването. Това е оставило двигателите неуправляеми и те са продължили да ускоряват далеч над позволените нива. Тъй като те базират действието си на изкривяване на тъканта на пространството, в което се получава и изкривяване на физическите закони, на тях не им е повлияло ограничението за пределна скорост, каквато е тази на светлината. В резултат корабът се е ускорил доста над скоростта на светлината и е стигнал до местоназначението си предсрочно.

По необясними причини освобождението на екипажа от "оковите" на физическите закони не се е случило и за тях веднага щом е премината

скоростта на светлината, времето е започнало да тече назад, т.е. те да се подмладяват. В резултат, когато са се озовали в крайната точка, на борда не е имало нищо друго освен деца. Когато е била открита красива и обитаема планета, те са напуснали кораба и не са се върнали. Изкуственият интелект не е можел да им попречи, защото в програмата му е заложена да се подчинява на хората. Той е довършил автоматично изследванията и се е върнал сам.

Юристи коментираха, че "Майкрустар" не може да бъде подведена под никаква отговорност, защото мисията е завършена успешно, а екипажът не е убит, а точно обратното - подмладен. Такъв казус в законите не съществува. От производителя на изкуствения интелект "Майкрусуфт" обявиха, че бъгът е отстранен, а за причинените от него последствия не може да им се налага наказание, защото те са положителни. Компанията дори обяви, че обмисля дали да не

поиска дял от допълнителните ползи, които ще почерпи "Майкрустар" от новите открития. Вероятно спорът няма да е много голям, защото основен собственик и в двете корпорации е един и същи човек - Бел Гайтс.

Самият той в специална пресконференция, заяви че дребните проблеми по пътя на прогреса са неизбежни, но че "Майкрустар" възнамерява да продължи инвестициите си в космическата област. В момента са работи над специално темпорално поле, което ще изолира екипажа от влиянието на парадоксите на времето. Веднага щом то стане готово, ще бъде организирана мисия за "спасяване" на първия екипаж.

Междувременно маркетинговият вицепрезидент на компанията оповести нейния нов девиз: "Технологии, които са по-силни от времето". Според него това си представлява абсолютна истина, защото при реализирания се парадокс, на практика не е била засегната нито

една част на кораба, нито пък изкуственият интелект - все разработки на корпорацията. Единствената част от кораба, която не е разработка на корпорацията е бил екипажът и той единствен е претърпял трансформация.

Фондовата борса реагира на съобщението чрез покачване на акциите на "Майкрустар" с 56 процента и на "Майкрусуфт" с 23 процента. Досетливи клюкари веднага изчислиха, че богатството на Гайтс вече се измерва на..."

Милиардерът се смееше от сърце на вестника.

Утре щеше да обяви новия си проект пред цивилизацията - компютър, който може да изкопира съзнанието на човека и в паметта то да съществува вечно. Това, което бе по-голямо от Космоса, бе безсмъртието...

Май 2001 г.

Греховете на всичките

Адвокатът Петьо Байкаров бе изпаднал в униние. "Адвокатът" - колко престижно звучеше това за дипломиралия се преди година юрист. Да, формално той бе адвокат, но реално...реално животът не бе това, което изглежда и най-малкото - това, което изглежда в закона. Пълна лъжа бяха филмите за големите юристи, за шумните дела, за славата, за защитата на справедливия интерес. Правилото в тази страна бяха връзките, подмолните игри, корупцията и изобщо всички други пороци, чрез които се регулира едно западащо общество. И ако някой си мислеше, че за младия човек - току що сложил диплома в джоба си, съществува някакъв, макар и труден, но все пак горе-долу прав и ясен път за кариера, той дълбоко грешеше. Единственият път бе някой да те "подпре", а алтернативата - да се забиеш като придворен юрист в полуфалирала приватизирана

фабрика или в някое забравено от Бога ведомство, и да креташ на кекава заплата.

Вратата на разположената в "Обеля" кантора се отвори. Байкаров вдигна поглед и видя млад човек под трийсетте, слабичък, мърляво облечен, небръснат от седмица и с поне осем диоптъра на очите. "Ако този клиент ми донесе пари, значи..." - помисли си снизходително (от снизхождане основно към себе си) адвокатът.

- Добър ден, какво ще обичате? - попита той новодошлия.

- Аз, аз се казвам Иван Петррранчев и искам да ви попитам нещо - човекът не можеше очевидно да произнася добре буквата "Р".

- Кажете.

- Аз, аз съм прррогрррамист, нали знаете - пиша софтуеррр и печеля добррре от това. Новото "Рррено" долу е мое.

Човекът имаше нова кола - може би от него щеше все пак да излезе клиент.

- Какъв проблем имате със закона? - заинтересувано попита Байкаров.

- Аз нямам прррпроблеми със закона - каза онзи и добави - но искам да попитам...

- Какво да попитате? - подкани го юристът, след като момчето за пореден път "заби". Това трябва да беше професионално изкривяване.

- Ами искам да попитам, да попитам: "Има ли единен закон в тази стрррана, има ли логична свъррррзаност между законите, има ли обща и стабилна отпррравна система, от която да може да се изведе какво е спррраведливо и какво не?"

Този път адвокатът "заби". Зададен ме бе най-наивният въпрос на света. Този, който вече цяла година бе източник на нещастията му. Естествено, че нямаше единна система. Законодателството тук бе толкова хаотично и приемано "на парче", отделните актове и разпоредби толкова си противоречаха едни на други, че бе невъзможно на тяхна база да се определи какво е добро и

какво - лошо. То затова и системата бе напълно неработеща и корумпирана. Защото ако трябваше да се спазва всеки закон, нямаше да остане човек в държавата, който да не е нарушил нещо. Затова имаше мутри и мафия - за да регулират процесите, наистина с най-примитивния вид справедливост - тази на грубата сила, но все пак справедливост някаква. Но как да обясни всичко това...Все пак опита:

- Днешната законодателна база е доста сложна и понякога е трудно да се съгласува единомислието между отделните закони. Това поражда необходимости от тълкуване и...

Когато някъде между двайсет и петата и трийстата минута приключи, се почувства като преподавател в университета - почувства научната умора.

Онзи попита:

- Доколкото съм ви разбрррал, казахте ми, че в тази стрррана всеки може да бъде осъден за всичко и опррравдан за всичко?

- Ами за съжаление е горе-долу така. Е, има известни регулатори - в общия случай този, който има пари не го осъждат, а този който няма...

Програмистът замълча за малко и после каза:

- Но вие не сте от адвокатите, които печелят от големите дела, нали?

- Мисля, че щом офисът ми е в "Обеля" е излишно да ви отговарям. Все пак съм добре, че изобщо имам офис. Много мои колеги са по-зле.

- И за да пррробиете, трррябва да се изявите. Да станете известен? Но за да станете известен, ви трррябва голямо дело. А няма как да ви го дадат, ако не сте име?

- Ами горе долу такъв е затвореният кръг - да...

- Ами аз съм прррогрррамист и не би трррябвало да ви казвам това, но ми се стрррува

неспррраведливо... Та, знаете ли, колко хаотична е софтуерррната ситуация в тази стрррана?

- Да, чувал съм - местните фирми не печелят забележимо, защото им крадат продуктите и ги ползват нелегално. Международните гиганти пък инвестират в опитни адвокати и събират насила много пари от потребителите. Софтуерът на моя компютър, между впрочем също е нелегален...

- Вие виждате само върррха на айсберррга - прекъсна го онзи - отдолу има цяла поррредица от глупави и нерррационални рррешения, които ощетяват обществото и пазаррра. Бих искал да ми помогнете да въведем малко ррред.

- Какво точно имате в предвид?

- Ами, стрррува ми се, че всички имат грррехове. Междунаррродните гиганти ни пррринуждават да лицензиррраме софтуеррр, който не отговаррря на дъррржавните стандарррти - той е на английски език и няма доррри документация на българррски. Ако

пррродаваш лютеница с чуждестррранен етикет - това е нарррушение на закона, а при софтуеррра самата дъррржава чрез своите рррепррресивни орггани те задължава със сила и заплахи от тежки наказания, да плащаш за английския софтуеррр. Това не е ли незаконно?

- Привидно изглежда незаконно, но трябва да се провери по-детайлно.

- Но и това е съмо върррха. Има още - самата дъррржава купува този софтуеррр в масови количества. Тя харррчи обществени паррри незаконно...

Нещо присветна в главата на юриста - държавата да нарушава закона - от това излизаха най-превъзходните, носещи слава и шумни дела. А и проблемът със софтуера бе на върха на общественото внимание. Ако наистина имаше нарушение?

- Но най-голямото нарррушение, споррред мен е това, че дъррржавата фаворрризира

опрррезелени марррки софтуеррр, които не винаги са най-евтините и изгодните. Тя елиминиррра останалите, които могат да излязат за по-малко паррри...

Ако към нарушението на закона се прибавеше и насърчение на монополизация, това щеше да бъде върхът, помисли си Байкаров. В Европа бе на дневен ред борбата с монополите, така че и оттам щяха да приветстват подобна атака и местните власти нямаше да могат да провеждат пасивна съпротива, дори и ако имаха финансова изгода от това.

-...Нали знаете, има една почти безплатна оперррационна система "Линукс" и офис пакети "Старррр офис" и брррраузъррри и ррразни други пакети - все това, което най-много се ползва и върррриши основната ррработа. Но вместо него се купуват скъпите комерррсилни пррродукти. Дъррржавата харррчи повече обществени паррри и това огррраничава количествата. В същото

врреме няма парри за компютрри за болниците и училищата...

Ако някъде в администрацията някой чиновник похарчеше нерационално твърде много пари примерно за строителство и за автомобили, той подлежеше на наказание - разхищение на обществени фондове, безстопанственост - все тежки обвинения, помисли си адвокатът. Същото важеше за всеки друг продукт. Та тук имаше цяла златна мина за процеси срещу държавата. Особено в настоящата мизерия, когато най-тежко заклеявяването престъпление бяха далаверите с това, което се обобщаваше с понятието "народна пара"...

- Приятелят ми програмист искаше да каже, не да се скача срещу легалния софтуер, а че и най-големите му защитници имат грехове и преди да ни учат как да избягваме нашите, трябва да се очистим от своите. - вратата отново се бе отворила и през нея бе пристъпил човек на около

трийсет и пет в черни дрехи. Очевидно свещеник. Той явно бе стоял през цялото време отвън и бе чакал момента, за да влезе.

Този народ в душата си може и да бе атеист, мислеше си Байкаров, но навсякъде, където се намесеше и църквата, ставаше интересно, и най-вече шумно. Какво дело само щеше да излезе - даржавата харчи нерационално и скъпо, като може евтино, а също - доста вероятно е да нарушава закона и да принуждава насила други да го нарушават. Изобщо нямаше да иска хонорар за този процес. Та той можеше да стигне и до Страсбург. Може би шансът на живота му...

- Защо ми казвате всичко това, какво печелите вие? - попита адвокатът. Бе длъжен пред съвестта си да го направи, защото добре знаеше, че зад всеки алтруистичен мотив стои някакъв интерес.

- Аз имам фиррма за разработка на комерсиални приложения, работещи под "Линукс". Това е голяма ниша, стига някой да

отворри очите на потррребителите към тази алтерррнатива. - каза програмистът.

- А аз съм член на новообразуваща се група на млади свещеници, която иска да накара църквата да спре с вътрешните си раздори и да започне да прави нещо полезно за нацията. За целта ще се заемаме с обществено полезни каузи, докато станем достатъчно силни и спечелим достатъчно подкрепа, че да притиснем и двата синода да се опомнят. Случаят със софтуера ще е първото ни начинание. - обясни човекът в расото.

Очевидно всеки един в тази стая преследваше личния си интерес. Но той по стечение на обстоятелствата съвпаднаше с обществения. Т.е. съвестта си оставаше чиста.

- Мисля да се заема с делото. И няма да ви искам пари за него. Разбирате, че и аз имам собствен интерес - да стана име сред юристите. На първо време предлагам да подведем под отговорност самата държава, защото от нея

изглежда произтичат всички проблеми. Останалите участници просто си преследват своя интерес, прикривайки го зад благородни мотиви - сащо както и ние с вас... В крайна сметка, дори и да успеем, ние просто ще заменим една несправедливост с друга, която обаче ни е по-изгодна...

Отецът отговори усмихнато:

- Вие сте юристът, вие ще прецените с какво да започнем и къде имаме най-голям шанс за успех. И като казвате по-изгодна, на забравяйте, че тя е по-изгодна и на обществото, и на Църквата, т.е. на Бога. Това е важен аргумент, ако и вие да ми изглеждате атеист... И естествено - не сме и мислели да ви плащаме...

Май 2001 г.

Да бъдеш или да не бъдеш...

Последната Процедура мина по-помпозно и весело от очакваното. Президентът на Общността донякъде бе учуден от степента на очовечаване на всичките тези осемнайсет трилиона поданици. Но може би по-скоро той самият бе жертва на дължността си, отколкото те да бяха пренесли нещо ненормално от света на материята в света на информацията. Казано с други думи, той бе станал една по-голяма бурмичка от машината, но и далеч по-зависим от нея. А гражданите на двайсетте хиляди планети просто си бяха останали хора – и след обезпльтяването.

Но сега – след като и последния човек бе убеден да се пренесе в съвършения свят на чистите интелекти, сега – след фанфарите и веселбата, идваше време точно на такива като него да решат трудните въпроси. Изкривяването на властта бе необходимо точно за това.

А дори и запазили човечността си, процесите в нематериалната Вселена, имаха свойството да се развиват доста бързо. Така само три секунди след погребението на тялото – време в което се събраха речите, трангалактическата заря, пиршеството, махмурлука и почивката, дойде и времето на Обсъждането – най-важният дебат в историята.

В продължение на четиринайсет хиляди години – съвсем истински, а не виртуални, Общността съществуваше и процъфтяваше, разширяваше се из Космоса и навътре в себе си, срещаше други разумни видове и ги цивилизоваше, поставяйки ги на собствения си път. И през целия този период нейната мисия бе една – всички хора да станат Съвършени. Може би благодарение на ината на мнозина, забавил процеса поне с дванайсет хиляди обиколки на онзи първи човешки свят около звездата му, сега обществото им бе станало толкова голямо.

Но времето на блажения прогрес с ясна цел отмина. Сега дойде времето на Решението.

Философите от няколко века вече умуваха над Въпроса. Но още нямаха готова препоръка. Общността нямаше изведено решение какво да прави, когато стане пълна. Дали да се запази като съвкупност от индивиди със собствена свободна воля или да се слее в един всеобщ и всемогъщ интелект, който да управлява Вселената. Последният вариант бе уникален в историята – щеше да се реши вечният спор и питане не само на човечеството, но и на всички други разумни видове – има ли Бог или не. Сега съществуваше възможност да се създаде Бог, всички да знаят за него и да го следват по пътя на Вечността, за да станат и те част от него.

Но пък никой не можеше да отговори на въпроса какво ще стане с прогреса на самия Бог. Липсата на разнообразие и всемогъществото му,

нямаше ли да значат край и на собственото му развитие?

Парламентът се събра може би на последното си заседание. Неговото решение щеше след това да бъде прегласувано от цялата Общност и мигновено да влезе в сила. Но вероятността избраните да решат едно, а избирателите друго, бе нулева. Това общество наистина беше съвършено – между интересите на властта и на тези под нея нямаше разминаване. А и избраните наистина бяха най-добрите и умните от всички.

Председателят откри сесията. Президентът седеше от дясната му страна в перфектно моделираната несъществуваща зала в стил “Рим” от времето Цезар. Дори депутатите бяха в характерното облекло на патриции.

Дебатите започнаха по-кратко от очакваното. Явно веселбата се отразяваше на присъстващите. Но то и самото обсъждане щеше да бъде доста

дълго, та бе разумно да се запазят сили за по-нататък.

Кой знае какви нови аргументи не се появиха и, както и можеше да се предвиди, трудностите се съсредоточиха около двете алтернативи, които бяха горе долу равностойни във философските трудове. Това значеше, че няма да може да се получи решаващо мнозинство за никоя от тях и въпросът ще се отложи. Ако някой обаче се заблуждаваше, че това щеше да бъде победа за привържениците на необожествяването, той грешеше. Една цивилизация, или поне една съвършена цивилизация, не можеше да съществува без ясна цел. Това щеше да бъде живот на ръба на неопределението. И лошото бе, че никой нямаше идея какво да се направи. Може би в крайна сметка докато двама се караха, третият щеше да спечели, и това бе малката фракция на експанзионистите, които искаха цялата енергия на човечеството да бъде насочена

към завладяване на материалната Вселена. И едва тогава да се мисли за обожествяване. Президентът се чувстваше вътрешно отегчен. Макар, че това бе обезпокоително като се отчете важността на въпроса.

По едно време се случи нещо интересно – думата взе депутатът Джон Мастърсън, известен като един от последните останали религиозни хора:

- Уважаеми колеги, сега когато обсъждаме възможността да станем самите ние религия, може би е време да погледнем предишните религии и да видим достойни ли сме за богове. Според мен ние все още сме млада раса, твърде буйна понякога и с липса на улегналост и спокойствие, за да се самообявим за върховни същества. През призмата на която и религия да погледнем, ние не отговаряме на изискваният за Бог. И това, че съществува възможност да изпреварим историята, не значи че трябва да го

правим. Защото рискът да създадем някаква непозната форма на сила, която да е всемогъща и да не е Бог, е голям. И тогава може да пострадаме не само ние, но и всички онези видове, които срещнахме досега, и онези, които ще срещнем в бъдеще...

- Науката доказва, че сме готови да съвършенството – провикна се без да става от мястото си лидерът на фракцията на обожествяването Михаил Корсаков – досега прогресът ни се дължи на науката и може би е малко късно да се вслушваме в религията...

- Ред в залата - намеси се Председателят, парирайки още в началото възможността за надвикване - засега настроенията в Общността са в паритет - добави той, съобщавайки текущите данни от наблюденията.

- Може би все пак е време поне веднъж да се вслушаме в религията - продължи Мастърсън, който формално все още бе на ред да говори,

въпреки прекъсването - когато искаш да правиш религия, какво друго да гледаш?

- Ние не правим религия, а прогрес - отговори Корсаков - още никой не е видял религиозен Бог. Ние ще създадем първия.

- Трябва да ви напомня, че темата за това съществува ли Бог още не е приключила, макар и вярващите да са малцинство, Корсаков - намеси се отново Председателят - с думите си обиждате членове на Общността.

- Извинявам се - каза порицаният.

- Как ще изградим едно цяло от такива противоположности? - попита Мастърсън - Вие току що не отчетохте интересите на много хора?

- Точно това доказва тезата, че разнообразието няма да се загуби при единството и ще продължи да гарантира прогреса.

- Няма ли вътрешните конфликти за доведат до нерационални решения?

- А нима сега решенията ни са рационални...

Президентът отново взе да се унася. Явно и на него не му бяха чужди доста човешки неща. Дебатът продължи в същия дух.

Някъде на границата между унеса и заспиването - никой естествено не можеше да забележи това му състояние, защото той бе усвоил до съвършенство демонстративната поза на умно гледащия бюрократ на безсмислено заседание, но някъде в този момент му хрумна нещо. Някои може би биха го нарекли прозрение, други - знамение, трети - гениална мисъл. Но това можеше наистина да реши спора. А ако не го решеше, щеше да го направи за смях и може би да му коства поста. Но то сега и без това съществуваше към петдесет процента шанс тази длъжност да изчезне. Президентът взе думата:

- Уважаеми колеги, вземам думата, за да изпълня може би последното си индивидуално решение като представител на цивилизацията ни. Вероятно не е точно сега моментът за солови

изяви, но нали все още нося някаква отговорност.
- в залата се разнесе смях, но за кратко - Та това, което искам да ви кажа е, че като сме тръгнали на някъде, не би било грешка да попитаме тези, които вече са били там. Или поне да се опитаме да го направим. Затова от името на цялото човечество, в качеството си на негов президент...

- Това молитва ли ще бъде? - за трети път Корсаков прекъсна говорещия.

- Ред, моля ви...- опита се да се намеси председателят.

- По-скоро призоваване - прекъсна го на свой ред президентът.

- Призоваване на висши сили, духове, русалки?

- Нещо такова...

- Ами пробвайте.

- ...Та в качеството си на негов президент, на президент на Общност от интелекти, която е на прага на своята божественост, аз се обръщам към всички други интелекти от по-висок клас от

нашата, които съществуват, ако ги има, да се явят тук и да вземат отношение към въпроса, който може би засяга и тях. Призовавам ви...

Цялото изпълнение прозвуча толкова смешно, че грейна лицето дори на Мастърсън. Председателят отбеляза приповдигане на настроението и в цялата Общност. Президентът би трябвало да се почувства засрамен, но нещо не му действаше. Чудеше се дали не се е променил дотам, че да не познава и сам себе си...или може би пак онзи негов политически нюх да рискува, който го бе извел до този връх, му подсказваше, че вероятността да е сгрешил не е стопроцентова.

След като вълнението попремина, в залата взе да настъпва постепенно тишина. Може би депутатите се чудеха как да реагират от тук насетне. При някое традиционно обсъждане в такъв случай опозицията може би щеше да поиска оставката на побъркалия се държавен глава. Но сега нямаше опозиция, а самото обсъждане бе

толкова побъркано, че изпълнението май се приемаше като шега за разведряване.

Докато в един момент президентът се оказа всъщност най-изненадан от всички.

В средата на несъществуващата зала се появиха две форми - един куб и една сфера. Кубът бе черен, а сферата - бяла, но и двете бяха прозрачни. Начинът на постигане не ефекта бе неизвестен, но резултатът бе налице. В куба се появи едно прегърбено, грозно същество с рога, което най-много приличаше на демон. В сферата, както и можеше да се очаква се появи нещо с бели дрешки и ореол около главата - ангелче.

Ошеломлението сред цялата цивилизация и депутати бе пълно.

Проговори белият:

- Аз съм архангел Сайвоил и съм пратеник на този, който вие бихте възприели като Бог. Насреща ми, както виждам е демонът Васан и е пратеник на онзи, който бихте възприели като

Дявол. Сферата и кубът са предпазни полета, за да не предизвикаме контакт на този свят, който би предизвикал големи унищожения. И за да сме равноправни, нека Васан направи останалата част от встъплението...

- Трябва да знаете, че ние реално не изглеждаме така, както ни виждате - каза демонът - това са просто образи, които ще ви позволят да ни възприемете най-лесно. Освен това забравете за понятия като "добро" и "зло". Ние сме представители на двете абсолютни същности на Вселената. Помежду си нямаме допирни точки, макар че границата ни е безкрайна. Понякога сме имали конфликти, в част от които са били замесвани и по-неразвитите интелекти, включително и вашата раса. Но в днешното обсъждане, за което ни извикахте, от ваш интерес е да ни възприемате без предразсъдъци и наследени мнения.

- Наистина, забравете думите "добро" и "зло" - добави Сайвоил - сега чакаме въпросите ви. И знайте, че вашият избор е доста интересен и за нас. Досега във Вселената не е имало три абсолютни интелекта...

В залата шокът бе пълен и никой не можеше да измисли нищо. Корсаков се бе втренчил в сферата, а Мастърсън се прекръсти, докато зяпаше куба. Председателят стоеше като статуя. Президентът изглежда беше в най-работоспособно състояние, пръв се окопити и каза:

- Всъщност може би първо трябва да ви кажем "Добре дошли"...

Ангелът се усмихна, а на лицето на демона се изписа смешна гримаса. Никой от тях не каза нищо, но атмосферата в залата започна да се отпуска.

- Ние, или поне повечето от нас, си мислехме, че ще създаваме първия Бог. До голяма степен

дискусията тук е точно заради това, че не знаехме накъде върви този път. Сега поне със сигурност знаем поне, че път има. Ще ни е от полза да ни кажете какво следва по-нататък по него. - каза президентът.

И двамата пратеници не отговориха веднага. После белият подкани с жест черния:

- Мисля, че ще е добре Васан да каже. Вие хората сте свикнали така нареченото Зло да ви носи лошите вести.

Демонът отново се ухили:

- Тя всъщност вестта не е лоша, защото такова понятие не съществува. Но истината е, че ние се надявахме вие да ни покажете какво става по пътя. Просто никой от нас и от създателите ни не го е преминавал.

В залата все още не бяха излезли напълно от първия шок, та и тази новина не ги стресна много. Преди още някой да бе задал очаквания въпрос, съществуването на мрака каза:

- Може би бихте искали да знаете откъде съществуваме ние, какъв е смисълът ни, накъде се развиваме, колко са Вселените и още много неща. Ние знаем отговорите само на част от въпросите. А конкретно за пътя, единственият отговор е, че още никой не го е изминавал. Ние сме всемогъщи, ние управляваме Вселената, ние определяме фундаменталните физични константи, ние създаваме и унищожаваме информацията, ние наблюдаваме периодичните Големи взривове и ги изучаваме в опит да установим откъде идва създаването на всичко. Понякога - може би веднъж на пет или шест Големи взрива, се свързваме с боговете на други Вселени, за да научим дали те не са открили нещо. Междувременно експериментираме с двете същности на собственото ни пространство - същността и антисъщността. И така вече неизброим брой епохи. Ние сме колкото вечни - никога няма да свършим, толкова и изначални.

Това значи, че ако настоящият момент от време се фиксира, то в двете посоки - назад и напред, ще има едно и също разстояние. Всъщност, ние не помним своето начало, защото такава не съществува. Ние можем, разбира се, да пътуваме във времето - и назад и напред, можем да се намесваме в собствената си история и да черпим знания от бъдещето си, но не можем да стигнем доникъде. Пътят и назад, и напред е безкраен. Не знаем кой ни е създал и създавани ли сме изобщо. Ние сме вечни и такива сме си били винаги. И никога досега никой от подопечната ни същност не е ставал като нас. Ако вие го направите, ще можем да наблюдаваме процеса и вероятно да научим нещо и за самите себе си. - завърши демонът.

- Кое е естествено не значи, че сте задължени да го правите. - вметна ангелът преди някой човек да се бе включил.

В залата вече имаше раздвижване, но все пак президентът отново бе този, който попита:

- Както изглежда повикването ви може и да се окаже ненужно?

- Ако бяхте изучили повече собствените си религии, щяхте да знаете, че обръщанията към висши сили, обикновено не носят пряка полза. - каза Сайвоил. - Ние рядко се намесваме директно. Когато го правим, то е ставало не по начин, по който ще си проличи, че ни има. Вие самите правите същото с по-неразвитите цивилизации.

- Но сега с появата си по същество вече се намесихте. - влезе в разговора Мастърсън.

- Това не значи, че влиянието ни ще е решаващо. Всъщност намесата ни е, защото въпросът, който обсъждате е от такова естество, че ако не се бяхме появили, това отново щеше да повлияе. - каза ангелът.

- Но все пак едва ли щеше да е толкова пряко, колкото е сега. - добави вярващият.

- Е, отчитайте и, че ситуацията все пак е по-особена и засяга и нас самите. - каза Васан.

Междувременно и Председателят се бе поокопитил и внесе прагматизъм в разговора:

- В качеството си на същества, които по-добре от нас познават състоянието на божественост, което обсъждаме, бихте могли да ни кажете за някои нейни особености. Това ще помогне на решението ни. Кажете примерно за двете същности - нали божествеността е обединение. Ние това искаме да правим. Защо вие сте разделени. Да не би да има несъвместимост?

- Материя и антиматерия? - обади се някой от залата.

- Това е твърде периферно сравнение, но то донякъде илюстрира състоянието на Вселената. - каза ангелът - Разделението на материя и антиматерия, които са дотолкова несъвместими помежду си, че при контакт биха се взаимоунищожили, е само един аспект на

двойственната същност. Реално в момента точно заради него ние сме разделени от куба и сферата. Но съществуват и много по-големи разлики. Като цяло Вселената се крепи на разликите и това я движи.

- Ние хората, не сме ли по-близо до една от двете същности - тази на Бога. - попита Мастърсън.

- Условно казано е така. Но истината е, че и аз не мога да напусна своето поле, защото съществуват разлики и вътре с самите същности. Ако се смесят моето ниво на материя, енергия и най-важното - информация, с вашето, ще се получат не по-малки катаклизми от тези при същите действия от страна на Васан. Те, разбира се ще са далеч по-малки от пряк контакт помежду ни. - при тези думи Сайвоил за да нагнети обстановката нарочно деформира полето си по посока на демона. Онзи направи същото и двете ръце се срещнаха на средата. Без да се докоснат:

- Разбира се, не сме тук, за да сеем смърт. - усмихна се ангелът.

- Какво е да си Бог? - попита президентът.

- Аз ще отговоря на този въпрос, макар че можехте да попитате със същата справедливост и какво е да си дявол? - започна демонът - Но да си Бог, това е да си едновременно всичко и нищо. Да можеш да направиш всичко, да създадеш и унищожиш Вселената, да си играеш с разумните видове и да приемаш от време на време техни представители като част от себе си, да се разделяш вътрешно, да воюваш със себе си или с другата същност - буквално всичко. Можеш дори да се самоунищожиш, да се накараш да изчезнеш...и след това да се възродиш - ако искаш след десет, ако искаш след десет милиона Големи взрива. Всичко можеш...но не знаеш какво да правиш. Не знаеш отговора на въпроса "Защо?" - това е да си Бог.

- Отговор на въпроса "Защо" теоретично не е възможно да се намери - той е безкраен. - влезе с мнение и Корсаков.

- Не и при нас. - каза Васан - Под безкраен вие разбирате да има някакъв отговор, който да генерира следващия въпрос - последователността от въпроси е безкрайна. Но ние знаем всички отговори. При нас просто въпросите свършват. И няма отговор. Вие например бихте ли могли да ми кажете защо съществуваме?

Корсаков не отговори, но се замисли.

- От колко време все така се чудите? - попита някой.

- Вечно - каза Сайвоил. Считано от точката на последния Голям взрив сме се връщали назад във времето най-далеч на седемнайсет милиарда Големи взрива. Периодично в настоящето си се срещаме със себе си - същите ние, които идваме от бъдещето или от миналото в търсене на незнайно точно какво. Напред във времето сме

били на двайсет и пет милиарда Големи взрива. И сме си все същите.

- Като можете да пътувате във времето, защо ви е нужно нашето решение. Вие вече го знаете, а сигурно знаете и изхода от него. - каза Мастърсън.

- Бъдещето и миналото не представляват права линия. - каза ангелът- Те по-скоро могат да се оприличат на кръг или дори на сфера, дори не точно на сфера, а на нейния многомерен еквивалент. Ние сме в центъра, но има много посоки и всички те се развиват заедно. Различни "бъдещета" и различни "минала". Вие можете да създадете нещо, което не сме посещавали досега. Ние знаем много за вас, но не знаем какво ще направите. Ние не можем да видим вашето бъдеще, защото вие се докосвате вече до божествеността, но още не сте богове и за вас важи принципът на неопределеността. Вие може и да не станете богове, а ако станете, тогава и за

вас ще важи незнанието на собствения смисъл.
Кръгът е затворен.

- Искате да кажете, че докато сме несъвършени не можем да сме сигурни какво е, а като станем съвършени пък няма да знаем защо е?
- попита Корсаков.

- Точно така - едното ограничение се сменя с другото. - потвърди демонът.

В залата настъпи объркване, което се изрази в шумотевица между депутатите и никакво вземане на думата. Председателят обяви:

- В цивилизацията все още има баланс на силите. Решение не може да се получи.

- Вие какво мислите за нашата демокрация? - попита президентът.

- Това е една добра система за вземане на решения в структури от много отделни и несъвършени индивиди с различни интереси. Когато настъпи съвършенството тя вече не е необходима. - каза Сайвоил.

- Да, знам. Очаквам да ме уволнят. - усмихна се президентът

- Още не сме ви уволнили и не знам накъде вървим - обади се председателят.

- Кажете нещо за другите Вселени. И те ли са на същото ниво на познание и търсене? И колко са изобщо? - попита Мастърсън.

- Вселените са неопределен брой, всички са вечни, безкрайни, и всички имат богове. Не знаем какво точно знаят те, защото не можем да контактуваме с тях. Не можем да обменяме нито материя, нито енергия, нито дори информация. Единственото, което можем е да пратим част от себе си там. И да съдим по това, че не се е върнала, че нищо не е открила. По същия начин процедурат и другите богове, но и от техните пратеници нищо не научаваме. Това, което е сигурно обаче е, че физичните закони не навсякъде са еднакви. Те дори и в нашата Вселена

се променят при всеки Голям взрив. По наше указание естествено.

- Ако вашето съвършенство означава безсилие, може би е глупаво да тръгваме и ние към него. - един изключително разумен глас се обади.

- Ние не сме безсилни - каза ангелът - Но нямаме път. Сякаш имаме мисия да стоим тук и да управляваме Вселената.

- Мисия? От кого? Запитвали ли сте се дали не съществува по-висш Бог - някой над всички Вселени? Единен и общ Творец? - попита Мастърсън.

- Тезата за монотеизма бе създадена от нас при една от непреките ни намеси в развитието ви. Реално не сме открили доказателства - дори и най-бегли за друг Бог. Ако го има, той би трябвало да е по-безсилен и от нас самите. - обясни пратеникът на тъмната страна, преди да добави:

- Никой не може да обясни и да промени тази проклета Вечност.

- Бройката на противниците на обожествяването се увеличава - протоколира председателят.

Президентът стоеше безмълвен, Мастърсън и Корсаков вече се чувстваха близки, а двете висши създания се бяха сковали като статуи, сякаш медитираха. Някой от залата се обади:

- Никога ли не сте се опитвали да се слеете?

И двамата безсмъртни подскочиха в един миг. После ангелът изпревари и каза:

- Това не е възможно. Правени са частични опити. Те винаги са водели до някаква модификация на самоунищожението. Веднъж дори погубихме цялата Вселена така. Двете същности са вечни и несъвместими.

- Значи никога не сте опитвали цялостно сливане? - вече стана ясно кой говореше - това бе делегатът от фракцията на централните планети,

на които някъде в началото на овладяването на галактиката се бяха заселили последователи на азиатските религии от Земята.

- Самостоятелни пълни унищожения са правени милиони пъти. Винаги след това съответната същност се е възраждала без помощта на другата. Няма основания да се смята, че това няма да стане и при едновременно унищожение. Вселената и нейните богове не могат да изчезнат - Вечността няма да го позволи.
- каза Васан.

- Ами ако с вас си отиде и Вечността? Нали в свят, управляван и доминиран от информация, нещата съществуват, когато се възприемат. Ако няма кой да възприема нищо?

- Теорията ви е доста елементарна. Вие изпадате в самозаблудата на същества без всякаква информация. Повярвайте и приемете това като факт, повярвайте, независимо че знаем, че бунтарството ви е характерно, повярвайте че

Вечността наистина е Вечна. Тя единствено, евентуално, ако успеем да го направим някога, може да бъде разбрана, но не и унищожена.

Логиката, аргументите, и най-важното - самата истина, бе неоторима. Но онзи може би именно това и чакаше. Той не седна примирено, а вместо това:

- След като Вселената не позволява единство по този начин - чрез унищожение, може би ще го позволи по друг?

- Изключено е - каза Сайвоил - Няма какво да ни свърже и да ни държи заедно. Всеки мост е невъзможен, защото ще съдържа по част и от двете страни и ще бъде унищожен от същността на всяка една от тях.

- Няма какво да ви държи заедно?

- Привържениците на обожествяването започват да се покачват - вметна председателят.

- Да, няма - потвърди Васан.

- Привържениците на обожествяването започват да се покачват - повтори псевдоазиатецът - Може би цялата ни раса от несъвършени вече се сеца за нещо, а вие - не?

- Ако си мислите, че вие можете в качеството си на трети Бог да бъдете връзката, грешите. Вие ще станете също толкова несъвместими с нас, колкото сме и ние помежду си. Приемете и това като истина. - нямаше никакво съмнение в думите на Сайвоил.

- Ако вие си мислите, че ще ви повярваме, също грешите.

- Привържениците на обожествяването се увеличават лавинообразно - каза председателят.

- Виждате ли - ние имаме собствено мнение.

- Не си мислете, че инатът ви ще отмени грешката. По-скоро няма да станете богове.

- Не сте ли забелязали, че има и нещо, което ви събира? Което е общо? Което можете да обменяте свободно...

- Ако имате в предвид информацията, не възлагайте особени надежди на нея...

- Над деветдесет процента вече са за обожествяването. Досега консенсус никога не е имало, но ако настъпи...

Ако настъпеше, за пръв път в историята нямаше да има нужда от гласуване.

- Ние освен това си имаме и ритуал.

Висшите сили загубиха глас. Нищо не казаха.

- Мисля, че вие Мастърсът трябва да извършите ритуала...

- Да не би да искаш да кажеш...

- ...Молитва...

- Молитва. Но за какво да се моля?

- Няма нужда да се молиш. Всичко и без това ще си стане. То вече си става...

- Деветдесет и седем процента...

- ...Но трябва да си запазим собствената същност. Нали ще бъдем богове. Измисли някаква кратка молитва...

Васан изрева:

- Защо си губите времето с елементи на нашите собствени експерименти от времето на вашата диващина. Ако ще ставате богове просто решете и...

- Не, ние ще решим по собствен начин. И ще бъдем малко по-различни богове от вас. Достатъчно различни, че да ви свържем заедно с нас в едно цяло.

- Ще направите глупост, вие сте наивници - не знаете какво ще стане.

- А вие знаете ли?

Сферата и кубът изчезнаха. Човекът по стар човешки обичай се доизказа по посока на празното пространство:

- Аз знам нещо, което е нищо, но все пак е много. И то е, че ще има нещо ново, а не Вечност. Неизвестно какво, но ще го има. Мастърсън, помниш ли триединството - молитвата...

- Да помня - молитвата...

...

- ...Во имято на Отца и Сина и Свята го духа.
Амин.

Ноември 2002 г.

Пират

Това беше той - най-бързият стрелец на Дивия запад. И Законът бе истински късметлия, че Крег бе на негова страна. Защото в тези територии какво е добро и какво зло се определяше от скоростта на вадене на револвера, а справедливостта бе милосърдие от страна на силния...

Горе-долу по този начин щеше да звучи разказът за него преди седемстотин години. Прякорът "Стрелецът" му беше лепнат още в началото на славата му, когато оцелял сам при дръзкото нападение на пиратите над инфостанцията в системата "Стрелец", бе успял да убие шестима от тях и да задържи останалите докато дойде подкреплението. Оттогава бяха изминали шестнайсет години. Включително и последните четири на окончателно оттегляне.

Но ето, че сега отново го натовариха. И отново използваха традиционното слабо място на такива като него - аргументите на справедливостта. Беше му повече от ясно, че зад цялата работа отново стои нечий интерес, но не можеше да вдигне ръце и да остави невинните да загинат, заради игрите на винаги ненаказваните виновни.

- Имаме много сериозна криза в сектор Н-132. - му каза лично губернаторът на граничния щат Огарион и добави - Пиратите са овладели три инфостанции и искат един милиард откуп. Имаме почти сигурни сведения, че дори и да им дадем парите, никой няма да бъде оставен жив.

Въпросният сектор бе най-новият регион от Междузвездния съюз. Както и при всяка все още неконтролирана напълно територия, и тук липсваше връзка с галактическата мрежа. Стандартният начин за гарантиране на живота на изследователите в този случай бе тройната

подсигуровка - запис на всеки един час на цялото им съзнание на три различни места. Така ако станеше някоя авария, въпросната личност щеше да загуби не повече от шейсет минути от живота си.

Допуснатата грешка обаче бе, че и трите инфостанции бяха твърде близо една до друга. И можеха лесно да бъдат завзети физически. Нещо, което пиратите, съществуващи извън инфогалактиката, правеха вече от няколко века. Те не бяха вечни, в смисъл, че животът им не бе толкова сигурен, намирайки се в рамките на един единствен носител - хуманоиден робот от седмо поколение. По незнайни причини на собствената им вяра нарушителите на закона не допускаха резервни копия и си позволяваха да умират, понякога. Най-голямата легенда бе, че главатарят им дори не е робот, а е съвсем жив човек - от плът и кръв.

Сега опасността бе реална. Философията на пиратите не признаваше за живи чистите интелекти без тяло. В техните очи това нямаше да бъде убийство.

Гигантският звездолет "Истани" изплува в реалното пространство. Той носеше на борда си нов, изваден от тайните на военните, портативен трансмитер, който имаше за задача да осигури извънредна и безбожно скъпа, но оправдана връзка на региона с инфогалактиката. Тогавашителите на инфостанциите щяха да могат да се изкопират на безопасно място. Задачата на Крег бе само да установи канала - "проста" работа...

Армията естествено вече бе реализирала физически контрол над станциите. В битката бяха паднали шестнайсет пирати, съзнанията на шест от които бяха спасени. Отсрещната страна естествено не даде жертви, защото нейните бойни машини бяха просто машини и не съдържаха в себе си незаменим интелект.

Трудното обаче беше онова, което по времето на контрола си онези бяха натворили - пълно овладяване на системите отвътре и миниране на комуникациите. Това не бе сложно да се постигне ако имаш физически контрол. Който обаче след това не даваше възможност за обратното.

Крег прехвърли копие от съзнанието си в тялото на робот, с което стъпи на първата платформа. Имаше съвършено прикритие срещу следящите агенти в контролния център. То щеше да остане такова до момента на включването му в локалната мрежа. След това трябваше да разчита единствено на собствените си умения.

Самото включване бе невъзможно. Когато пиратите правеха нещо, те го правеха добре. Всеки опит за проникване щеше да задейства мините и да изтрие паметта и в трите станции. И четири хиляди човека да умрат от истинска смърт. Това щеше да се случи и ако до десет часа не пристигнеха парите.

И все пак губернаторът знаеше, че той ще намери изход. Всъщност ако някой някога научеше в дълбочина за параметрите на методите му, едва ли отново щеше да го повика. Но политиците гледаха само резултатите.

Пиратите имаха слабо място. Но използването му бе толкова смразяващо, че бе недопустимо да се мисли за него.

За да работи в синхрон системата, нямаше как да се отрежат съвсем всички комуникации. Бяха необходими поне онези между трите инфостанции, по които да мине заповедта за унищожение. Точно тях и смяташе да използва Крег. Шансът при такова заиграване да оцелее поне една от станциите бе около трийсет процента. За две - нула на сто.

"Стрелецът" вкара космически шум във връзките. За да защитят целостта им, интелектите-пазачи пуснаха няколко контролни пакета за донастройка при новите условия. Той ги

прихвана и ги замени със заповед за унищожение. Системата бе напълно неуязвима докато се състоеше от повече от една част. Периодичните обмени на данни между тях щяха да разкрият промяната.

За три секунди от живота в две от станциите не остана нищо. Третата бе обвита в екран, симулиращ околното пространство. През краткия период на отваряне на каналите Крег влезе вътре.

Ако някой си мислеше, че в общество на безтелесни умове не съществува страх, той доста силно грешеше. Скоростта на мислене, увеличена до неузнаваемост, не можеше да премахне инстинктите. И в този случай действаше наобратно - всичките тези хора изпитваха ужаса на смъртта и умираха хиляди пъти от началото на кризата. Те, до един, се бяха сковали и не можеха да предприемат нищо. Между тях обикаляха стражите - самопожертвователни пирати, които знаеха, че ще умрат заедно с всички, ако не

дойдеше откупът. Всичко приличаше много на бежански лагер. Може би малко по-чист.

Седемдесет стражи, включително петима офицери. Толкова показа първото разузнаване. Стрелбата щеше да се наложи да бъде доста бърза, ако трябваше да ги очисти всичките. И после и да обезвреди мините.

Губернаторът знаеше всичко това. И все пак му вярваше, че ако успее да влезе, ще намери решение. Защо ли самият той не дойдеше да се пробва?

Теоретично не бе възможно да убие повече от седем човека преди да падне. А и тези насреща му бяха обучени. Ако удареше петима, щеше да е успех. Зарядите изобщо не можеха и да влизат в сметката.

Според всички закони на войната тук бе необходим контингент от поне трийсет командоси. Които и да се промъкнат тайно.

Крег стана и повика най-близкият пират.

Онзи се отнесе доста грубо, защото го мислеше за един от многото изследователи. Дойде и го скрита в корема. Преди да види крака си счупен и през насълзените от болка очи да прочете името на служебната карта. След това го отведеха при водача - един подполковник.

След като няколко минути го разглежда, той каза:

- Тъй като е изключено да повярвам, че сте проникнали отвън, очевидно сте били вътре още от самото начало. Защо чак сега се появявате?

- Тъй като е безмислено да ви казвам, че съм проникнал отвън, ще ви кажа, че се появявам едва сега, защото се надявах правителството да направи нещо. Но очевидно си имаме работа с бездарници.

- Ако наистина сте агент от клас 1, тогава добре знаете, че в случая нищо не може да се направи. Инфостанциите са доста уязвими точки и единственото спасение е те да се охраняват по-

добре, преди да бъдат атакувани. Нещо, което може би е пропусъкът на съюза. Но нас не ни интересуват качествата на управляващите ви, защото и глупаците могат да си платят.

- Те не са чак такива глупаци. Знаят, че няма да пуснете никой.

- Защо ли се намирате в такова заблуждение? Нима предишните пъти не приключихме без жертви?

- Доста по странен начин разбирате понятието "без жертви"...

- Е, да убихме ги, но знаехме, че те са се изкопирали другаде. Реално загубиха само по пет часа от живота си. И то основно по вина на вашите власти, които се мотаха цели четири часа и половина.

- Сега мотаенето е вече шест часа.

- Отново по ваша вина. Можете да платите веднага. Щяха да се изгубят само минути.

Естествено всякакви подобни преговори избиваха в посока, която нямаше да реши нищо.

- Не се ли страхувате от смъртта? - попита изненадващо Крег. Много хора си го представяха като безмилостен и светкавичен герой, който изстребва враговете си с оръжие и в битки, но една от личните му тайни бе, че повечето победи бе извоювал с дипломация. Тайна, защото малцина от тях що бяха преговаряли с него, бяха оцелели.

- Ние вярваме в Бога и в живота след смъртта.
- отговори онзи - Освен това, ще умрат само няколко часа от живота ни. По време на бойни мисии и ние си създаваме копия. Знаете това добре. Разликата е, че ние не ценим времето толкова колкото вас. За нас дори няколко дни не са от значение. А и обикновено тези дни са на жестокости и убийства, така че може и да е полезно да не ги помним.

- Тезата за задгробния живот бе напълно оборена още преди векове. Не съществува друга

паралелна инфоструктура, освен галактическата мрежа. Само в нея е възможен вечният живот. - обясни всеизвестното Крег.

- Защо ми повтаряте сивата си пропаганда? - попита полковникът.

- А вие какво изобщо целите със съпротивата си? И с кого воювате - ние не сме ви врагове. Обезпльтяването е доброволен процес.

- Но идеологията го направи повсеместно. Човечеството вече не съществува. Превърнали сме се в херувимчета.

- А вие какво предлагате?

Подполковникът замълча за малко. Размишляваше.

- Вие обезпльтените сте толкова уверени в собствената си безпогрешност, че не можете да видите алтернативата. Това ни помага да я пазим в тайна. Но на вас ще ви я кажа, защото и без това оттук нищо няма да излезе. Ние градим свой собствен съюз. Вече имаме стотина заселени

планети. С истински хора, дори не с роботи. Нашето общество има по-високи показатели на прогресивност от вашата самодоволна и всемогъща империя. Един ден ще се срещнем и от ваша полза ще е да не стане чрез война. Ще се опитаме да ви върнем към човешкото. - завърши пиратът.

Подозрения, че се готви нещо подобно наистина имаше у разузнаването, но никой не знаеше къде, какво и колко. Отделен бе политическият въпрос дали ако се намереха доказателства, щеше да се позволи унищожение. Сега той поне знаеше със сигурност къде отиват парите от откупите. Но трябваше да научи още нещо.

- Къде се намира този ваш измислен съюз. Цялата галактика се следи?

- Ако трябва да постъпя като военен, не бих ви казал. Но знайте - още няколко часа, преди да си идем заедно - отвъд мъглявината "Заурис".

- Прекрачили сте границите на галактиката? За това трябва да са ви били необходими далеч повече пари от всичко заграбено досега? И сигурно сте открили фундаментална технология.

- Този ви въпрос издава колко упадъчна е държавата ви. "Заурис" физически си е в нашата галактика. Дотам скоковете с кораби са стандартни, може би малко по-дълги от обикновеното. Но вие ограничавате миروгледа си само до региони, където може да стигне инфомрежата. Заради особеностите на пространството, това е недостъпно място за нея. Затова и сте я отписали.

Подполковникът беше прав. Съюзът наистина не се разширяваше по посока на звездите, а по посока на възможните потоци информация. Недопустимо бе - освен временно при първоначалното заселване, да се създават изолирани един от друг центрове. Това един ден, когато се заселеше напълно достъпната част от

Космоса, щеше да постави важни философски въпроси за посоката на прогреса, но засега те не стояха.

Самият Крег, въпреки приказките, не бе забравил мисията си. Той наблюдаваше терена и вече виждаше изхода. А след него, щеше да поднесе и един подарък на губернатора. Подобна информация всъщност можеше да го направи и президент.

Втората слабост на пиратския план бе, че не предвиждаше изненада отвътре.

"Стрелецът" локализира един относително безопасен регион, след това приложи една от забранените официално техники за умствен контрол и се зарадва когато установи, че тя работи на сто процента. Не без помощта на всеобщия страх и вцепенение, разбира се, но резултатът си е резултат.

В решителния момент той взриви с лъжлив импулс мините на съответното място, и преди

още да се бе разнесъл пушекът, премести всичките четири хиляди съзнания там. След това с лекота и с кеф отвори комуникационните канали.

Експлозията бе оглушителна. Военният трансмитер обаче се прикачи и осигури връзка.

Подполковникът също реагира бързо и заедно с неколцина от хората си, се пренесе на безопасно. Там стана престрелката, при която Крег спечели необходимите секунди за трансфера, а заедно с тях и няколко тежки рани. Все пък бързината бе на негова страна и това го спаси.

Точно преди да издъхне, отрязвайки всичките си шансове да се изтегли през канала подполковникът каза:

- Ти ни победи. Ти явно си "Стрелецът". Но не си мисли, че ще ни спреш. Ти си един от нас...

...Губернаторът наистина стана президент, но не защото откри митичната държава на живите хора. Просто бе твърде добър политик. Той и

никога повече не повика Крег на помощ, след като разбра за начина на успеха. То това и беше целта на разкриването.

След пет години отново извън работата, "Стрелецът" се снабди с кораб, пренесе съзнанието си в робот, изтри го отвсякъде другаде и отлетя към "Заурис". Нещо вътрешно го тласкаше да види жив човек. Може би му се искаше самият той да оживее.

И не откри нищо.

На нито една планета отвъд мъглявината нямаше живот.

Но го чакаше нещо друго.

Подполковникът пристъпи през люка и каза:

- Чакахме те.

- Да разбирам ли, че...?

- Точно така, отвличането бе специално заради теб. Никой от нас не загина.

- Имали сте канал, който не сме засекали?

- И то не един.

- Защо?

- Трябват ни най-добрите измежду безплътните. За да подготвят възраждането.

- Възраждане?

- Да, човечеството е напълно мъртво в Млечния път. То се опита да се самообожестви, но постигна единствено безсмъртие. Без мъдростта. Обратното на онова, което пише в Библията - все едно да си ял само от Дървото на живота, а не от Дървото на познанието.

- Млечният път е мъртъв? А вие къде сте?

- Ние ли? В съседните три галактики имаме колонии. Когато не робуваш на идеята за всеобща свързаност, ти е по-лесно да търсиш пътя навън. Ние вече го имаме.

- Пътуване между галактики?

- Да и между тях не е възможна инфомрежа. Освен ако Господ има своя. Но ние още не сме богове.

- Завладяване на Вселената?

- Да.

- Защо ви е Млечният път?

- Защото едно дърво не може да расте без

корените си...

- И аз...?

- Ти си връзката, една от връзките, с корените

ни.

- Аз...

- Добре дошъл между пиратите, Крег.

Ноември 2005 г.

Част II

**Не задължително
научна и не**

задължително фантастика

Атанас изправи рамене...

*Този разказ е вдъхновен от
Айн Ранд, и от българската
държава. Засега не е ясно кой
има по-голяма заслуга...*

*Ако не ви се четат 1000 страници
от "Атлас изправи рамене"*,
ако искате да четете почти реални,
а не художествени събития,
и ако искате да видите
българската версия на същото,
ето - само 20-30 страници...*

- Атанас Балкански... възраст 29...
пристигате от САЩ... - каза граничният полицаи,
докато гледаше паспорта му.

- Да... - отговори Атанас.

- На почивка сигурно – да си видите
приятелите? – попита съвсем лаконично
полицаят...

- Не, връщам се, за да работя тук...

Полицаят се усмихна, и по лицето му се изписа гримаса, която не би могла да се разчете по друг начин, освен като „ти си луд“... След това му върна паспорта и се зае със следващия пътник.

Но Атанас не се впечатляваше от подобни гримаси. Той все пак беше българин, познаваше страната си, и народа, и знаеше, че скепсисът е нещо нормално, и гледат странно на хора, които правят толкова необичайното нещо като да се върнат от Америка в България. Беше подготвен за тези, и за други дребни неуредици, защото знаеше, че прави нещата както трябва.

Атанас беше един успял млад човек, със силни идеи, част от които вече беше успял да реализира в Америка. Беше понатрупал пари, и имаше широки хоризонти за развитие, но нещо все му се струваше, че не прави както трябва в живота си. Чувстваше се като дърво без корен, но разбира се, подобна мисъл не би могла да го накара да търси корена си, сама по себе си,

защото все пак трябваше да се мисли прагматично. Онова, което го впечатли, беше една проповед на американски пастор по телевизията. В тази страна всичко беше бизнес, и даровити проповедници правеха милиони като поучаваха паството си по някой канал. Атанас не слушаше много подобни предавания, но веднъж случайно телевизорът беше пуснат, и точно тогава проповедникът разсъждаваше над една от библейските постановки. Онази, според която „от тези, на които повече е дадено, от тях повече ще се и иска”.

Атанас беше православен – като повечето българи, и не си беше сменил религията в Америка. Думите на пастора обаче имаха колкото протестантско, толкова и православно значение, защото се базираха на един и същи начален източник. Атанас не беше атеист, макар и да не беше много запален по религията. Но тези думи – „на които повече е дадено, от тях повече ще се

иска”, някак си отговориха на въпросите на собствения му живот. Отговориха на въпроса с липсата на корен, и с чувството, че не прави нещата съвсем както трябва. Отговорът беше съвсем прост, логичен, православен – след като си добър, и можеш да правиш много неща, можеш да успяваш, то очевидно от теб се очаква и да направиш повече. Една древна, и толкова истинска мъдрост...

Така скоро след въпросното прозрение, Атанас вече беше решил да се върне в страната си, и да реализира успеха си в нея. Т.е. това да бъде успех и на самата страна, и на народа и, а не просто негов личен в Америка. А съдбата – ето отново някаква намеса свише, съдбата точно в този момент го беше окрилила с може би най-добрата му идея за бизнес. Такава, базирана както на досегашния му опит, така и на способността му да мечтае. И такава – която можеше да се реализира практически от всяка страна, защото

идеята беше глобална по характера си, и не изискваше присъствие на определено място. Какво по-добро от това да я реализира в България, като така отговори на призиванието си, че след като има способности за повече неща, то и от него се очаква повече да направи...

И ето го на новото летище, чувстващ се вдъхновен от това, че се връща, подплатен с нелош начален капитал и възможности за кредити от Америка, и убеден, вътрешно усещащ, че е стъпил на правилната пътека, която доскоро все някак му убягваше. Би ли могла една ехидна гримаса на граничен полицай, да помрачи това вдъхновение...

В първите дни след връщането си, естествено никакъв бизнес не подхвана, защото трябваше да се види със семейството си, и с всички възможни роднини и приятели. Някои от тях го гледаха с физиономията на полицаия, други решиха да се включат в проектите му, а родителите му бяха

горди, че синът им след като е успял в Америка, сега ще успее и в България. След като попреминаха почерпките и бирариите, Атанас се зае сериозно с работа. Той беше трудолюбив човек, всъщност доставяше му удоволствие да работи...

Нае свой приятел-адвокат да организира юридическите формалности, а той самият се захвана със същността на бизнеса. Най-важното във всеки един бизнес беше пазарът, който трябваше да се осигури преди всичко друго. Атанас имаше този пазар, идеята му беше силна, и още в първите дни се появиха клиенти, готови да направят своите поръчки, както и да се възползват от отстъпките за авансови плащания. Всъщност всичко това стана, преди още адвокатът да е готов. Бизнес със скоростта на мисълта...

- Какво става, Жорка – така се казваше адвокатът, - трябва ми фирмата и да и откроя

сметка, че някои клиенти искат да плащат. Бих ги разочаровал ако им откажа...

-Ами аз ти казах да не бързаш. Не е готова фирмата още. Подал съм всички документи. Но мотаят я. Бюрокрация. Тук е нормално да мине седмица-две, преди нещата да са готови.

Атанас си помисли, че в САЩ нещата биха били готови за минути. Но не се ядоса, защото познаваше България, и беше готов на това.

-Какво да правим сега? Дай да си открия една моя сметка, по която да плащат клиентите, пък фирмата като е готова, ще ги прехвърлим.

-Не те съветвам да го правиш това, има много подводни камъни. Ще имаш проблеми после.

Проблемите обаче не бяха в състояние да спрат Атанас. Клиентът беше цар, и такъв и трябваше да бъде. За да бъде такъв, всичко друго нямаше значение, и трябваше да се поемат необходимите рискове. Затова половин час по-късно, той беше в банката. А след още час,

изпрати номера на сметката на клиентите си. На другия ден постъпиха първите пари. Половин милион долара за услуга, която можеше да изпълни и сам – на база на другите си фирми, които беше оставил в Америка. Т.е. при всички положения фактически изпълнена услуга, като можеше да си достави удоволствието да спазва принципа си, да я изпълнява от България, за да прави бизнеса тук. Но ако станеше нещо, резервният вариант беше готов.

Обади се на фирмата за подбор на персонал да ги попита какво става с поръчаните специалисти. Казаха му, че имат готови няколко кандидата, които да прегледа. Поиска да му изпратят данните им по мейла. После се отпусна назад в креслото си... Един добър ден за новия му бизнес. И нещата вървяха доста по-гладко от очакваното.

Звънна телефонът – от пропуска на търговския център, където беше наел офис. Портиерът съобщи, че е пуснал двама души,

които идвали да го видят. Атанас малко се смути, че ги е пуснал, без да го пита. Но той не беше от страхливите. Знаеше, че в тази страна има мутри и рекетъори, и беше готов за тях. Беше си извадил разрешително за оръжие, и под плота на бюрото му стоеше един чисто нов Колт 45 калибър. Намирайки се в частна собственост, имаше право да се защитава. А в първите си години в Америка бе имал няколко премеждия с местни квартални бандити, защото му се бе наложило да наеме жилище из рисковите предградия. Та не можеха да го уплашат никакви местни мутри, още повече че имаше в своя защита и американско гражданство, и по всяко време можеше да позвъни в посолството. Би се почувствал неудобно да го прави – защото искаше да живее и успява в България като българин. Но една допълнителна гаранция никога не беше излишна. Та нямаше шанс никоя мутра да го разконцентрира за дълго. Знаеше как да наложи

закона, и реално погледнато, нарушителите на закона поемаха риск с него.

Много скоро разбра, че всъщност не става дума за мутри и за нарушители на закона. Портиерът беше пуснал двамата, защото бяха ченгета. Атанас се успокои като видя картите им, и се саморазкритикува вътрешно, че е толкова параноичен. Не беше толкова лошо положението в страната...

-Г-н Балкански, ние сме от Бюрото за финансово разузнаване. Длъжни сме да направим проверка на дейността ви, по смисъла на закона срещу прането на пари.

-Разбира се, г-н Петров, - така пишеше на картата – Готов съм да ви съдействам. Моят бизнес е напълно законен.

-Всъщност, г-н Балкански, допуснали сте някои нарушения, и затова сме тук.

-Какви нарушения? – попита изненадано Атанас.

-Днес се получили значителна сума пари от съмнителна банка, и не сте подали съответната декларация за произход и цел на средствата.

-Не ви разбирам. Парите дойдоха от мой клиент в САЩ, а неговата сметка е в американска банка – една от най-известните.

-Да, банката е известна, но сме имали случаи, в които мошеници я ползват за свои преводи.

-Това прави ли банката съмнителна? Тя от къде да знае кой е мошеник и кой не?

-Ние сме длъжни да се съмняваме, това ни е работа...

-А аз какво общо имам с избора на банка от страна на моя клиент? Той си е открил сметка там, и от там плаща? Той не е мошеник, заради това, че банката се ползва от мошеници.

-Не разбирате, г-н Балкански. Въпросът не е в това кой е мошеник, а в неспазването на процедурата. Тази процедура изисква всички да

спазват определени правила, които биха ограничили онези от тях, които са мошеници.

-Ако ви разбирам правилно, аз съм длъжен да спазвам някакви правила, които биха ограничили евентуален мошеник, който би ползвал банката на моя клиент...

-Да, в такъв смисъл са законовите разпоредби. Атанас беше чувал за процедури, беше чувал за абсурди, беше чувал и за пране на пари. Но за пръв път разбираше, че по закон носи отговорност за евентуални нарушения на евентуален нарушител, който евентуално би бил клиент на банка, на която клиент е и неговият клиент.

-Такова нещо ми звучи абсурдно, г-н Петров. Как може законът да ме превръща във възможен престъпник на базата на подобна серия от допускания?

Агентът извади малка книжка, на която пишеше „Закон срещу изпирането на пари”.

Отвори я и показа съответния член. Точно както го беше казал. Човекът спазваше закона.

-Очевидно съм допуснал нарушение, - каза Атанас – но разбирате, че нито съм знаел за този закон, нито съм можел да допусна че такава разпоредба съществува. Такова нещо няма в Америка, макар че и там преследват прането на пари.

-Разбираме ви, но ние спазваме българския закон.

-Но този закон е абсурден. Той ме прави нарушител по силата на самото си съществуване. Няма ли Конституционна защита срещу такива недомислия.

-Наемете си адвокат и го питайте, ние работим по този закон.

-Излиза, че в момента аз съм нарушител за това, че не съм подал декларация до вашата служба, с която да я уведомя, че ще получавам

тази сума, и не съм декларирали банката и източника и.

-Да, това е вашето нарушение. Вие фактически сте укрили превода на парите от държавата. Като добавим и обстоятелството с присъствието на банката в списъка на съмнителните, разбирате че нямахме друг избор, освен да ви посетим.

-Вие впечатляващо бързо сте научили за превода. Още същия ден...

-Да, така е. Законът задължава банките да ни уведомяват.

-Тук банкова тайна няма ли?

-Има, но в случаи по закона за прането на пари, тя е отменена.

-Т.е. банките ви уведомяват за всеки превод.

-Да, за всеки превод над определена сума.

-След като е така, аз очевидно не мога да укривя въпросния превод чрез неподаване на

декларация. Вие така или иначе, ще научите за него.

-Разбира се, ще научим.

-Тогава защо е декларацията? И какво съм укрил, след като вие сте го научили?

-Такъв е законът. Длъжен сте да декларирате превода.

-Ако разбирам правилно, единственото за което служи тази декларация е, че някой може да се окаже закононарушител като не я подаде.

-Не е наша работа да мислим мотивите на законодателя. Ние изпълняваме закона.

-И сега, както разбирам, подлежа на глоба...

-Да, така е по закон. 5 хиляди лева, плюс 10 процента от недеklarираната сума. Плюс предаване на случая на прокуратурата?

-На прокуратурата?

-Да, неподаването на декларация, представлява подозрително поведение, и трябва

да се провери. Разбира се, подобно първо нарушение едва ли ще стигне до дело.

-Благодаря ви за пояснението... - очакваната глоба беше впечатляваща, но все още не изяждаше изцяло печалбата от сделката. Повече тревожеше Атанас изненадващия характер на подобни перипетии. Все пак следващата добра новина не закъсня.

-Вижте, г-н Балкански, и ние сме хора, ясни са ни нещата. Много като вас така грешат като започнат нов бизнес. Разбираме ви. Разбира ви и г-н Председателят на бюрото. Затова имаме политика първия път само да предупреждаваме, и да не глобяваме. В бъдеще спазвайте закона.

-Благодаря Ви, г-н Петров...

-И не забравяйте „добрината на старшината"... - единствените думи на другия бяха на излизане.

След няколко минути ошеломление, Атанас се обади на Жорката и му разказа случая.

-Сега ти се е разминало, но може би вече си им длъжник...- обясни адвокатът.

-Какъв длъжник? Аз исках да платя глобата, те я опростиха...

-Направили са ти услуга. Може да поискат услуга в бъдеще.

-Мислиш, че ще ми е трудно да откажа. Няма да им дам никакви рушвети, ако поискат. Ще си спазвам закона.

-Всъщност те могат да оттеглят услугата по всяко време. Не са толкова великодушни. Срокът да ти наложат глоба е 5 години. През този период твоето нарушение си стои висящо.

-Излиза, че 5 години имат средство за изнудване срещу мен.

-Да, така е. Можем разбира се, да обжалваме всяка глоба в съда, но в случая едва ли ще спечелим.

-Независимо от това, няма да им позволя да ме изнудват. Като дойдат за глобата, ще си я

платя. По-добре парите да идат в държавата, отколкото в корумпирани полицаи.

-Може да ги ядосаш така. С този закон могат да ти правят проблеми на всеки превод – да го бавят, блокират, разследват.

-Съветваш ме да давам рушвети?

-Не, просто ти описвам ситуацията. Да знаеш.

Ако имаше нещо, в което Атанас беше сигурен за себе си, това беше че няма да се замесва в незаконни действия, нито пък ще корумпира някого. Беше дошъл, за да прави нещата както трябва, а не както не трябва. Имаше идеи, имаше пари, щеше да плаща на адвокати и да се съди, но не и да допринесе с нещо за пропадането на собствената му страна. Беше дошъл тук, защото от можещите се очакваше да дават повече на обществото, а не просто да успяват за себе си. Мина му през ума да си открие сметка в САЩ и там да получава парите, за да не рискува да наруши знайни и незнайни закони. Но

се отказа, защото това би било изнасяне на част от бизнеса от България. Щеше да работи тук, с българските банки, и да помага на българската икономика.

Следващите дни му пооправиха настроението. Още трима клиенти предплатиха, като този път всички преводи бяха надлежно декларирани. Намери и първите хора от екипа си. Доста добри специалисти и способни хора. Смути го само ниското им самочувствие и уплашения вид на някои от тях. Това бяха хора, които умееха да работят, но някак си непрекъснато не бяха сигурни в нещо, страхуваха се, бяха подозрителни. Това им поведение намаляваше ефективността им, и потискаше качествата им. Атанас не го разбираше напълно, но разбираше че в интерес на бизнеса е да освободи тези хора от негативите им. Затова нае и психолог, както и специалист по мотивация, с които измислиха някои начини да противодействат. Екипът започна да работи по-

добре, хората да стават по-уверени в себе си и щастливи. Успехът накара Атанас да не се замисля за причините за потиснатостта, която беше победил.

Един от тези способни хора беше счетоводителят му. В един ден той влезе и гледаше ядосано. Атанас беше позволил на подчинените си да се чувстват равни с него, и когато са убедени, че греша, да му противоречат, и дори да му се карат. Счетоводителят точно това направи:

-Сега ще платим двойно данъци, шефе...

-Защо?

-Защото си правил бизнес преди фирмата да е готова. Сега трябва да платиш ДДС един път като физическо лице, и после за същата сума – и като фирма.

-Защо да плащам два пъти? Аз не съм правил бизнес сам. Всички операции ги прехвърлих на фирмата, след като тя стана готова.

-Не е така. По закон ти си направил операциите сам, и след това си направил отделна операция, с която си продал личния си бизнес.

-Продам съм личния си бизнес на личната си фирма?

-Да, така излиза.

-Но това е абсурд. Аз извърших тези операции, защото държавата ми мотаеше регистрацията. Ако не ги бях извършил, щеше да е по-зле за всички. Клиентите - недоволни. Нямах да има изобщо данъци върху тези сделки. Не може държавата да печели двойно, когато ме мотае.

-Ами така излиза, шефе... Дублирани са сделките...

-Това второ ДДС са още 20% върху оборота ми. Тези хора да не би да мислят, че работя на космически печалби от по 20%? Фактически въпросните няколко сделки ще излязат на загуба.

-Така излиза...

-Те данъчните имат за цел да убият бизнеса, или да печелят от него...

-Мисля, че имат за цел първото, но ние счетоводителите им помагаме да постигнат второто...

-Можеш ли да спасиш нещо от това ДДС?

-Законно не мога, а незаконни неща си забранил да ти предлагам. Но мога с разни схеми да разсроча плащането и постепенно да дадем тия пари, а не веднага.

-Тези схеми законни ли са?

-Всъщност не са съвсем законни, но са позволени от данъчните.

-Объркваш ме.

-Ами в закона пише едно, но данъчните дописват закона с издаването на инструкции и указания. Има разни такива указания, които май са правени за решаване на проблемите на конкретни фирми. Но не са отменени и ги ползваме и другите, докато се усетят данъчните.

-Това си е шмекерия, не искам да я правя.

-Не е незаконно. Като ни цакат с едни закони, нека ние им го върнем със собствените им писания. Пък и само разсрочваме така данъка, не го спестяваме.

-Плащай го. Бизнесът върви добре, няма да правим глупости. Ще го преживея.

-Ти решаваш, шефе...

Този път нямаше да му се размине като при ченгетата. Вероятно не за друго, а защото данъчните не се бяха усетили и не бяха дошли да му направят забележка. Счетоводителят му откри проблема, и щеше да бъде решен, преди да е изтекъл някой срок и да дойде загрижен чиновник със закон в ръка. Не беше малка цената на решаването на проблема, но решаването щеше да стане по принципен начин.

Чистотата на помислите му, и стремежът към добро се отплащаше. Екипът се сработваше все по-добре. Клиентите харесваха услугите му и

водеха нови клиенти. Намираха се дори местни клиенти – на българския пазар. Най-важното обаче беше, че доста български фирми започваха да работят като подизпълнители на бизнеса му. Той фактически вкарваше нов бизнес в страната, осигуряваше пазар на местните фирми, финансиран основно от външно търсене. Правеше точно, което вярваше, че трябва да прави.

Един ден секретарката му го свърза с някакъв доктор.

-Здравейте, г-н Балкански, как върви бизнесът?

-Добре съм, развивам се. С какво мога да съм ви полезен, докторе.

-Аз съм от Служба по трудова медицина „Хермократ“. Обаждам се да ви предложим услугите си. Цените ни са добри.

-Очевидно усвоявате пазарния модел на набиране на клиенти, докторе. Това е пътят тази страна да се промени. Повече инициатива у хората. Благодаря за предложението, но хората

ми са живи и здрави, и в момента нямаме нужда от медицински услуги. Но ако някой има нужда, ще ви имам в предвид.

-Всъщност аз за друго ви се обаждам. Много добре е, че сте здрави. Ние също за това работим. Аз ви говоря, за да продължим да сме здрави. Да се погрижим за служителите ви.

-В какъв смисъл да се погрижите? Аз съм им осигурил здравословни условия на труд? Никой не се оплаква...

-Ами, г-н Балкански, законът за трудовото здраве задължава работодателите да работят със служби по трудова медицина, които периодично да преглеждат служителите.

-Кой закон?

-Законът за трудовото здраве...

-И какво точно преглеждате?

-Общ преглед на състоянието...

-Това не е ли работа на личните лекари? Всички мои хора си имат личен лекар. Платил съм им здравните осигуровки редовно.

-Това е друго. Личните лекари са на лично ниво. Ние сме на професионално ниво.

-Но вие правите едно и също.

-Просто спазваме закона. Не сте длъжен да дойдете при нас. Има много служби. Нашите цени са добри, просто ви помагаме да намерите добро решение.

Атанас почти беше готов да избухне, защото му предлагаха решение на проблем, който изобщо не съществуваше някъде другаде, извън въпросния закон. Но докторът не беше виновен за закона.

-Добре докторе, ще говоря с моите хора и ще решим дали да ви ползваме...

-Благодаря Ви, г-н Балкански.

Разговорът със счетоводителя и адвоката потвърди думите на доктора. Действително

всички фирми имаха задължението да сключат договори за обслужване със служба по трудова медицина. Този закон очевидно единствено създаваше необходимостта от тези служби, които да продават медицински услуги, без оглед нужни или ненужни. Атанас за пореден път беше изумен. Но и този случай не накърни вдъхновението му. Направи си договор като единствено си достави удоволствието да се пазари дълго и мъчително за цената на услугата, и умори доста доктора.

Напук на всички абсурди, бизнесът вървеше все по-добре. Идеята и визията му се бяха оказали добри. Започваха да се появяват дори конкуренти, които да предлагат подобни услуги. И всичко се случваше от България. В страната израстваше една нова фирма, която заедно с поддоставчиците и разрастващия се персонал, увеличаваше богатството на този беден иначе народ.

На третия месец, в една ранна и хубава утрин, в кабинета му влезе един пожарникар.

-Г-н Балкански, тук съм за инспекция на противопожарната безопасност, съгласно закона за противопожарната охрана.

-Здравейте. Аз не се занимавам с това, защото съм наемател тук, но съм сигурен, че собственикът на сградата се е погрижил. – Това действително беше така, защото сградата беше снабдена със съответните датчици, имаше пожарни кранове и пожарогасители навсякъде. Това беше всъщност и условие изобщо да разрешат старта на отдаването под наем.

-Не, г-н Балкански, инспекцията на сградата мина. Аз съм за индивидуална инспекция.

-Каква индивидуална инспекция?

-По закон както собственикът, така и ползвателят на помещението са длъжни да спазват противопожарната безопасност.

-Но това е за да има изобщо безопасност. Ако единият се е погрижил, тогава другият няма какво да прави.

-Не, не разбирате закона, г-н Балкански. Трябва и двамата да се грижат.

-Но какво има да се грижа. На всеки етаж тук има по два противопожарни маркуча и поне пет пожарогасителя. Има датчици навсякъде, и то не само за огън.

-По закон сте длъжен и вие да се грижите.

-Какво точно да направя? Да сложа и аз един пожарогасител ли?

-Да, това например, а също и да разлепите инструкцията за работа в случая на пожар и всички служители да минават през ежемесечен инструктаж от квалифицирано лице.

По стените на коридорите на сградата имаше такива инструкции, но явно според пожарникаря, законът изискваше да ги има във всяка стая. На Атанас не му се спореше.

-Какъв е този инструктаж? Кой ще го провежда?

-Мога аз, можете да наемете и друга фирма. Има специализирани в областта.

-Добре, ще направим инструктаж. Но защо всеки месец да говорим едно и също?

-Така пише в закона.

Поредният измислен бизнес, помисли си Атанас. Сключи договор, и отново си достави удоволствието да се пазари. Но се чувстваше глупаво, че се пазари не за печалба, не дори и за по-ниска цена за нещо, което му трябва. А за нещо, което не му трябва, но по закон е длъжен да купува... Имаше усещането, че законите са така направени, че около всеки бизнес да обрасне с ненужни дейности, които също се наричат „бизнес“, и си вярват че са много нужни и незаменими. Обективно погледнато, повечето подобни бизнесмени, искрено си вярваха, че правят нещо полезно. Може би само тия дето изкарваха истинските пари, и ги вкарваха в икономиката, разбираха, че всичко това е просто

преразпределяне на богатата, а не създаване на нови блага...

На шестия месец дойде първия голям проблем. Влязоха г-н Петров и малко говорещият му колега.

-Г-н Балкански, съжалявам че отново се появяваме тук, но този път положението е доста по-сериозно...

-Какво има, г-н Петров. Всичките ми преводи са регистрирани. Счетоводителят ми изучи целия закон срещу прането на пари, и не сме пропуснали нито една процедура.

-Добре е, че спазвате закона, но сега сте заподозрян не за някоя грешка като първия път, а за реално пране на пари. Мисля, че има доказателства, и този път няма как да не стигнем до прокуратурата.

-Пране на пари? Какво съм изпрал? Всичките ми клиенти са ясни, имате списък с датата и часа

на всеки превод. Подал съм томове с декларации при вас, при данъчните и къде ли още не?

-Имаме конкретен казус, г-н Балкански. Съвсем конкретен. Проучихме го внимателно преди да дойдем, и доста е лошо положението.

-Какъв казус?

-Платил сте два пъти един и същи данък и сте превъртял два пъти едни и същи пари. Класическа схема за пране на пари. Реално парите са едни, но се създава илюзия, че са двойно повече. И на всичкото отгоре всичко е легализирано и чрез плащане на данък.

-Вероятно говорите за това двойно ДДС, което ми начислиха... - усмихна се и се развесели Атанас – успокойте се. Всичко е законно. Просто недомислие в закона ме застави два пъти да платя едно и също нещо. Не съм искал да го правя, но законът ме задължи. – Атанас беше доволен, че този път чрез закона успя да се защити.

-Всички добри перачи правят всичко по закона. Но ние не сме глупави, г-н Балкански...

-Аз не съм перач. – възмути се Атанас – държавата ми замота регистрацията на фирмата, и после заради това взе че ме и обложи втори път.

-Това е вашата гледна точка. Нашата е друга. По нашия закон и по наказателния кодекс, има дублирани операции. В обществото се появяват като напълно законни едни пари, които не съществуват.

-Те не се появяват, а минават от собственика на фирмата в самата фирма.

-Именно... Въртите си едни пари и пред закона общото количество пари излиза повече...

-Но аз не ги въртя, защото така ми се е приискало. Това са пари на фирмата, които трябва да са си в нея...

-Опитвайте се да се измъкнете, но законът е ясен – нарушил сте го...

-Не можете да ме обвинявате за закононарушител, защото това, което съм правил, е да спазя другия закон – този за плащането на данъка. Ако двата закона си противоречат, това не е мой проблем.

-Не разбирате, г-н Балкански. Няма противоречие между законите. Има неспазване на законите. Вие сте извършили действия, които сте счели, че трябва да извършите. И сте нарушили закона. Защото сам сте взел решение за тези действия, и носите отговорност за тях. Ако бяхте извършили някакви действия, в резултат на предписание от данъчните власти, тогава не бихте бил нарушител.

-Но предписание от данъчните власти означава да ми направят ревизия, и да ме глобят, заедно с лихвите, за това че не съм платил някакъв данък. Може да ме съдят и за укриване на данъци.

-И тогава не би имало пране на пари, защото би било изпълнение на указание на държавен орган.

-Струва ми се, че изпадаме в абсурд, г-н Петров. Ако си платя данъка, съм перач на пари, а ако не го платя, съм укривател на данъци. В кой случай мога да бъда изряден гражданин? Какъвто очевидно съм бил, след като два пъти платил един и същи данък и държавата е спечелила повече?

-Не е наша работа да ви консултираме как да спазвате закона. Ние нямаме право на това, бихме изпаднали в конфликт на интереси. Нашата работа е да налагаме закона, и за съжаление – аз наистина ви симпатизирам, за съжаление, този път трябва да ви накажем.

Атанас почти започваше да вярва, че сънува...

-И какво следва сега? – попита той.

-Ще ви съставим акт, ще ви глобим, после прокуратурата ви поема. Вероятно ще трябва да

съставим акт и за предишното ви нарушение, защото иначе ще ни обвинят, че ви прикриваме.

-Натрупвате нарушения, г-н Балкански, въпреки опитите ни да ви помагаме...- каза мълчаливият втори полицаи.

-Друг на мое място би се разгневил, но мисля, че ще преживея и това. Поне ще има работа за адвокатата ми... - каза Атанас.

-Да, вие имате добър адвокат, - каза мълчаливият – Но той не е специалист по конкретно такива дела. Не казвам, че няма да се справи, но ако искате, можем да ви препоръчаме още някой, който работи в тази област.

-Да, колегата е прав. – каза Петров - Този път не можем да ви спасим като си затворим очите, но поне познаваме колегите-адвокати в нашия бранш. Много хора се спасяват, благодарение на добрите си адвокати. Имало е и по-лоши случаи от вашия, които са се разминавали. Поне това можем да

направим за вас. Ако искате, няма да съжалявате...

Атанас усещаше, че нещо нередно става в момента, но не беше готов да отговори, защото просто не знаеше какво да каже. Отложи въпроса:

-Благодаря ви, веднага след като говоря с моя адвокат, ще помислим каква помощ да му осигурим за този казус.

Малко по-късно Атанас подписа наказателния акт с глобата и ченгетата си тръгнаха. Обади се на Жорката.

-Как е възможно да стана престъпник, докато спазвам закона?

-Такива са ни законите. Писани на парче и обикновено за да обслужат конкретен човек. Противоречат си едни на други. Да не ти се случва да попаднеш в пресата между два закона. Нали помниш, че те предупредих да изчакаш да е готова фирмата...

-Да, предупреди ме. Сега заради това, първо платих повече данъци, а и ще ме разследват за това, че съм ги платил. А и ми предлагат нови адвокати да наемам...

-Нямам нищо против да наемеш и техния адвокат, мисля че дори ще е много полезен, който и да е той...

-Как може да кажеш, че ще е полезен, без да си го видял.

-Мисля, че ти предлагат схема за подкуп. Адвокатът ще ти посочи определен хонорар, който ще му платиш напълно законно, а той ще го подели с ченгетата. Може и прокурорът да е вътре, и изобщо да не се стигне до дело.

-Няма да давам подкупи на никого. Какво рискувам ако караме по каналния ред?

-Вероятно няма да влезеш в затвора, защото не си осъждан и ти е първо нарушение. Това, че си се стремил да платиш данък е смекчаващо вината обстоятелство. Ако се и признаеш за

виновен, със сигурност ще минеш с условна присъда. Но ще се мотаеш с години по процедури и съдилища, докато всичко приключи.

-Няма да давам подкупи, ти поемаш случая. Никакви други адвокати.

-Ти решаваш...

Погледът на Атанас се спря върху Колта. Една напълно ненужна вещ, която може би щеше да изгуби, след като стане осъдено лице и загуби разрешителното си. Но това никак нямаше да му навреди, защото се оказа, че няма да има проблеми с мутри и престъпници. Всичките му проблеми бяха напълно по силата на закона.

А към тях на следващия ден се прибави и нещо като доста лют черен пипер. Секретарката му го свърза с журналист от водеща телевизия. Искал да му даде право на отговор...

-Здравейте, г-н Балкански, аз съм Иван Михайлов от националната частна телевизия...

-Здравейте, г-н Михайлов...

-Обаждам ви се, за да коментирате отправените обвинения и започващите разследвания срещу Вас.

-С какво тези разследвания са ви толкова интересни? Изпаднах в един класически „Параграф 22” и сега си губя времето да се оправям. Сигурно не съм единствен.

-Интересен сте, защото преди половин час министърът на вътрешните работи ви показва в списък на новите разработки в анти-корупционната му кампания. Вие сте на трето място.

Атанас загуби ума и дума за няколко секунди...

-Какво е направил министърът? Не съм чул нищо...

-Репортажите още не са пуснати, но в най-близките новини – които са след около час, ще излезе. Министърът оповести нови акции срещу организираната престъпност, и вие сте сред

разследваните във връзка с укрити данъци и пране на пари.

-Мисля, че този, който е писал списъка, доста е сгрешил, и министърът ще се изложи.

-Ще се радвам да чуя мнението ви.

-Разбира се, ще ви представя не мнение, а самата истина, ако искате и документи ще ви дам. Всичко е едно огромно недоразумение, и се дължи на противоречиви закони...

След което пространно Атанас разказа цялата история, и изпрати по мейла копия на най-важните документи. Чувстваше се странно до къде стигна всичко, и как не само стана разследван, защото се беше опитал да бъде изряден, но се озова и в министерския списък на „едрите риби”.

Последната изненада за деня беше самият репортаж. Който окончателно го превърна в едра риба...

„...Днес министърът на вътрешните работи оповести новата си кампания срещу мафията. Започва цялостна проверка на дейността на двайсет и трима бизнесмени, за които има данни, че са свързани с наркотрафика и проституцията. Някои от тях са арестувани. Други отказват да коментират, и ни препратиха към адвокатите си. Единственият, който каза нещо конкретно, беше Атанас Балкански – заподозрян за укриване на данъци и пране на пари. Той заяви, че не укривал данъци, а дори ги плащал двойно по собствено желание. Обяви и, че виновни за проблемите му са законите. Разследващият го полицаи от Бюрото за финансово разузнаване – г-н Петров, коментира, че това не е първото нарушение на Балкански, и от доста време службите го следят. Преди време имал операции с банки, ползвани от съмнителни лица...”

Разбира се, ако имаше позитивен елемент в цялата суматоха, той беше че тя ни най-малко не

засягаше същността на бизнеса му, отношенията с клиентите и поръчките. Те си вървяха, хората бяха доволни, оборотът се разрастваше, заедно с печалбите. Т.е. независимо от всичко, все пак, основната цел на завръщането му в България се осъществяваше – той отдаваше уменията си на своята страна, и правеше икономиката и малко по-силна. Макар и да не бяха малки, проблемите бяха предимно в личен план. И засега не смяташе да се спасява в личен план като изостави голямата идея, която го доведе тук.

Три дни след репортажа, основният проблем се реши по начин, близък до вълшебния, макар и с цената на една изключително необичайна сделка.

Без портиерът да се обади, и дори без секретарката да може да го предупреди, в кабинета му нахлу около петдесет годишен мъж в скъп костюм, придружен от още двама в скъпи костюми, и шест бодигарда. Атанас хвърли едно

око на Колта. Там си беше. Онзи обаче отпрати гардовете, и остана само с двамата костюмари.

-Знаеш добре кой съм...- каза той.

-Чувал съм за Вас...- отговори Атанас. Въпросното лице беше един от най-богатите българи, едър собственик на десетки фирми, и почти постоянно присъстващ в криминалната хроника. Но нито веднъж осъждан. Атанас, с оглед на собственото си озоваване в криминалната хроника, си мислеше дали и този определен за бос на мафията, не беше поне леко попреувеличен като реалност.

-Виж момче, нямам време за много приказки. Много неща си чувал за мен, и повечето не са верни. Но е вярно, че съм престъпник, и може би един от най-големите. Ти също си престъпник, и ако се развиеш в бизнеса, ще ставаш все по-голям престъпник.

-Усещам тази странна закономерност...

-В тази държава, момче, законите са престъпни. Държавата е престъпна. Мисленето е престъпно. Всичко е престъпно. И ако победиш всичко това, и се издигнеш, то трябва да си го направил в нарушение на всички правила на всички тия престъпници. Т.е. ако си нормален и умен, трябва да си престъпник според законите, написани от престъпници.

-Звучите доста логично...

-Защо мислиш момче, от 20 години все на едно място стоим? Толкова ли сме къпави и толкова ли две тухли една върху друга не можем да сложим? Стоим, защото не можем да се организираме, не можем да оценим кой прави полезните неща, и непрекъснато гледаме към държавата като единствен авторитет. И тя непрекъснато прави закони и закончета, за да ни спасява. Резултатът е законова рамка, в която всеки е престъпник, създадена в името на това всеки да е добре.

-Наистина, бюрокрацията и етатизмът вредят на прогреса...

-Много културно говориш, малкия. Истината е груба и брутална, но не съм тук, за да говорим за нея. Тук съм, за да ти помогна. Но съм и бизнесмен, и ще се договорим за цената.

-Откакто съм дошъл, все някой ми помага за нещо, и все проблеми получавам...

-Знам го това. И аз по този път съм минал. Един ден, ако издържиш достатъчно, и ти ще си като мен. Но аз съм тук, защото ме съмнява да издържиш.

-Засега не мисля да се предавам.

-Колко такива като теб прогони тази страна... Виж сега, нямам време. Ето какво... Ще те измъкна от тия простотии с прането на пари, ще ти спра делата и дори министърът ще ти се извини.

-Вие да не сте цар в тази страна...

-Тя е република и няма цар, но съм някой, който ако го няма, много хора ще останат гладни. За тях съм цар.

-В настоящия момент не виждам как можете да ме измъкнете, освен ако не направите някакви сериозни закононарушения. А аз не дойдох тук, за да нарушавам закона. Ще си нося последствията.

-Няма закононарушения, бе момче. Има нарушения по едни закони, и спазване на други. Ще те измъкна с моите хора, които имам, и ще спазим законите. Всичко е въпрос на подбор на подходящия закон.

-Не ми харесва тази работа...

-Харесва ти или не, нямаш избор. Защото аз съм тук не заради теб, а заради тия гърла дето ги храня. Обявили са ме за престъпник, но на такива като мен се крепи тая окаяна държава. Дето работим, въпреки че са ни анатемосали. Не сме нормални ние, луди сме, да знаеш. Но ни има, и сега ти си шанс да помогнем на други хора, да

дадем хляб на някого. Вие сте нормалните – тия дето бягате. Но страната се крепи на нас – лудите. И затова не мога да ти цепя басма...

-Какво точно искате...

-Искам като тръгнеш да си ходиш, да не разсипеш бизнеса си, а да ми продадеш каквото може да оцелее без теб тук. Ще ти платя пазарната цена, няма да те измамя. Искам парчетата от твоя проект, които оцелеят без теб, да са за мен. Това след като ти писне и избягаш обратно в Америка. В замяна, ще те измъкна веднага от прокуратурата.

-Но аз не мисля да си ходя в Америка. Ако не си тръгна, какво ще получите в замяна на услугата си?

-Ще си тръгнеш. Сигурен съм. Ти си творец и мечтател, а това е страна за каубои и револвери. Поне десет като теб съм изпратил вече. Но вече се научих да не им губим бизнеса. Спасих много бизнеси, които сега са мои. Хората работят и

изкарват заплати. Първите дете избягаха обаче ги изпуснахме и много пари потънаха.

-Няма да си тръгна, аз не съм като тези десет...

-Дано да не лъжеш, момче. Ако не си тръгнеш, с времето ще помогнеш много тук, но ще трябва да се промениш. Ще трябва да станеш престъпник, какъвто съм аз. Охулен и низвергнат, мразен най-много от тия дете храни. Ще ме зарадваш, ако това направиш. Но ме съмнява, и затова искам това – решавам ти проблемите сега, срещу обещание за евентуална бъдеща продажба на бизнеса ти...

Атанас се замисли малко, след което сключи първата си сделка по истинските правила, които владееха страната.

Наистина обвиненията срещу него бяха снети, министърът се извини като го нарече „уважаван американски бизнесмен”. Обясни също, че след справка в американското посолство, са се убедили,

че става дума за доказан предприемач, когото негови конкуренти са натопили пред службите.

Атанас не разбираше много логиката на действията на Мафиота. Като му спестяваше проблеми, той всъщност допринасяше за това да остане в България. Чудеше се дали това не е поредната „помощ“ от типа на тази на г-н Петров, която има обратна страна...

На първата година от старта, фирмата му вече наброяваше над хиляда души. На всички плащаше добре, провеждаше обучения, осигуряваше бонуси. Когато имаш пазар, беше приятно да виждаш как толкова хора са доволни и как парите все пак правят човека щастлив. Нито Мафиота, нито г-н Петров му се бяха обаждали. Нещата като че ли започваха да се наместват, и той можеше да отдаде пълната си енергия на това, което прави най-добре.

Естествено, първият рожден ден не мина без подарък...

Министърът на труда спусна заповед, с която обърка напълно системата на заплащане във фирмата му.

-Какви са тези измислици сега – трябва да намалявам заплатите на служителите си, заради заповед, която цели да ги защитава...

-Такъв е законът, - обясни счетоводителят – министърът има право да разпростира действието на колективен трудов договор сключен в един бранш, върху всички фирми в бранша.

-Но аз не съм преговарял по този договор. Как така ще ми го налагат.

-Според закона могат. Министърът се аргументира със защитата на работниците от няколко фабрики за брикети. Имаше стачка преди седмица.

-Но ние не произвеждаме брикети.

-В класификатора сме в една група, а министърът може да разпростира договора върху цялата група, а не върху отделни части.

-Но това е абсурдно – някакъв министър ще ми размества заплатите, защото имало стачка в някакви заводи за брикети. И на всичкото отгоре, повечето ми заплати трябва да намалееят...

-Така се получава. Колективният трудов договор съдържа клауза за равнопоставеност на работниците и предотвратяване на сепаративни договори с тях. Искат да не допуснат работодателят да може да се договаря поотделно с всеки работник, а само общо с всички. Затова и работодателят няма право да определя по-високи заплати на работници, на база на собствени критерии. Може да го направи само за всички работници всеобщо.

-Така се ограничава конкуренцията между работниците. Това е уравниловка.

-Точно така. И гарантиране на правата на синдикатите.

-При нас няма синдикати.

-Да, и затова няма с кого да преговаряме за по-високи заплати.

-Аз ли полудявам, или...

-Не, не сме ние лудите. Просто, за да се гарантират правата на цялата маса работници, се ограничават възможностите на отделния работник. И тъй като повечето наши служители по размера на дохода си попадат в определението за „привилегирован служител“, то трябва да им отнемем привилегиите като им намалим заплатите. Единственият начин да запазим заплатите, е ако имахме собствен синдикат, който да участва в преговорите за колективния трудов договор и да наложи тази размер в него.

-Но тогава щяхме да задължим и фабриките за брикети да плащат по-високи заплати, каквито не може и да не могат да платят.

-Да, така щеше да излезе. Но това е хипотетичен вариант, тъй като нямаме синдикат, пък и той едва ли би успял да се пребори.

-Какво ще правим сега?

-Законно няма какво да направим. Договорът е предвидил всички възможни схеми за заобикалянето му. Не можем да раздаваме премии, бонуси, акции, опции пр. Трябва крайната сума да е в договорените рамки. Единственият начин да запазим заплатите е да плащаме част от тях нелегално.

-Но така нарушаваме закона. А и как ще плащам нелегално на хиляда души. Това изисква организация. Да не сме микро-фирма от роднини само...

-Няма друг начин...

-Ще помисля.

Счетоводителят си тръгна. А Атанас за пръв път се обади по свой почин на Мафиота. Описа му ситуацията. И не получи помощ...

-Аз не мога да помагам винаги и във всичко. Имам хора в правораздаването, но какво да правя с тези административни щуротии. Министърът

трупа рейтинг, работниците ръкопляскаат и гласуват за него. Не съм всемоушен. И аз страдам от такива неща, но съм им свикнал вече...

-Никога не съм вярвал, че може държавата да ме задължава да намалявам заплатите. И то под натиск на синдикати.

-Ами плащай кеш, бе момче. Всички го правим...

-Знаете, че не съм дошъл тук, за да работя по сгрешените правила. Искам да работя по правилните.

-В това да спазваш правилните правила, помощ не мога да окажа...

В крайна сметка, и Атанас започна да плаща нелегално. Едно малко нарушение, в името на все пак голямата цел бизнесът да върви, и хората да получават достойно заплащане, когато полагат достоен труд.

На втория месец след тази промяна дойде Инспекцията по труда.

-Г-н Балкански, - каза инспекторът – докладваха ни, и ние проверихме и потвърдихме, че раздавате скрити заплати, върху които не плащате данъци и осигуровки. Нарушенията ви са доста големи вече.

-Г-н Джиджев, - това беше името на инспектора – Едва ли бих могъл да скрия това, което правя, в толкова голяма фирма. Но се надявам да разберете, че нямах никакъв избор. Синдикатите и вашият министър ми спуснаха заповед, според която трябваше да намалявам заплатите. След като вие я спускате, значи се отказвате от приходите от данъци и осигуровки върху предишните по-високи заплати. Не виждам за какво ме гоните, че правя ежемесечни дарения от лични средства на служителите си.

-Г-н Балкански, ние не носим отговорност за колективния трудов договор, който сте сключили, и дали той е изгоден на работниците ви. Ние виждаме, че раздавате пари „кеш“, и законът ни

задължава да ги обложим, и да ви наложим глоба. Дарението е добре изследван метод за укриване на данъци и осигуровки, и ние не сме глупави...

-Г-н Джиджев, никакъв колективен трудов договор не съм сключвал. Спусна ми го вашият министър...

-По смисъла на закона, министърът има право да разпростира действието на договора върху всички фирми в даден отрасъл. Това разпростиране е еквивалент на сключване... Иначе би излязло, че вие изпълнявате несъществуващ договор. Естествено и двамата сме интелигентни хора, и разбираме същността на нещата.

-Г-н Джиджев, напуснете веднага кабинета ми, и не се появявайте отново...

Разбира се, това гневно прогонване на инспектора, не реши проблема. Все пак глоби бяха наложени, и данъци и осигуровки начислени. Когато сметката дойде при Атанас и я обсъждаха

със счетоводителя, тя по-скоро го развесели, отколкото го ядоса. Глобите представляваха около десет процента завишение над сумата на начислените данъци и осигуровки. Т.е. излизаше, че с цената на тези 10%, беше възможно да се нарушава колективния трудов договор като се раздават пари нелегално, а после се правят ревизии и се плаща всичко на основание на ревизията. Така във фирмата се появи нова длъжност – данъчно-осигурителен доносник. Той беше подчинен на счетоводителя и всеки месец получаваше добре подготвена папка с документи, доказващи нарушенията във фирмата, която представяше на данъчните. Притиснати от безспорни доказателства, те се принуждаваха веднага да направят инспекция и да съставят необходимите наказателни документи. Които незабавно бяха плащани, и така се спестяваха поне възможните дължими лихви. Колективният трудов договор се превърна в непотребна хартия,

а данъчните трупаха все повече гняв срещу бизнесмена Балкански, който ги зариваше с работа, и дори не допускаше да се помисли да им плати рушвет, за да не го проверяват изобщо.

Това че изигра системата със собствената и глупост, първоначално развесели Атанас. Но с времето подобни практики започваха да му тежат. Той разбираше, че е успял, но не успял по начина, по който искаше. Това да се научи да успява „повторя начин“ беше да помага страната му да пропада. То беше по-лошо от това да успява в Америка, защото тамошният успех поне не вредеше на България. А тук той се превръщаше в типичен български бизнесмен, чиято основна цел е да надцака системата, а не да е част от развиването на една общополезна и прогресивна система. Ако в Америка индивидуалният успех беше просто индивидуален, то тук това беше успех в абсурда. А Атанас не искаше да успява в абсурда. Той искаше да работи, и да прави това,

което умее, с което да е полезен и на себе си, и на обществото. А от ден на ден ставаше полезен предимно на умението си да лъже по-добре от другите лъжци. Ставаше част от държавата на лъжата, в която всички се лъжеха взаимно, и всички си вярваха, че са на правилната страна. От ден на ден, все по-често си мислеше, че Мафиота ще се окаже прав. Или трябваше и той да стане мафиот, какъвто всъщност лека полека ставаше, или трябваше да избяга. Единственото, в което Мафиота беше сбъркал, беше шансът за бягство. Атанас никога нямаше да се върне в Америка, беше се заинатил за това, и това го различаваше от предишните „клиенти” на Мафиота. Нямаше да иде и из Европа. Беше си затворил пътя за бягство, и това правеше Мафиота сгрешил в прогнозите си. Но дали пък тогава нямаше да познае в другата си прогноза – че Атанас се стане мафиот.

Някъде из времето на тези съмнения, се появи г-н Чен...

Той беше доста едър за китаец – на около трийсет и пет, и говореше удивително добре български.

-Г-н Балкански, аз съм представител на китайското правителство. Работя на частни начала и съм нещо като „ловец на глави”. Бих искал да ви поканя да пренесете бизнеса си в Китай.

-Благодаря Ви за поканата, г-н Чен, но с доста ловци на глави съм си говорил, още от времето, когато бях наемен работник в Америка. Не мисля, че има с какво да ме впечатлите. Аз съм американски гражданин, и ако искам да се изнасям на някъде, мога да отида където си поискам..

-Знам, че сте скептичен, г-н Балкански, но съм убеден, че офертата ни е добра за вас. Ние знаем в каква позиция сте, и ви предлагаме точно каквото искате. Не ви предлагаме пари, или някакви

привилегии. Ние просто ви предлагаме страна, в която искате да работите.

-Аз искам да работя в България. Нямам нищо общо с Китай...

-Напротив...

-Не ви разбирам...

-Вие искате да работите в България, защото сте българин и вярвате, че така споделяте успеха си с нея.

-Ето че сме на едно мнение...

-Но всъщност вие искате да работите в Китай.

-Тук отново не сме на едно мнение...

-Вижте, г-н Балкански, погледнете истината в очите. България не е това, което искате. Тя е вашата Родина, но е един абсурд на здравия разум. Това е страна, която прави всичко срещу себе си, вреди си, самоунищожава се, и пречи на тези, които искат да и помогнат – такива като вас. Вие искате да работите в прогресираща страна, да споделите успеха си с нея. А вместо тава се

превръщате в част от регреса, като страната ви променя вас самия като ви интегрира в абсурда.

Думите на китаеца бяха съвсем верни и съвпадаха със съмненията на самия Атанас. Но това не отговаряше на въпроса защо трябва да ходи в Китай, и как от там ще помогне на България.

-Начинът да се борим с това е да сме тук, и да променяме страната. Убеден съм, че ако повече хора полагат усилия като мен, ще успеем...

-До момента какво променихте в България, и какво тя промени във Вас...?

Въпросът беше реторичен, затова не получи отговор, и г-н Чен продължи:

-Проблемът не е само на България, г-н Балкански. Целият западен свят затыва в собствените си лъжи. Дори американците, които може и да се спасят, заради вродената си искреност, но може дори те да затынат. Вие в

България сте сред най-напредналите в глупостта, но вълната на глупостта изобщо не е само ваша.

-Съгласен съм, че доста се бюрократизира и усложни цялото западно общество.

-Не просто това, г-н Балкански, цялото западно общество се самоубива. То е подчинено на алтруистични измами, звучащи добре, но нямащи икономическа основа. Вие затъвате в грижи за хората, за които няма кой да плаща, защото самите грижи демотивират онези, които трябва да плащат. А гражданите са единствените, които могат да платят.

-Наистина доста се разрастват облагите без труд...

-Вие западниците, белите хора, всички сте марксисти...

-Хахаха, кой го казва – представител на „Червения ъгъл”...

-Да, ние доста добре сме изучавали марксизма...

-И твърдите, че ние сме марксисти...

-Не го твърдя, то е очевидно. Вие изграждате системата „от всеки според възможностите, на всеки – според потребностите“. Може би вместо възможностите сте сложили „желанието“...

-Имате чувство за хумор – всеки работи колкото желае, и яде колкото иска...

-Ако беше само хумор, би било весело.

-Мисля, че прекалявате с оценките.

-Защо да прекалявам? Аз ви говоря за тенденция. Това че не сте стигнали още до края и, не значи че не вървите по този път?

-Надценявате възможностите на левите сили...

-При вас всъщност няма десни...

-Отново ме карате да се смея – та вие сте комунисти...

-Г-н Балкански, кога за последно чухте някой да обсъжда задължението на човека да работи? Няма да ви чакам да отговорите, защото доста ще

има да мислите. Никой не го обсъжда. А непрекъснато обсъждате правата на хората да получават нещо – в социален план, жизнен стандарт, условия на труд, почивки...

-Има истина в това, но...

-Вашето общество, г-н Балкански е безнадеждно болно. Тръгнали сте по спиралата на безкрайните човешки права, които тъй като са човешки, оправдават това да се получават при всички положения, без оглед на положените усилия. А всяко право, от зората на човешката история, идва в резултат на някакви положени усилия. Когато разделите едното от другото, неминуемо се стига до колизия – потреблението лавинообразно се увеличава, а производството се свива. Всеки консумира правата си, очаква те да са му осигурени, без много да мисли, че очаква други да му ги осигурят. В крайна сметка всичко пропада.

-Прав сте, но не мисля че процесът е необратим.

-Ако не стане чудо, не виждам какво може да удържи лавината на гарантираните права да помете все по-хилавите трудоващи...

-Това е много философски въпрос, който може да се разглежда в различни посоки. Но той не обяснява защо трябва да идвам в Китай?

-Защото, г-н Балкански, вие искате да работите за нещо прогресивно. А Китай е точно това. Ние минахме през много по-жесток комунизъм от вашия. И това може би ни поучи. Точно в момента в Китай ценим преди всичко труда и работата за постигането на нещо, и никак не си правим илюзиите, че имаме право на нещо да го получим, просто защото е човешко право...

-Впечатлява трудолюбието на китайците. Превзехте много индустрии с евтин труд.

-Едва ли ще намерите евтин труд точно за вашия бизнес, г-н Балкански.

Висококвалифицираните и при нас са скъпи. Не ви каня да правите манифактура. Искаме вашият бизнес, и уверявам ви, няма да са ви евтини работниците. Каня ви, защото ще работите там, където се мисли нормално и еволюцията е нормална. Каня ви в здрав и ставащ все по-силен организъм...

-Пропускате нещо много важно, г-н Чен...

-Не мисля...

-Вие залагате само на допускането, че се стремя към индивидуален успех. Но аз това вече съм го постигнал – и в Америка, и тук. Макар че тук правя някои компромиси и част от успеха е регресивен. Но аз искам да споделя успеха си със страната си, т.е. да постигна още нещо. Искам да променя мисленето в България, искам да я излекувам от заразата на социалните права и марксизма, както го наричате. Тази страна има шанс, само ако здраво мислещите сме тук, и разреждаме масата на глупостта. Моят стремеж

към успех не е само във финансово отношение. Аз искам да успея в битката за мисленето.

-Всъщност аз точно затова съм сигурен, че ще дойдете в Китай...

-Отново говорите с китайски недомлъвки...

-Вие не можете да спасите страната си като храните болестта, г-н Балкански. Вие това правите. Нищо не сте постигнал в битката за мисълта. Напротив – вашата мисъл се променя. Но давате способностите си в изкарването на пари на тази поквара, която така живее по-дълго.

-Да не би да искате всичко да изоставим и да се срути? Това е геноцид...

-Срутването е неизбежно. Колкото повече го отлагате, толкова повече напрежение се натрупва, и по-тежко ще е то. Т.е. вие влошавате положението.

-Но не мога просто да избягам – това противоречи на всеки здрав разум. Човекът е учен,

и е свикнал да се бори, дори в безнадеждна битка...

-Да се бори, но не за да помага на глупостта, г-н Балкански. Освен това, ако дойдете в Китай ще е по-добре и в тази ви борба.

-Да за Китай ще е по-добре...

-Не за Китай, а за България. Както и за всяка друга страна, която съхрани достатъчно свои хора в разумна среда за времето, когато разумът се завърне и в нея. Краят винаги е оптимистичен. Разумът винаги се връща, защото само той се опира на обективната реалност. Добре е когато това стане, да има готови българи, които да се върнат и да изградят страната отново. И не само българи... Французи. Германци. Испанци. При тях трусът ще е още по-голям, защото ще паднат по-отвисоко.

-Трябва да призная, че не мога да намеря грешка в думите ви. Но не мога да се реша на такова нещо. Плашещо и объркващо е...

-Имам един последен коз, г-н Балкански...

-Интересно...

-Ако пренесете бизнеса си в Китай, ще сте текущо по-полезен дори на България. Защото всички тези разходи – основно на време и интелект, които влагате за да се занимавате с глупостите тук, ще ги посветите на бизнеса си. Ще спечелите повече, и ще можете да възлагате повече поръчки на подизпълнителите си. Мисля, че дори ще можете да запазите и хората в настоящата си фирма, която да се превърне в основен подизпълнител и партньор тук. Ние искаме просто Вас, без да вредим на тези около вас.

-Всъщност това, което ми казвате, е че допълнителният икономически ефект от работата ми в Китай ще позволи още повече печалби и в България.

-Точно така. Фактически нищо няма да се промени тук. Но не съм сигурен дали с промяната

В мисленето ви, ще искате да давате и още от допълнителните ползи, за да крепите покварата. Досегашната ни практика сочи, че от морални подбуди, привлечените в Китай запазват старото ниво на бизнес в страната си, но не изгарят от желание да наливат още, за да хранят глупостта.

-Имате впечатляващи наблюдения.

-Да, ние имаме цялостна и дългосрочна политика.

-Вие всъщност искате само евентуалната допълнителна печалба от моите способности, ако познаете, че са високи. Не искате нищо от България...

-Точно затова съм убеден, че ще приемете...

-Вие искате да „изправя рамене”, правите го като по Ранд...

-Да, и ние сме чели тази книга, и то доста по-добре от вас сме я прочели...

-Атанас изправи рамене...

-Вие го казахте...

...Атанас Балкански... възраст 31...
заминавате за Китай... - каза граничният полицаец
докато гледаше паспорта му.

- На екскурзия сигурно – да видите Великата
стена? – попита съвсем лаконично полицаецът...

- Не, ще работя там...

Този път усмивката на лицето на полицаея не
можеше да се разчете по друг начин, освен като
върховното задоволство на „казах ли ти”...

Март 2010

**Заб.: Истинското заглавие на книгата на Айн Ранд е Atlas
Shrugged, което означава „Атлас сви рамене“. В руския
превод на книгата е сметено за по-удачно да се представи
като „Атлант расправил плечи“. Вероятно от там идва и
решението на българския преводач. За да бъде ясен
паралелът с книгата, разказът е озаглавен „Атанас изправи
рамене“, но в зависимост от гледната точка, може да бъде
и „Атанас сви рамене“. Оригиналът на Ранд по принцип е
„сви“ ...*

Евреи

*Не всичко, което блести, е злато,
но златото винаги блести...:)*

1600 долара за тройунция. Голдбърг се чудеше сега ли да се изкаже или на 1650. Но си спомни, че така се чудеше и на 1500. Съвършени решения нямаше. Дори най-големите инвеститори не можеха само да печелят, нито пък печалбата им да е оптимална. Всъщност стремежът към оптимална печалба беше една от отровите, които превръщаха мнозинството от по-неуспелите инвеститори именно в неуспели. Моментът на вход и изход в сделките бе онова, което повечето не разбираха. Подобна теория на моментите беше напълно несъвместима с идеята за оптимална печалба. Всеки разумен изход от пазара, в повечето случаи, би станал преди максималната цена, т.е. би съдържа пропуснати ползи. Нещо,

което алчността на масите трудно допускаше, и затова масите обикновено губеха. Та Голдбърг реши повече да не отлага. Позвъни на изпълнителния директор на фонда си за инвестиции в златни деривати и му нареди да продава всичко. И то бързо.

-Но господин Голдбърг, така е възможно да загубим. Златото е във възход, може много да поскъпва още. Сега не е моментът за продажба. - възрази директорът.

-Продавай, и съобщи също публично, че ще го правиш, още преди да си продал. Напиши, че аз смятам, че златото твърде много е поскъпнало и скоро ще има обрат. Затова продаваме.

-Но това ще предизвика атомна експлозия на пазара. Поне тайно и бавно да продадем, за да не сринем цените. Публично и без това ще стане известно, че продаваме, защото Комисията по борсите ни следи. Но нека стане известно после. След като сме продали.

-Продавай, и съобщи веднага...

-Г-н Голдбърг, аз управлявам вашия фонд, и като такъв съм длъжен да Ви предупредя, че не приемам тази логика. Ако сега обявим, че продаваме, после самите ни продажби ще станат на по-ниска цена.

-Продавай, ако се страхуваш от юридически последствия, ще ти дам нареждането в писмен вид...

-Не, няма нужда, от години работим заедно. Ще бъде изпълнено...

Веднага след като линията затвори, Голдбърг набра един номер. Той беше толкова таен, че дори онзи, който беше на отсрещната страна не го знаеше. Всъщност този номер не осигуряваше телефонна връзка, а просто през няколко автоматични пренасочвания от последователни телефони, предизвикваше позвъняване на един краен телефон. Онзи, в който беше телефона не го вдигна. Вместо това включи компютъра си,

закачи се в една от безплатните безжични мрежи наоколо, включи 4096 битовото кодиране и зачака. След малко на екрана се появи Голдбърг - също включил се в безплатна мрежа, тъй като един от мотивите за избор на офиса му беше, именно наоколо да има много и свободни безжични мрежи на трети страни.

-Започнах да продавам дериватите. - каза Голдбърг - Ще обявим това и публично. Като спадне цената до 1550 купувай. Само с незабавна доставка.

-Да, г-н Голдбърг. Все пак да отделя ли малко за фючърси. Доставка след месец-два също е приемлива, дори с оглед на организационните рискове.

-Не! Само незабавна доставка и в трезора. Днес ще ти увеличи и кредитната линия. Веднага след като постъпят пари от продажбите на хартиеното злато, ще мога да дам гаранции с тях пред банките, за да получиш ти финансиране.

-Да, г-н Голдбърг.

Бяха се събрали цялото семейство. Цялото - три поколения. Тук беше старият дядо Давид, неговите трима сина - Арон, Моше и Шимон, дъщерята Роза, внуците, съпрузите и съпругите... всички. Чудеха се защо старецът ги събира без конкретен повод, но уважението в семейството беше голямо, и никой не си позволи да не дойде. Пък и Давид бе заможен човек, и децата му разбираха, че трябва да го уважават, за да не загубят това, което им се полагаше един ден. Така въпреки грижите си, и доста напрегнатите дни напоследък - поради общата нестабилност в обществото, всички дойдоха. Арон остави няколко недовършени коли в автосервиза си, за да пътува 500 километра до къщата на баща си. Моше си прекъсна отпуската в Мексико. А Шимон отмени заседание на съвета на директорите на софтуерната си компания, за да

дойде. Молбата на Давид беше почти закон. Гадаейки защо е тази среща, някои допускаха, че ще бъде обявено завещанието на Давид. Той беше още здрав и само на 75, но доста заможни хора за всеки случай, имаха готово завещание. Когато обаче дойдоха, и не видяха нито адвокати нито нотариус присъстващи, въпросителните се подновиха...

-Здравейте на всички. - каза усмихнато Давид от мястото си начело на голямата семейна маса. - Радвам се да се видим така събрани, което все по-рядко се случва...

-И ние се радваме... - няколко гласа се преплетоха...

-Вероятно гадаете защо ви събирам. Няма да ви мъча дълго. Все пак, нека оценим преди всичко факта, че сме заедно, и се виждаме в този прекрасен ден...

-Наистина прекрасно... - отново няколко гласа се преплетоха...

Междувременно съпругата на Давид - баба Шуламит, донесе супата и започна да я разлива по чиниите.

-Събрах ви днес - моето семейство, за да ви уведомя какво смятам да правя с по-голямата част от състоянието си, което един ден ще премине към всички Вас, и също да ви помоля да направите същото.

Мисля, деца мои, че се намираме в момент преди поредна голяма криза на човечеството. Такава като Френската революция, Руската революция, депресията от 1929 г., световните войни, фашизма... Този път, надявам се, няма да се стигне чак до крайности с голяма човешка цена, но мисля като икономически сътресения и загуби, ситуацията ще е сходна. Затова реших да превърна в злато почти всичко, което имам - без основните неща, необходими за ежедневието. Златото е онова, което нашият народ е установил

като единствена сигурна гаранция в несигурни времена... - завърши старият Давид.

За няколко мига настана почти шокиращо объркване, но после Шимон, който беше най-преуспелият в бизнеса измежду синовете, пръв се опомни:

-Всичко в злато? Това е крайност, татко. Със злато не се прави бизнес днес. Не сме във времената на пралядо Моше... - каза синът.

Пралядо Моше беше най-преуспелият представител на фамилията в цялата и запомнена история. Едър търговец на коприна, а после и съдружник в банка. Живял в средата на 19 век, той беше натрупал огромно състояние, което разбира се, се измерваше в златни монети, защото това бяха парите тогава. Но сега златото не се ползваше за пари.

-Прав си, Шимон. Със злато не се прави бизнес. С него не можеш да купиш и продадеш нищо, никой вече не го приема като пари. То е

една все по-забравяна останка от миналото. Във времето на новите финанси и новата икономика, когато парите дори не са книжни, а стават дори електронни, златото е просто част от историята на бизнеса. Но аз не ви говоря за бизнес, а за самосъхранение. Допускам, че предстоят големи трусове, и целта ми е да запазим натрупаното за след тях. Това имам в предвид. Златото предполага съхранение на голяма стойност в малък обем и гарантирано срещу измами и финансови манипулации. Затова мисля така...

-Татко, има наистина проблеми в икономиката, има по целия свят. Но бизнесът не е изчезнал. - каза Шимон - Ето и ние имахме трудности, но сега отново имаме клиенти, поръчките се увеличават. Печелим все по-добре.

-Никога при криза, Шимон, бизнесът не спира. Човек трябва да яде нещо, да живее някъде, да прави нещо. Това не пречи на кризата да се разрази и да помете всичко. Ти печелиш, но

задавал ли си си въпроса имат ли същата стойност парите, с които ти плащат? Защото аз мисля, че голямото печатане на пари, което творят политиците, вече прави парите по-евтини. Твоят бизнес живна, но със заплатите на хората ти, и с твоята печалба, ще купиш по-малко стоки. Това е кризата. Ти всъщност вече с тези печалби купуваш по-малко злато, което непрекъснато поскъпва. А златото е предвестникът на инфлацията. А инфлацията - това е символът на обществената катастрофа. Обезценка на всичко и изчезване на основна опора в живота... - философски завърши дядото.

В разговора се включи дъщерята:

-Ние - евреите, винаги сме ценили и уважавали златото. Принципът една трета от състоянието да е в злато винаги, ние сме го въвели. В новите времена не се спазва много, но всеки евреин все пак има някакво злато. Но, татко, всичко в злато ми се струва прекалено. Наистина

ли всичко? Акциите, къщата в Париж, земеделските земи, облигациите, апартаментите под наем? Всичко ли? - попита Роза.

-Да, всичко, скъпи деца. Всичко ще разпродам и ще обърна в злато. Ще оставя само тази къща, както и част от пенсионната си сметка. Всичко става на злато, и ще го депозирам в трезор в Швейцария. Общо ще е някъде около деветдесет килограма. Ще поръчам да е на по-малки кюлчета, за да е по-лесно да си го разделите един ден...

-Татко - включи се отново Шимон - Наистина ли ще вложиш 4 милиона долара, та и повече, единствено в злато?

-Да, Шимон, това ще направя...

Отново настана мълчание. Когато Шимон - гордостта на семейството, най-умният от всички, и най-преуспелият, не можеше да излезе срещу Давид, другите нямаше какво да кажат.

Давид продължи:

-Разбира се, аз можех да направя всичко това и без да ви казвам. Основното, заради което ви извиках, е ако мога да ви посъветвам и вие да направите същото. Свободни пари или друг вид активи, всичко което имате, обърнете в злато и да го приберем в Швейцария.

-Това е малко прекалено, татко... - каза Шимон - Не мога да разпродам бизнеса и да уволня хората, за да имам парите в брой, та да ги обърна в злато.

-Да, и при мен е така. - включи се Арон. - Имам много техника, кредити, оборотни средства, части, самият сервиз като недвижим имот е затворил доста пари в себе си. За да обърна в злато, трябва да затворя бизнеса или да го продам.

-Да, аз разбирам, че е трудно. - каза Давид - Но самите ни времена са трудни, и проблемите идват от там, а не от мен, и от моето хрумване. Бих ви посъветвал каквото имате спестено все пак, различни странични вложения, изобщо каквото

можете - обърнете в злато. Продължете си бизнеса, но с минимални вложения, без да вливате много ресурс в него. Разбирам, че при мен е по-лесно - моето състояние от години е в пасивен вид, и превръщайки го в злато, го превръщам от един вид пасивност в друг. А вие сте млади, и трябва да работите, да движите света, живота си, всичко... Но послушайте баща си там, където можете... - завърши мъдро старият.

Супата беше прекрасна, всички останаха доволни. Срещата завърши в общи семейни приказки. В следващите няколко дни известно количество пари - предоставени основно от жените в семейството, дойдоха при Давид, за да ги превърне в злато. Дали това означаваше, че наистина жените са истинския носител на еврейското начало, чудеше се Давид? Или просто жените по принцип са си по-пресметливи и прагматични...

-Значи отиваш на площада? - попита Ицхак сина си.

-Да, днес ще е най-големият митинг. Ще ги издухаме. - отговори седемнайсетгодишният Йосиф. - Време е за промяна вече...

-Аз няма да те спирам, сине, но съм длъжен да ти помогна да мислиш. Срещу какво протестирате?

-Срещу робството, татко. Срещу това, с което ти си се примирил. Срещу високите цени на имотите, високите наеми, цени, липсата на работа. Искаме образование, здравеопазване, бъдеще...

-С какво съм се примирил аз, Йосифе? Имам десет хиляди долара заплата, живея в столицата, живея в държава на евреите, каквато хилядолетия не сме имали, децата ми ходят на училище и се справят добре, майка ти е прекрасна... Това не е робство.

-Ти не разбираш, татко? Не виждаш ли какво става? Как аз да си купя жилище, да живея под наем, да съм самостоятелен? Всичко стана супер

скъпо. А работните места намаляват. Ти си добре, храниш всички ни, добре сме. Но погледни в бъдещето. Какво да правя аз?

-Ти си на 17 години, Йосифе. Просто учи, инвестирай в знанията си. Ако искаш, хвани се на работа - да изкараш някакви пари сам. Ето в моята фирма наемат стажанти. Прави каквото прави отговорният млад човек. И скоро ще видиш как животът потръгва. Трудът и усилието променят живота, правят бъдещето. Не протестите наред Йерусалим. Дори в Йерусалим протестите не носят нищо...

-То така говорите вие - старите, но ние младите мислим друго. И не съм единствен. Днес ще има 400 хиляди души на площада. Не може 400 хиляди да грешим...

-Бройката не определя правилността на нещо, сине. Нацистите омаяха народ от десетки милиони. Прави ли бяха?

-Ние не сме нацисти. Ние се борим за добро...

-И срещу кого се борите?

-Срещу правителството, наемите, цените...

-Как, сине, правителството да отговори на 400 хиляди души, които искат нещо?

-Не знам, татко, не е лесен отговорът. Но съм сигурен, че нещо трябва да се направи...

-Чуй ме сине, с тези протести вие пречите на правителството да направи нещо. Правителството няма свои ресурси. То събира данъци от нас - работещите, и ги харчи за някакви цели. Представи си, че всички работещи скочим да протестираме и да искаме нещо. Тогава от къде правителството ще вземе пари, след като тия от които трябва да ги вземе, сме ние самите? Отказът, сине, от лична отговорност за движение напред, и прехвърлянето и към виртуални конструкции - от типа на правителството, е пътят към проблемите. Сега има криза - така е. Но погледни в миналото, и ще видиш причината за нея. Причина е правителството - не само нашето.

Притискано от различни съсловни групи, то непрекъснато отстъпва за нещо. Но тъй като няма въпросния приход, то взема заеми. Сега цялата система се спуска. Няма повече заеми. Мнозина дето са на издръжка на правителството, трябва да се лишат от нея. Т.е. правителството трябва да прави обратното на това, за което ще протестирате. То трябва да ограничи раздаването и да увеличи онова, което взема от нас. А не обратното...

-Всичките ми приятели ще са там, не мога да се делея...

-Това е инстинктът на тълпата... - каза бащата.

-Не мога да се делея... - каза Йосиф и излезе.

Ицхак си мислеше дали подобен разговор е проведен и в други домове. Ситуацията не беше критична. Израел бе цивилизована държава, а полицията в Йерусалим бе възпитана. Никой протест не можеше да стигне до ексцесии, както стана в съседните арабски страни. Но трябваше да

се работи повече за осъзнаването на младите, защото с действията си те допринасяха за дестабилизацията.

През деня излезе новината, че известният глобален инвеститор - милиардерът Голдбърг, разпродава златните си инвестиции. Цената на златото се свлече с около 5%. Ицхак използва момента на поевтиняване, за да продаде наличните си американски облигации и да обърне спестяванията си в злато.

Три месеца по-късно:

"...Днес златото удари нов исторически рекорд от 1900 долара за тройунция. Прогнозите са за още растеж, защото нестабилността на пазарите подхранва страховете, и инвеститорите се застраховат чрез злато и швейцарски активи. Франкът поскъпна значително - върви паралелно със златото. Анализатори посочват и фундаменталната грешка, която направи

милиардерът Голдбърг, който преди 3 месеца разпродаде цялото си злато, обявявайки че цената му ще пада. Загубите от тогава до сега се измерват на няколко милиарда долара. Този пример е доказателство, че и най-големите умове на финансите, понякога правят грешки, коментира американският проф. Саксън - съветник на Ийст Нешънал банк. Банката бе сред купувачите на разпродадените от Голдбърг златни облигации. Професорът потвърди, че прогнозата на институцията му е за растеж на златото, и ще продължи да инвестира в подобни инструменти..."

Четири месеца по-късно:

"...Днес Федералният резерв на САЩ, като отчете изключително ниската инфлация и слабия икономически растеж, реши да проведе нов кръг от програмата за вливане на ликвидност. Размерът и ще е 1 трилион долара. Председателят на ФЕД заяви, че всички спекуланти, които

твърдят, че се печатат пари и предстои инфлация, са разгромени от обективните факти - въпреки предните няколко вливания, инфлацията е под 1%, а икономиката се задъхва от липса на средства..."

"...Във връзка с новата програма за вливане на ликвидност в икономиката, Асоциацията за борба с печатането на пари иска да посочи няколко факта:

1.Размерът на програмата е около 70% от размера на федералния дефицит за следващите 12 месеца. Приблизително толкова като дял от държавния дълг до момента се изкупуваше от ФЕД, т.е. чрез новонапечатани пари.

2.Статистиката за инфлацията на САЩ непрекъснато се променя, като в момента стоките, които най-много и първи поскъпват при инфлация, изобщо не се отчитат - а именно - храни и горива.

3.Цената на златото непрекъснато расте, а тя исторически се е доказала като точен измерител и предвестник на истинската инфлация..."

"...Днес наблюдатели на пазара съобщиха, че Европейската централна банка вероятно отново се е намесила на пазара на испански и италиански облигации. След сутрешното ускорено увеличаване на лихвите по тях, настъпи рязък спад, в резултат на вероятни големи покупки на облигации. Вероятно именно това е интервенцията на ЕЦБ..."

Пет месеца по-късно:

"...Днес канцлерът на Германия и президентът на Франция заявиха, че няма никакво бъдеще пред противниците на еврото. Двете страни ще го бранят до последно. За целта се предвиждат нови данъци за банкерите, създаването на нов ръководен финансов пост в Европейския съюз, подкрепен от солидна администрация и недопускане на фалит на нито една държава-

членка, дори с цената на неограничени помощи, включително от Европейската централна банка. От ЕЦБ, за разлика от друг път, не се появиха възражения..."

...+още няколко дни по-късно:

"...Днес германският канцлер заяви, че пазарите не могат да изнудват правителството, и правителството няма да върви "по свирката" на пазарите..."

"...В Швейцария избухнаха протести на индустриалци срещу високата цена на франка. Потискат се износът и туризмът. Швейцарската централна банка е под натиск, и предприе няколко интервенции, но с временен успех. Говорител на банката заяви, че е недопустимо поведението на спекулантите, които изкуствено повишават франка спрямо еврото и това вреди на Швейцарската икономика. Въпреки тези изказвания, интересът към франка продължава да

нараства, възприеман като по-ликвидна алтернатива на златото..."

Шест месеца по-късно:

"...След месеци на битки с поскъпването на франка, Швейцарската централна банка взе революционното решение да го девалвира с около 8% и да го фиксира към еврото. Исторически, такова явление е рядко срещано. В момент, в който пазарът натиска за повишаване на цената, централната банка я понижава и въвежда почти фиксиран курс..."

-...Дали да атакуваме швейцарския франк? Доста пари можем да направим? - попита братът на Голдбърг, така както се бяха събрали тримата с бащата да обсъждат семейния бизнес.

-Ще направим книжни пари. - каза бащата.

-Това не ни пречи после да ги обърнем в злато.
- каза братът.

-Не знам дали си струва. - даде мнението си самият Голдбърг - сега сме на най-силната позиция - чисто материално злато, складирано в сейф. За да атакуваме франка трябва да обърнем златото в книжни пари. Не е ясно колко би издържала съпротивата на Централната банка. Може накрая да имаме печалба, мерено в долари или евро, но междувременно златото да е поскъпнало повече.

-Ситуацията е подходяща. - продължи братът. - Толкова смешна валутна конструкция до сега не бях виждал. Изкуствено поевтинена валута, която ще се брани чрез неограничено печатане. А насреща и милиони инвеститори, търсеци франкове.

-Това, че тълпата от инвеститори търси франкове би било в полза на атака. Ще я подпомогне. - каза бащата.

-Наистина, положението на швейцарците прилича на някакъв вид язовирна стена, водата до

която непрекъснато расте. Възможно е да се събори защитата и да се оскъпи драстично франкът. Но не знам дали си струва. - каза Голдбърг. - Може би бихме постигнали просто още една бизнес победа, която да храни егото ни. Без особен чисто финансов ефект, измерен в злато.

-Има още нещо, което трябва да отчетем - фиксираният курс на франка и частичната му девалвация, реално ни помагат. Свалят доверието в една от алтернативите на златото. Така народът ще търси повече злато и нашите запаси ще поскъпнат. - каза бащата.

-Съгласен съм с това. Ако съборим борда на франка, фактически ще си създадем конкуренция на златото. Може от това да има по-слабо поскъпване в бъдеще. Като добавим и риска самото злато шоково да поскъпне, докато сме на хартиени позиции, мисля не си струва.

-Очевидно двамата надделявате. - каза братът.
- Тогава може да помислим за другата

възможност за печалби - да инвестираме в злато чрез заеми. Тези абсурдно ниски лихви предполагат подобно нещо.

-Заеми в инфлиращи се пари са изгодни. - каза Бащата. - Но прекаленото затъване може да ни застави в някакъв момент да продаваме злато, без моментът да е изгоден. Трябва да преценим доколко заеми да вземем и какъв лост спрямо чистите ни активи е приемлив.

-Това е моя работа, ще го проуча... - завърши Голдбърг.

-Ти беше прав, татко. - каза Шимон на Давид, когато старецът вдигна телефона.

-Определено 20% поскъпване на златото за няколко месеца е впечатляващо, но това само по себе си, не е достатъчно, за да се определи прав ли съм или не. Моите прогнози са дългосрочни, и не обхващат само пазара на златото. - отговори Давид.

-Всъщност, аз не визирам само поскъпването на златото. Наблюдавах по-добре собствения си бизнес, цялостната среда, колегите, настроенията. Наистина не вървим в ясна посока. Вървим на някъде, но не е ясно накъде. - поясни синът.

-Радвам се, че си го усетил, сине. Ние наистина спечелихме нещо, измерено в книжни пари, от това поскъпване на златото. Но не това е смисълът. Аз искам да се съхраним за след това. Когато нещата се оправят и отново започнем да работим здраво.

-Ще направя каквото мога, за да добавя нещо към златните ни резерви. Имам много неща, без които мога. Ще спестя и консервирам всичко. Но няма да затворя бизнеса.

-Да, много хора работят там, а и се трупат знания от работата. Остави фирмата, поддържай хората. Но каквото можеш извън нея съхрани.

-Да, татко...

-Ситуацията се влошава. Нови протести ще има. - каза Йосиф, но сякаш не беше много запален този път.

-Ти ще ходиш ли? - попита Ицхак.

-Вероятно да. Всичките ми приятели ще са там. Трябва да останем единни...

-Нещо не ми изглеждаш много убеден обаче...

-Уморен съм, татко. След толкова митинги и ентузиазъм, толкова хвърлена енергия, толкова въодушевление на млади хора. И нищо.

-Всъщност, с тези протести, няма и какво друго, освен "нищо" да постигнете. Най-много да свалите правителството и да дойде друго, което пак няма да изпълни исканията ви.

-Има и такива очаквания сред протестиращите. - съгласи се синът.

-Ние сме демокрация, Йосифе. Това е отговорът на всяко по-сериозно недоволство. Правителството се оттегля и така се печели време за следващото правителство. В това отношение

демокрацията работи добре. Успява да потуши бунтовете чрез достатъчно големи жертви - тези на самите властници.

-Като се замисля, наистина ако премиерът подаде оставка, след това ще свърши енергията и на протеста. Въпреки, че една оставка нищо не решава, протестът ще угасне.

-Време е да започнеш да порастваш, Йосифе. Виждам, че това става...

-Някак не мога да се примиря, че е възможно толкова много енергия на млади и силни хора да не може да направи нищо.

-Енергията на младите движи света, сине. Но трябва да се насочи в правилната посока. Тази енергия трябва да се вложи в учене и работа, а не в протести. Нека ти кажа от къде идват проблемите ви...

Не сте виновни вие, виновни сме ние, и тези преди нас. Объркахме структурата на обществото. Създадохме държава, която се грижи за твърде

много неща, и внушихме на себе си, и на вас - младите, че така е правилно. И сега вие протестираате срещу държавата, въпреки че тя не може да направи нищо.

За да отговаря на исканията на всеки и всичко, държавата е наложила огромни данъци, които са огромни дори там където са най-ниски. Това не стига, и държавата взема заеми. Но тъй като и заемите са много, и няма кой да и ги дава, държавата започна сама да си ги дава - чрез парични емисии. Във времето на златните пари това не би било възможно, но във времето на книжните е възможно. Тези пари се изсипват на пазара и предизвикват постоянно поскъпване на всичко.

Но не е само това проблемът. Великото изобретение на финансиране чрез парична емисия, а не чрез спестявания, се услади и на много бизнеси. Държавата започна да отпуска заеми и за

бизнес при смешни лихви. Това доведе до раздуване на много цени. Инфлация, сине, това е...

Вие протестирате срещу високите цени на жилищата. Но кое ги прави високи? Правителството ли? Не. Поне не и пряко.

Цените са високи, защото цена на жилището вече не е неговата цена в пари, а е вноската по ипотеката в банката. Наливането на купища евтини пари на имотния пазар доведе до вдигане на цените. А покупките на имоти стават вече само с кредити. Немислимо е да се купи със спестявания, както правехме някога. Купува се само с кредит. Който с ниска лихва, осигурява някаква поносима вноска месечно. Това, сине, е абсурд. Или живееш под наем, или си на нещо сходно с наем, наречено "кредитна вноска". Но това е - евтини напечатани пари, изкривен пазар, балон... И цялата икономика е така.

Вие сте прави да протестирате срещу всичко това. Но не срещу правителството.

Правителството трябва да отхвърли всички протести, и да започне точно обратното - да възпитава обществото, че не правителството трябва да оправя всичко. Трябва да спрат административните пари и изкуствените лихви и цялата икономика да се очисти от балоните.

Това е много, много болезнено, и ще предизвика още повече протести. Но това е пътят... - завърши бащата.

Синът помълча малко, после каза:

-Имам доста още да уча. Ще ида на протестите, за да не изоставям приятелите си. Но ще започна да си търся и работа. Ще ми помогнеш ли за стажантите при вас?

-Разбира се...

Един месец по-късно:

"...Президентът на САЩ официално поиска от Конгреса 300 милиарда долара за пробуждане на свиващата се икономика. Това става само месец,

след като в Конгреса едва се разбраха за икономии в размер на 100 милиарда годишно. Президентът обаче успокои, че щял да спести новите пари от "други" разходи..."

"...Няколко държави в Европейския съюз напълно отказаха да дават помощи за затънали в дългове страни. Германия и Франция, подкрепени от ЕЦБ, заявиха, че пари ще има за всички. ЕЦБ е готова да изкупи всяка възможна държавна облигация в съюза, в името на спасяването на еврото..."

"...Златните резерви на Китайската национална банка достигнаха рекордни размери. Народната република вече има втория по размер златен резерв след САЩ..."

Шест месеца по-късно:

"...Днес златото достигна рекордна цена от 2500 долара за тройунция. Това стана на фона на среща на Г-8, която да дискутира инфлационните въпроси и златния балон. Има прогнози, че ще се

вземат мерки срещу златните спекуланти, които подриват световната икономика като всяват недоверие в държавните валути..."

Седем месеца по-късно:

"...Третият по големина фонд за търговия със златни деривати - Ийст Нешънал банк, обяви фалит. След като голям брой негови клиенти поискаха доставка на златото си физически, а златните рафинерии нямаха готовност да отговорят на търсенето на фонда, мениджмънтът поиска закрила по Закона за фалитите на САЩ..."

Осем месеца по-късно:

"...За пръв път в историята златният пазар се раздели на две части с две различни цени на златото. След като стана ясно, че срещу по-голямата част от златните деривати не може да се осигури истинско злато, тяхната цена драстично спадна. В деривати, цената на златото е около десет пъти по-ниска от тази при физическа

доставка. Последната доближава 3000 долара за тройунция..."

Една година по-късно:

"...Днес президентът на САЩ издаде указ, с който забрани притежанието на злато от частни лица и фирми. Указът почти напълно копира аналогичният указ на Рузвелт от 1933 г. Гражданите са длъжни в 3 месечен срок да продадат златото си на правителството по фиксирана цена от 3000 долара за тройунция. Указът е пряко следствие от резолюцията на Съвета за сигурност на ООН, която обяви извън закона спекулантите на злато и позволи всякакви действия срещу тях. Подобни актове издадоха наскоро президентите на Русия и Франция, аналогични законопроекта се гледат в Япония и из целия Европейски съюз..."

"...Асоциацията за борба с инфлацията припомни, че при предишния указ за забрана на

притежанието на злато, след изкупуването му, държавата е вдигнала цената му със 75%..."

1 година и 6 месеца по-късно:

"...На черния пазар цената на златото достигна 10 хиляди долара за тройунция. Правителството на САЩ, в съюз с другите водещи правителства на света, поддържа твърдата цена от 5000 долара на тройунция, като продава неограничено на всички, които имат право да притежават злато..."

"...Асоциацията за борба с инфлацията призова за премахване на забраната за притежание на злато от частни лица. Тя посочи, че официалният пазар е абсурден, защото се състои само от правителства и централни банки, които практически нищо не търгуват помежду си..."

"...На референдум в Швейцария, с 95% мнозинство бе решено страната да излезе от споразумението за ограничение на търговията със злато. Веднага след оповестяване на резултатите,

оставка подаде управителят на Централната банка. Новият управител обяви въвеждане на златен стандарт за националната валута..."

1 година и 7 месеца по-късно:

"...Съветът за сигурност на ООН наложи пълно икономическо ембарго на Швейцария. Военни части на Франция са разположени по границата на конфедерацията с мандат да се намесят, ако страната продължи да легализира черния пазар на злато..."

"...В безпрецедентен демарш, председателят на Корейската Народно Демократична Република обяви, че всеки опит за военна агресия срещу Швейцария ще срещне твърдия отпор на Републиката с всички налични военни средства. Другарят Ким обяви, че е готов веднага да разположи дори ядрени ракети в Конфедерацията. От Белия Дом коментираха, че Пхенян се опитва да защити златните си депозити в Швейцария и, че подобен егоизъм е неприемлив, съпоставен с

глобалните икономически интереси. Въпреки това САЩ няма да изпращат войски към Северна Корея... От Швейцария обявиха, че макар и да е странно да получат подкрепа от КНДР, в случая приемат всякаква подкрепа, която да се противопостави на глобалната тирания на глупостта, която са наложили Великите сили. В знак на благодарност към отговорното отношение на др.Ким, Швейцария реши да отдели 5 милиарда франка в подкрепа на северно-корейската икономика..."

"...Цената на златото на борсата в Берн достигна 20 хиляди долара за тройунция. Черните пазари навсякъде по света са в диапазон около 5% около това ниво..."

2 години по-късно:

"...Днес в неочаквано изказване известният милиардер Голдбърг призова за "пълен обрат" в глобалната финансова политика. Той заяви, че репресиите срещу златото не могат да спрат

галопиращата инфлация, и единственият изход е през законите на пазара. Голдбърг обяви също, че възнамерява да се кандидатира за президент на САЩ..."

2 години и 6 месеца по-късно:

"...Китай и Русия вдигнаха забраните за търговия със злато. Обявена бе амнистия за всички осъдени по законите срещу златото. Борсите в Москва и Шанхай бяха официално свързани с тази в Берн. ЕС, САЩ и Япония възразиха срещу подобна политика и обявиха, че след всички поражения, които нанесоха на света златните спекуланти, подобни амнистии са кошунство..."

3 години по-късно:

"...Милиардерът Голдбърг бе избран за президент на САЩ с огромна преднина пред действащия президент. Това става при цена на златото в Берн от 50 хиляди долара за тройунция. Веднага след изборите, група конгресмени внесе

законопроект за отмяна на законите срещу златото и либерализация на пазара. Виждайки промяната в САЩ, ЕС и Япония обявиха завой в политиката..."

3 години и няколко месеца по-късно:

"...Новият президент на САЩ положи клетва. В първата си реч г-н Голдбърг обяви въвеждането на златен стандарт. С оглед на значителната обезценка на долара се обмисля първата в историята на САЩ парична реформа. Очаква се "новият долар" да бъде абсолютно равен по стойност на долара от времената преди първите атаки срещу златото. Както е известно първата значима атака срещу златото е указът на Рузвелт от 1933 г. Това означава, че ако бъде осъществена реформата, новият долар ще е свързан със златото на цена 20 нови долара за 1 тройунция. Спрямо настоящите пазарни цени, това означава, че 1 нов долар ще е равен приблизително на 2500 стари..."

-Е, време ли е да продаваме? - попита братът.

-Очевидно е време. - отговори Голдбърг - Но само срещу нови долари...

-Добре се справихме и този път. - оцени високо резултатите бащата.

-Да, в историята на нашето семейство, това ще влезе като голям успех и урок за наследниците ни. - каза Голдбърг.

-Историята на нашето семейство е истинската история на света. - философски заключи бащата.

-Сто и двайсет милиона долара! Това е цената на мъдростта ти, татко. - каза Шимон.

-Всъщност те струват точно колкото 4 милиона преди това, а в нови долари ще са и по-малко. - усмихна се бащата.

-Все пак, семейството постигна уникален успех. А и ако мерим стойността на парите не само спрямо златото, а и спрямо другите стоки, всъщност сме забогатели.

-Да, и аз видях, че къщата в Париж можем да я купим обратно на двойно по-ниска относителна цена. Можем да купим 2 къщи. Очевидно инфлацията е изчистила някои дисбаланси в цените, и е регулирала цените от имотния балон.

-Така е и в доста други обекти. Фактически състоянието ти се е увеличило.

-Ще има за какво повече да се скарате скоро...
- иронизира се бащата.

-Надявам се все пак да е не е скоро. Не че много те обичаме, но ти доказва, че умееш да множиш парите... - допълни иронията синът.

-До къде стигнахме, татко? Светът се разпадна. - каза Йосиф.

-Трябва да сме щастливи, че не стигнахме до война. Сега това е ново начало. - каза Ицхак.

-Но тази инфлация, този хаос - той разруши всичко - доходи, спестявания, бизнеси.

-Не съвсем всичко. Аз спасих част от спестяванията ни. Вложих ги в злато. Сега имаме известен семеен резерв. - каза бащата.

-Злато?

-Да, това е част от вековната мъдрост на нашия народ. Но не ме питай повече. За този въпрос си малък. Сега трябва да учиш, както и преди, и да се справяш все тъй добре със стажа си.

-Дори да имаме наша си сигурност, инфлацията разруши обществото. Хората обедняха, фирмите се объркаха в отношенията си. Вече нищо не е същото.

-Всъщност, сине, инфлацията просто изчисти твърде много от глупостите, сред които живяхме. Цените на имотите спрямо доходите вече ще са други. Лихвите ще са други. Ще има и повече работа, защото държавата ще е друга, и няма да се пречка на бизнеса. Да, минахме през катарзис, и всички изгубихме нещо. Но реално загубихме

основно изкуствения си стандарт, който имахме преди това без работа.

-Интересно е, татко, че при всички тези инфлации и хаос, нямаше протести срещу тях. Хората бяха като шокирани.

-Това, сине, е уникалния късмет, който се случи. Можеше да избухне гражданска война, или да се сбием отново с арабите. Често кризите са водели до войни и кръвопролития. Това е шансът, който може би Бог ни даде, като се намеси наред с глупостта ни да не направим нова глупост.

-Нека благодарим на Бог за края на всичко това...

-И да не забравяме какво ни казва Бог - с труд да изкарваме благата си...

-Най-голямата мъдрост, която ни е оставил... - направи извод момчето.

-Растеш, растеш, израстваш, сине...- заключи бащата.

Септември 2011

Андрешко... Презареждане

-... Г-н Премиер, сега да минем към безспорно болната тема за събираемостта на данъците, сивата икономика, контрабандата, измамите с ДДС. Защото ние до момента говорихме за това как няма пари за пенсии, за здраве, за сигурност, а в същото време – огромни злоупотреби и укривания на данъци. Какво най-сетне ще направи правителството, с което да се различи от всички предни правителства, които практически се провалиха в това отношение?

-Да, благодаря Ви г-н Водещ, това е много болен въпрос, благодаря че го задавате. Съвсем прав сте, истината, безмилостната истина е, че големия проблем са данъците. Нямахме да говорим нито за пенсионери, нито за доктори, нито за цялото това човешко нещастие, ако си плащахме редовно данъците. Пари няма за бедните, болните, нуждаещите се... И въпреки

това, много хора не си плащат данъците. Знаете, че в страната ни Андрешко е положителен герой. Не може така. Трябва да се възпитаваме, че Андрешко не е положителен герой, че данъци трябва да се плащат, трябва да учим хората на данъчна отговорност. Голям проблем е това...

-Всъщност, аз Ви питах какво прави правителството, за да ограничи възможностите за укриване на данъците, а не какво е виновен народът, и неговото мислене...

-Ние предприехме сериозни законодателни и административни промени. Виждате колко нови закони създадохме. Реформирахме администрацията, взехме мерки срещу корупцията, засилихме контрола. Имаме вече нови специални звена срещу контрабандата, специални данъчни екипи срещу източването на ДДС, дадохме повече правомощия на прокуратурата, увеличихме наказанията за неплащане на данъци, скоро ще въведем и затвор

за неплатени осигуровки. Виждате, че имаме политическата воля и решимост, да се преборим. Смя да твърдя, че тези мерки вече дават резултат – приходите не са се увеличили, но не са се и намалили. Запазили сме ги, въпреки общите икономически трудности и въпреки разрастването на сивата икономика...

-Г-н Премиер, малко иронично изглежда успехите Ви да са това, че нищо не се е променило. Съвсем очевидно е, че трябва да се промени нещо, ако не се промени нищо, все едно предишното правителство гледаме...

-Но сега сме в криза...

-И предишното правителство намираще оправдания. На него половината му мандат беше извън Европейския съюз, без толкова много помощи и фондове от там, при по-ниско общо доверие на инвеститорите в средата. Така че, кризата затруднява, но имате и други

възможности. Въпросът е защо данъците ги няма в хазната?

-Уверявам Ви, че нашето правителство се различава от предишното, и от всички предишни. Нашите мерки ще бъдат по-ефективни – само ни дайте време. Имаме решимостта каквото сме направили досега, да го повторим и потретим, да направим всичко, което трябва, но ще се преборим. Ще се върна обаче и на гражданското мислене. Не е нужна репресия и държавно усилие, ако гражданите са по-отговорни. Трябва да се плащат данъци, не може всеки да гледа да се скатава. Ние имаме едни от най-ниските данъци в Европейския съюз. Направихме и фирма да се създава с капитал от 2 лева. Намалихме осигуровките. Виждате, мислим за икономиката, за прогреса, за бъдещето. Но не може всичко това просто да се изконсумира, и да не се дава нищо в замяна. Не може фирмите да си увеличават печалбата с намалените данъци, вместо да

инвестират в повече работни места, и в повече удръжки и за бюджета от тях. Не може криенето на данъци да е национален спорт. Не може да има бизнеси, които източват данъци. Представяте ли си? Бизнес, който се състои в това чрез счетоводно-корупционни практики, държавата да ти дава пари. Срещу никаква дейност. И това е масово. Трябва нова култура, г-н Водещ, трябва ново мислене. Трябва да се откажем от Андрешко и андрешковщината. Трябва да сме изрядни и отговорни граждани и данъкоплатци. Ако сме такива, правителството няма да има нужда да полага толкова усилия, за да намери пари за нуждаещите се...

„Счетоводна къща „Андрешко“. Надписът светеше над прозореца пред който стоеше господин Данкрийски, в очакване на поредния си клиент. Обикновено онези, които имаха най-

много съмнения, идваха вечер. Древният, генетично заложен, инстинкт, че престъпления се вършат нощем. Името на счетоводната кантора, известна като най-мразената от данъчните, но и една от най-преуспелите, привидно беше просто маркетингов трик, насочен към привличане на вниманието. Но имаше и родов произход. „Андрешко” беше литературното име, което Елин Пелин беше дал на своя герой от знаменития си разказ, чийто прототип беше дядото на г-н Данкрийски. Някога, обикновен селянин, Данкрийски-дядо беше дошъл в града и създал семейство. А внукът му – тъй като нали талантите се предават през поколение, бе открил доходна ниша за родовите умения в отношенията с данъчните.

Най-сетне автомобилът на клиента се появи. Не беше от скъпите, но беше поне нова кола. Шофираше я самият собственик, значи нямаше шофьор. Общо взето, първите впечатления бяха

като за класически клиент – обикновен дребен или среден предприемач-бачкатор, който идваше отчаян, но все още изпълнен със съмнения редно ли е това, което иска да направи. Работата на Данкрийски беше да снесе тези съмнения. Така се създаваше пазар за услугите му...

Секретарката посрещна човека и го въведе в залата за срещи. Разговорът щеше да е личен – между двама души, без други присъстващи. Необходимостта от конкретни експертни познания бе вторична – за следващия етап от работата. Сега бе нужно просто да се спечели доверието. А доверие за съмнителни дейности, каквито външно изглеждаха дейностите на данъчните консултанти, се печелеше по-ефективно при по-малък кръг присъстващи на уговарянето.

-Здравейте, господин Чипев. – усмихнато влезе Данкрийски, без да кара клиентът дълго да го чака.

-Здравейте, господин Данкрийски. – клиентът ни най-малко не беше усмихнат, беше по-скоро плах и неуверен. Нищо ново. Но беше клиент, а клиентът беше цар по всички правила на нормалния бизнес. Затова работа на другата страна беше да работи и да се грижи за него:

-Г-н Чипев, мисля че малко се страхувате, и това е нормално. Но, уверявам Ви, нямате никакви причини за страх. Вас лично, абсолютно нищо не ви застрашава, която и услуга от предлаганите от нас, да решите да ползвате. Основен принцип в работата ни е нулевия риск за клиента. Вие, и Вашата фирма, никога няма да извършите нищо незаконно, няма да подпишете съмнителен документ, няма да сторите каквото и да било, което ще ви направи по-уязвим откъм закона. Имаме повече от 10 години опит в това да гарантираме, че при клиентите ни всичко е законно. До момента нямаме нито един пострадал

клиент. Надявам се, че това ще Ви успокои, и ще направи разговора ни по-активен и необременен.

На клиента му отне малко време да преглътне и осмисли този безмилостен изстрел „право в десетката”. Но бързо се окопоти – все пак бе човек от бизнеса, където стресовите ситуации бяха нещо нормално.

-Впечатляващо убедителен сте, г-н Данкрийски. Всъщност, аз не се съмнявам, че всичко при Вас е законно. Най-малкото, имам и собствени счетоводители и адвокати, които ще следят за това. Дилемата ми е друга – морално-етичната страна на въпроса. Изборът като човек. Когато си успял в нещо, се замисляш над тези неща. Ето и днес премиерът много хубави неща каза. Парадоксалното е, че въпреки че на мой гръб са всичките им мерки срещу данъчните измами, въпреки че аз нямам данъчни измами, парадоксално е, че въпреки тази несправедливост, намирам много истина в думите му. Трябва ли да

се плащат данъци, кой да ги плаща, кой да храни нуждаещите се, нужна ли е нова данъчна култура. Ето това че тревожи повече, г-н Данкрийски – въпросите на собствената ми съвест...

Понякога идваха и такива клиенти. Повечето се страхуваха за закона, но имаше и морално обременени. Понякога, моралните им скрупули водеха до провал и на работата с тях. Но Данкрийски много добре знаеше, че дори моралните аргументи са на негова страна. Или поне повечето от тях.

-Да, премиерът е добър демагог – като всички преди него, - започна Данкрийски – Но ако погледнем нещата от добрата им страна, и той работи за нас. Поне няколко пъти го чух днес да споменава името на кантората ми...

-Имате чувство за хумор... - усмивката най-сетне започна да се появява на лицето на клиента – първа стъпка към това да го спечелиш.

-В крайна сметка, знаете че лоша реклама няма...

-Да, така е. Важното е да те има в новините. – съгласи се Чипев.

-Та приказките на политиците понякога могат да са и полезни – стига да си измислил как да се възползваш от тях.

-Вие доста добре сте го измислили – кантора „Андрешко” – все едно се надсмивате над данъчните и властта...

-Всъщност, ние си се надсмиваме...

-Хахаха... Остроумно. Колко жалко, че такива интелигентни хора се занимават с борба и саботаж на държавата, вместо да изобретят и сътворят нещо.

-Това е цената, която плащаме за успеха си, г-н Чипев. Ние – данъчните консултанти не създаваме продукт или блага. Ние сме по-скоро охрана на създателите. Но ползата за обществото носят самите блага, и заслугата е на създателите

им – такива като Вас. За нас почет и памет няма, не може, и няма за какво да има. Просто няма за какво...

-Та, започнахте с премиера, но единствено ми казахте, че е демагог, и че Ви помага с безплатна реклама. Но истината е, че това, което правите тук, е чиста андрешковщина, като може би за Ваша чест – вие сте една от малкото кантори, които признават това, и дори са го вписали в името си. Другите гледат да се изхлузват и оправдават.

-Г-н Чипев, самият факт, че сте тук, значи че търсите някои отговори, и ги търсите в зона, която Ви се струва нередна.

-Търся отговор... как да съм едновременно добър човек и изряден гражданин, и да мога да работя, и да се развивам... Струва ми се... Струва ми се, че двете все повече се раздалечават...

-Фундаментално погледнато, Вие сам току що дадохте отговора на въпросите си – очевидно в

обществото ни нещо не е наред, след като спазвайки правилата му, не можеш да работиш и да се развиваш.

-Но не разбирам... Не разбирам защо е така. Защо работата и предприемчивостта като че ли не се вписват в изискванията на обществото, и непрекъснато обществото и работещите си пречат, ставайки все по-големи врагове?

-Може би трябва да подменим думата „общество” с думата „държава”, защото обективно погледнато, Вие с труда си, помагате на обществото. Това е извечен закон на природата – трудът е полезен и носи блага.

-Да, така е. Но защо държавата, която е символът на самото общество, някак си непрекъснато се озовава в позицията на враг на труда? Защо излиза, че работещият все нещо не е направил както трябва, и с това си нарушение, е навредил на обществото? Ето и сутринта

премиерът това каза – и да ви призная, не намирам грешка в думите му...

-Един демагог не би бил демагог, ако имаше видими грешки в тезите му... - усмихна се Данкрийски.

-Пак политика... уффф...

-Вижте, г-н Чипев, нека погледнем най-видимото? Онова, което е достатъчно на повечето ни потенциални клиенти... Размерът на данъците. Те ниски ли са, или са високи?

-Самите данъци са ниски, но има много други неща...

-Ето това е истината. В „другите нещица”. В детайлите. Някога хората плащаха единствено данъци, и оценяваха владетелите си по размера на данъците. Сега новите управници са се изхитрили, и вече не налагат само данъци. Налагат цяла планина от разнообразни плащания, повечето от които изобщо не се наричат „данъци”. Това е истината, която гражданинът трябва да плати, а

пропагандата е само около думата „данъци”. Премиерът сутринта каза, че данъците били ниски, и не било почтено да не се плащат. Но не спомена нищо за общата сума на всички изисквани плащания. Именно те Ви тормозят, г-н Чипев, и Вие затова сте тук.

-Да, ако погледнем така, общата тежест наистина не е малка.

-Тя е огромна, г-н Чипев, нека си говорим с цифри... Вземете например заплатата на един свой служител. Върху нея трябва да платите наказателен данък, който са нарекли „осигуровка”, в размер на около трийсет процента. Плащате на държавата, заради това, че сте дали работа на някакъв човек! Държавата се кълне, че приоритет и е създаването на работни места, а в същото време налага огромно наказателно плащане на онзи, който ги създава.

Но с това не свършва всичко. Върху остатъка от сумата, която сте заделили за съответния

работник, Вие дължите знаменития „десятък”. Голямата гордост на управляващите – плосък данък от 10% - най-ниският в Европейския съюз. Но пропускат да отбележат, че няма доход, върху който да дължиш само „десятъка”. Преди това трябва да платиш осигуровките. Общо този данък, заедно с осигуровките, означава че близо 40% от парите, заделени за съответното работно място, отиват в държавата! Това сериозно ли Ви изглежда?

-Смущаващо, знаем го всички...

-Вашият бизнес бяха компютърните чипове, нали така?

-Не съвсем точно. По-скоро е част от дизайна на чиповете, както и част от софтуера. Работим за големите корпорации – оптимизираме им схемите и пишем управляващия код...

-Очевидно имате доста сложен бизнес, който изисква високо квалифицирани хора.

-О, да...

-Значи трябва да плащате големи заплати?

-Очевидно, конкуренцията е голяма, хората ще избягат иначе...

-Значи трябва да плащате и 40% върху по-голяма сума...

-Логично...

-Така до какво стигнахме, г-н Чипев? Не стигнахме ли до това, че колкото по-квалифициран и скъп труд ползвате, толкова повече трябва да плащате на държавата?

-До там стигнахме.

-Това нормално ли Ви изглежда? Прогресивно ли е, разумно ли е, интелектът и високите технологии, работата в модерни области, които създават много доходи, да се наказват с повече данъци?

-Не е нормално, логически погледнато, но законът...

-Ето го отговорът, г-н Чипев – законът не е нормален и не е логичен. Това, че е закон, не

значи че е мъдър. Нашият очевидно не е... Но нека довърша с данъците... Значи, вашият служител реално ще получи 60% от заработеното. Но данъците не свършват до тук. Държавата е въвела и данък върху добавената стойност, който е около 17% от стойността на всяка стока. Т.е. харчейки си парите, вашият служител ще даде 17% от тях на държавата. Ако ги преизчислим върху чистия доход от 60%, излиза, че още 10% отиват в държавата. И за самите стоки, той може да похарчи чисто 50%. Нали така...

-Мда...

-Но това не е всичко. Към тези пари протягат ръце общините, чрез техните данъци върху сградите и леките коли. Към тях по странични канали още ръчички протяга и държавата – например чрез акцизи върху енергия и горива. Половината от цената на бензина, с който дойдохте до тук, са данъци. Към всичко това можем да добавим и всевъзможните монополни

цени на държавни или държавно регулирани монополи. Пак от тези пари трябва да се платят огромните им печалби. Като добавим накрая и разходите по контакти със самата администрация, във връзка с изпълнението на всички закони и закончета, то бихме били крайно оптимистични, ако установим, че чисто за работника остават една трета от доходите му...

-Дали наистина е толкова малко?

-Повярвайте ми, г-н Чипев, толкова малко е. 10 години с това се занимаваме и много добре изчисляваме колко би платил клиентът без нас, и колко с нас. От разликата идват нашите хонорари...

-Това е ужасно! На мен тези 40%, които при мен плащам, ми се виждат много. А истината е още по-...

-Истината е пълна катастрофа, г-н Чипев. Но и тя има демагогско и убедително обяснение. Обяснение, което парадоксално на всяка логика,

работи, и успява да успи гражданското съзнание. Обяснението, че не сме зле, защото имало и по-зле...

-Абсурд!

-Не е ли именно обяснение „има и по-зле“, тезата че данъците ни трябва да растат, защото другаде са по високи? Със ситуацията другаде се мотивира някакво действие тук, а като позитивен пример се посочва едно по-голямо извращение?

-Така излиза...

-Точно така, е г-н Чипев. Това е властовият съюз на различните управници. Едни с други се оправдават. Днес нашият премиер ще посочи Швеция и ще каже, че там данъците са по-високи. Утре шведският премиер ще посочи нас и ще каже, че тук данъците са по-ниски и затова сме бедни. И така и двамата премиери ще имат оправдание за високи данъци...

-Но все пак, обективен факт е, че в Швеция живеят по-добре от при нас?

-Това също е част от демагогията. Защото сравнението е между две много различни държави и не се свежда само до данъците. Реалното сравнение би трябвало да е между Швеция с високи данъци и една хипотетична Швеция с ниски данъци. Да се види кое е по-добро. А не между Швеция и България. Исторически погледнато, страните с ниски данъци винаги са били много по-проспериращи от тези с високи. Едни и същи страни. Т.е. Швеция е добре днес, но би била много много много много по-добре, ако имаше ниски данъци. А България би била много по-зле, ако би увеличила още данъците. Ако изобщо има накъде да увеличава...

-Е, то за вдигане на данъци, винаги има накъде... - пошегува се Чипев.

-Грешите, г-н Чипев... - съвсем сериозно му отвърна Данкрийски. – Дълбоко грешите. Защото дори данъците се конкурират едни с други. Парите са крайна сума, и ако всеки си измисли

някакви данъци за него си, просто някои данъци няма да бъдат платени. Ето един пример – като вземат 40% от заплатата за осигуровки и „десятък”, управляващите намаляват с 40% потреблението. Т.е. получават по-малък приход от ДДС, защото по-малко стоки се купуват. Като имат по-малки доходи, хората карат по-икономични коли и харчат по-малко бензин. Т.е. по-малко акцизи. Като нямат пари, живеят в малки жилища, т.е. по-малко плащат данък-сгради. И тук ви броя само чисто законните механизми, чрез които едни данъци пречат на други данъци. Изобщо не включвам законовите нарушения, доста от които са неизбежни. Например, ако нямате пари, и 5 години не си платите данъка, той се погасява по давност. 5 години сте нарушител – умишлено или по неизбежност, и накрая вече не сте нарушител. Да не говорим пък за „сивата икономика”, която се ражда именно от високите данъци, и намалява

самите високи данъци. Ако при 10% данък 100 души са готови да платят, при 40% данък, плащат 10 души. Реално получавате по-малко. Та не е възможно данъците да се вдигат до безкрай. Това ражда само изкривявания, защото обективно платимото ниво на данъците е едно, и всякакви опити да се изнасили то с нещо по-високо, раждат рецидиви. Прочее, вид рецидив е и бизнесът на счетоводните кантори. Ние съществуваме, заради глупостта на държавата.

-Доста откровено, истинско...

-Истината е горчива, г-н Чипев. Истината е, че Андрешко закономерно е положителен герой в страна, в която държавата е ненормална и е подредила така всичко, че хората да не могат да следват естествения житейски път, спазвайки законите. Те са принудени да ги нарушават... И нарушителят става герой. Всъщност, не трябва да си посипваме главите с пепел. Той и Робин Худ е закононарушител, спрямо законите на

Нотингамския шериф. Но за хората е добър човек...

-Хехе, Андрешко и Робин Худ – какво сравнение...

-Едно и също е – и двамата се борят с абсурдни закони. Да, смешничко е, че на запад измислиха Робин Худ – със стрели и мечове, а ние измислихме Андрешко – с каруца и сено. Но същността е една – това е бунтът срещу абсурда...

-Все повече ме заинтригувате, може би ще ме спечелите като клиент...

-Нали това е целта на всеки бизнес – да печели клиенти...- усмихна се Данкрийски.

Секретарката влезе с чая. Топлата напитка беше приятна и зиме, и лете...

-Нали знаете, г-н Чипев, че и Американската революция е избухнала заради данъци? Заради данъка върху чая?

-Да, знам. Борбата „данъци срещу представителство”. Колонистите не искали да плащат данъци, без да могат да гласуват...

-Това, г-н Чипев, са американските „Андрешковци”. Но там го наричат „борба за свобода”, а тук политиците ни го охуват, просто защото истината не им е изгодна.

-То днес, и там, и по цяла Европа, данъците са високи. Прав сте във всичко, което казвате, но все още имам съмнения. В крайна сметка, тези данъци щом са такива, сигурно толкова трябва. Не е само в България така. Не може всички да грешат. Като са високи данъците, ще ги плащаме. Трябват пари за пенсии, за болни, за образование...

-Не навсякъде данъците са толкова високи. Някъде се оправят и с много малко данъци. Всичко зависи от организацията на обществото. Прочее – нали видяхте как избирателите наказаха президента на САЩ на междинните избори,

заради поредния данък. А той го въведе с най-добри мотиви – в името на здравеопазването. Но избирателите не искат да плащат още, нито пък искат държавата да се грижи за здравето им...

-Да, интересно развитие в Америка...

-Данъците не е нужно да са високи, г-н Чипев. Но бюрокрацията ги е направила високи, на политиците това е изгодно, и затова се пее тази ария на измамата, че добър е добрият данъкоплатец, а лош е този дето не плаща. Всички разбират, че не е така, но арията работи – оправдава репресията на властта над труда. Знаете ли, г-н Чипев, къде е още по-болната истина – по-болна дори от размера на данъка?

-Къде?

-В това за какво се харчи. Това е сърцето на трагедията. Защото ако чисто хипотетично, данъкът взет от мен, се изхарчи отново за мен, със същата ефективност, с която аз бих го направил, тогава той не би бил проблем. Но проблем е, че

това не може да стане, и в резултат – повечето данъци се прахосват. От това следва, че хората плащат за да получат нулев резултат, от което и следва – че да се плащат данъци не е изгодно. Ви е, г-н Чипев, ако можете да платите 1000 лв. данък на държавата и после тя даде 1000 лв. за образованието на Вашето дете, бихте ли намерил в това разлика, в сравнение с да дадете сам въпросните 1000 лв. на съответното училище?

-Не. Бих намерил най-много някаква нищожна разлика...

-Но в момента от тези 1000 лв. не повече от 100 отиват за образованието на детето Ви. Другото се губи из неефективна администрация, корупция, всевъзможни паразитни дейности, прахосничество и какво ли още не... Е, за Вас кое е правилното – да си спестите данъка и да го дадете за образованието директно, или да го платите, и повечето от него да се изгуби?

-Отговорът е ясен, но дали сте прав в тези „загуби” и в техния мащаб?

-Може би дори съм твърде умерен...

-Нима?

-Знаете ли колко струва един дипломат на държавата?

-Колко?

-Десетки хиляди левове месечно за заплати и издръжка. А знаете ли колко дипломати имаме?

-Хиляди предполагам...

-Колко прави умножението на хиляди по десетки хиляди?

-Десетки милиони...

-И това всеки месец. И само за дипломати! А трябва ли ни тези дипломати, какво вършат, докарват ли инвеститори в страната, каква е ползата от тях? Не ми отговаряйте, знам, че ще се затрудните. Сега да Ви питам, знаете ли колко полицаи имаме?

-Около шейсет хиляди...

-А знаете, ли че не повече от половината от тях са реално полицаи? Останалите са различни служби нагоре из йерархията – всевъзможни чиновници, които имат статута на полицаи, но реално не вършат полицейска работа. Т.е. половината от данъците Ви за полиция са погубени само по тази линия...

-Очевидно...

-Но виждал ли сте самите полицаи какво работят? Колко време отива в работа, и колко в различни видове дежурства, преминаващи в кафенета? Колко време един полицаи е ефективно на улицата и колко време пише доклади, за да запълва времето на тия другите 30 хиляди нагоре? Какво може да направи един полицаи, ако пред очите му стане престъпление? Почти нищо. Ако не е убийство, може основно да гледа. Или пък да предприеме други действия, които привидно ще са някаква работа, но ще се окажат напълно безсмислени само след няколко часа. Всъщност,

г-н Чипев, ако погледнете ефективната работа на полицията, за която плащате, ще разберете, че тя е нищожен дял от цялата „работа”. Останалото е пълен баласт, за който плащате напразно. При ефективна работа, без полицаите да мързелуват или да се занимават с глупости, същия ефект като настоящия, би бил постигнат с една десета от личния състав. А с въпросния личен състав, ако пък работи добре, бихме били най-сигурната държава в света... В крайна сметка, един на всеки 100 души се явява полицаи!

-Нямате милост, г-н Данкрийски...

-И не е само това. Държавата е обрасла и изпълнена с подобни дейности. Нека бъда съвсем брутален. Знаете ли колко плаща правителството за отглеждането на един сирак месечно?

-Колко?

-Между 800 и 1000 лева!

-Това е изумително. Много хора не харчат толкова за собствените си деца. Просто нямат толкова.

-За всяко сираче в дом за отглеждане, държавата дава тези пари. А въпросните сирачета живеят в пълна мизерия, в студени стаи, със стари дрехи, с некачествена храна, и при чести издевателства над тях. Защо става така?

-Защо?

-Защото парите не стигат до тях. Издържа се администрация, която да се грижи за сираците. Издържа се огромен щат от всевъзможни субекти, които трябва да се занимават с тях. Реално за един сирак се грижат повече хора, отколкото се грижат за едно дете в нормално семейство. Но въпреки това, нормалното семейство се оказва по-добро от сиропиталището. Защо ли?

-Защо ли?

-Защото детето в сиропиталището е ничие, а парите за него са „пари на вятъра” в очите на

бюрократа. Той гледа да присвои за себе си, а не мисли за децата. И така са всички – от най-обикновената лелка, която бърше малките дупетата, до директора на приюта. Всички по веригата крадат, и за хлапето нищо не остава. Реално, с подобни суми за издръжка, изобщо няма нужда от благотворителност. Но непрекъснато гледаме благотворителни призиви. Как става тази работа? И трагичното е, че и даренията – и те така заминават...

-Покъртително...

-Това е просто грубата истина, г-н Чипев. Държавата е отвратителен мениджър на нашите пари. Тя ги харчи по възможно най-безумния начин. И затова следва да има възможно най-малко за нея, и възможно най-много самите хора да харчат – самостоятелно, или чрез управлявани от самите тях сдружения и организации. Това и именно е в основата на идеята на „андрешковщината”....

Знаете ли, г-н Чипев, защо трябва днес да храните пенсионерите?

-Защото са стари...

-Не. Трябва да ги храните, просто защото държавата е раздала техните спестени пари на предишните пенсионери. Ако тези пари бяха спестени и олихвени, днес пенсионерите щяха да са едни от най-богатите хора, а не последни бедняци. Но парите са профукани, а държавата иска от вас осигуровки. Но забележете – не за да ви ги спести, и след време от тях да живеете. А за да ги профука на свой ред, и след време да представи сметката на вашите деца и внуци.

-Порочен кръг...

-Порочен кръг, който трябва да издържате с наказателен данък върху всяко работно място...

-И то немалък данък...

-Знаете ли, г-н Чипев, кой е Шекспир?

-Странен въпрос...

-Знаете ли, че на Шекспир никоой не му е давал държавна субсидия, нито държавна заплата като драматург. Човекът е мислел какво произведение да създаде, така че да вкара публиката в театъра, като е трябвало да плати наем и за самия театър, да плати на артистите, на работниците. И резултатът от този пазарен механизъм е „Хамлет” и „Ромео и Жулиета”....

-Шедьоври...

-Знаете ли колко е дала държавата за българските театри в последните 20 години...

-Доста...

-Не просто доста, а стотици милиони общо. А знаете ли какъв културен продукт консумира младежта?

-Чалга...

-Именно. Значи държавата налива купища пари в „истинско изкуство”, а то не може да се пребори с чалгата, в която никоой не налива никакви пари. За какво ни е тогава това

„изкуство”. Нали идеята е то да ни спаси от чалгата, примерно...

-Изумителна логика...

-Това е просто истината. По времето на Шекспир народът е бил много по-прост от настоящия. Имало е много по-чалгаджийска чалга. Но „Хамлет” ги е завел в театрите. Къде е днешният „Хамлет”?

-Няма го...

-Няма го, защото вместо да работят за зрителя, и вместо да мислят, театралите са се успали на държавни служби и се занимават предимно с крънкане на още пари – пак от държавата. Тя им дава заплати, тя им издържа сцените, които са им безплатни. Всичко им се дава, не мислят за пазара, и резултатът е... празни салони. А народът слуша ключеци и гледа силикон...

-Безмилостно и истинско...

-Много трудно е, г-н Чипев, да намерим нещо, за което държавата да харчи парите ни както трябва. Вие сещате ли се?

-Ами например армията. Винаги тя е била приоритет на държавата.

-Да, така е. Армията е монопол на държавата. Но знаете ли, че повечето пари за армията ни в момента не отиват за нашата сигурност. Освен че тук бюрократите са колкото при полицията, огромен дял от бюджета отива за така наречените „задгранични мисии“. Някакви войни, запалени от някого на хиляди километри от нас, които нямат нищо общо с нас, но в които сме въввлечени по линията на солидарността между военните бюрократи в различните страни. Водим някакви войни, които не знаем за какво, харчим стотици милиони всяка година, а нашата армия – тук, нито се обучава, нито се въоръжава. В редките случаи, когато това става, разходите са чудовищно

неефективни, с огромни комисиони, и на цената на 3 танка получаваме един, образно казано...

-Ами здравеопазването тогава. Как да оставим болните?

-Знаете ли кое, според медиците, е най-доброто здравеопазване в света?

-Кое?

-Американското. Едно здравеопазване, което е почти изцяло частно. Всички признават, че в САЩ са най-добрите доктори и там са най-големите достижения на медицината. И в същото време, повечето доктори искат държавно здравеопазване, все по-големи здравни вноски и все повече пари от бюджета за тях. И винаги, колкото и пари да дадеш, здравеопазването все се оказва „недофинансирано”. Знаете ли, че в последните 6-7 години, парите за здраве са се увеличили поне 4 пъти. И все сме в състояние на дефицит и „недофинансиране”. Защо това е така – много просто – защото парите за здраве се харчат

от държавни бюрократи и отиват предимно за тях, и за всички, които могат да се накачат по „веригата“, като някакви трохи остават за пациента. Това не е здравеопазване. Това е просто поредната администрация, която чрез думата „здраве“ оправдава съществуването си... Прочее, почти всички администрации така правят...

-Почти всички?

-Да. Огромната част от държавния бюджет се харчи за дейности с идеално звучащи имена, и почти изобщо не отговарящо на името, съдържание.

Държавна агенция за закрила на детето.

Добре звучи. Но като изнасят дете някъде, това не е тяхна работа. Нямали правомощия. Като родител не праща детето си на училище – пак не е тяхна работа. Като не го води на доктор – пак не зависи от тях. Бюрократите са си създали оазиси, в които предимно имат права да усвояват пари, но нямат никакви задължения срещу тези пари.

Законите са написани, така че да обещават едни хубави неща, но не и да насочат парите към тези неща. Вместо това ги насочват към бюрократите.

Държавна агенция за инвестиции.

Колко инвестиции са донесли тези хора. Николко. А колко милиони са профукали по симпозиуми, командировки, коли и всевъзможни други мероприятия на сладкия чиновнически живот.

Държавна агенция по горите.

Колко гори е засадила тази агенция, и колко е изсекла? Съотношението не е в полза на обществото.

Разбирате ли, г-н Чипев, бюрократите управляват държавата, и я ползват, за да осигурят сладките си местенца. Но бедата не е просто в това, а в бройката. Моделът държавата да те храни заради някаква дейност, която си успял добре да представиш, е много съблазнителен. Затова държавата има хиляди несвойствени

дейности, повечето от които – напълно ненужни. Но всички те са си намерили своето „място под слънцето”. Интересно е, и че повечето подобни дейности, сами по себе си, са доста малък дял от бюджета. И винаги тръгне ли идея за икономии, се казва „от тази капка ли ще пестим”. Но капките, умножени по хиляди, правят цяло море. И всяка капка в него има добре изградена система от морални и юридически аргументи, за да защити съществуването си. Издействали са си закон или наредба, които да гарантират, че ще ги има. И в резултат – всяка година държавата им предвижда пари. След като събере всички нужди, тя получава цифра, която представя на данькоплатците. И понеже „нуждите” вече са цяла планина, то и необходимите данъци стават планина. Смятате ли, че трябва да плащате тази сметка....

Чипев не можа да каже нищо. Беше загубил аргументи, а от угризенията на съвестта му, които

го смуцаваха като помислеше да не плаща данъци, не беше останало нищо.

Все пак, като добър търговец, Данкрийски знаеше как да завърши сделката. Трябваше да отстъпи малко назад в последния момент. Затова каза:

-Аз не ви предлагам да не плащате изобщо. Просто ви казвам, че ако не платите част от сметката, ще бъдете на правата страна, и моралът ще е с Вас...

Чипев отново не можа да отговори веднага, но в крайна сметка каза:

-Спечелихте, г-н Данкрийски. Ще работим заедно. Премиерът определено е демагог, защото истината не е само в парите, и в това че трябва да плащаме като данькоплатци. Тя е и в това как те ще харчат тези пари, и колко от тях ще похарчат както трябва... А очевидно още дълго време харченето ще е в такъв вид, който оправдава всяка съпротива на собственика на парите...

-Добре дошли в света на здравия разум, г-н Чипев... Счетоводна къща „Андрешко” е готова да ви обслужи по най-добрия начин...

Декември 2010 г.

Прагматрицата

... - Това са две хапчета, Нио - Мърви отвори дланта си - червеното ще те накара да забравиш - нас, разговора ни, всичко, и да продължиш живота си както досега. Синьото - то ще ти отвори очите за истината, но тя може и да боли. Синьото е само истината, не обещавам нищо друго...

Нιο се замисли малко, после посегна към синьото. Все го в ръката си, доближи го до устата, после го повдигна пред очите си. И каза:

-Това, което вие предлагате практически не е избор. Вие сте предрешил моя избор, Мърви...

Мърви се вцепени от изненада.

-Да, така е, може и да не сте го направили умишлено, но изборът ми е предрешен. Така поставен въпросът с двете хапчета, предполага винаги да избира синьото.

-Защо реши така, Нио?

-Защото аз съм човек, а човекът е любопитен. Човекът винаги търси истината. Дори когато не я има, той трябва да има в себе си някаква вяра, че живее в синхрон с истината. Някакво внушение, че истината е на негова страна. Дори вярата и внушението да не са верни. Така, ако има абсолютно безусловен факт, че човек е избягал от истината, т.е. няма как да съществува неистинско внушение, той не може да живее в мир със себе си. Съвестта му, усещането за възможен пропуснат шанс, ще го тормозят до края на живота му. Ето защо, всеки би взел синьото хапче. Това не е избор...

-Това, което казваш звучи логично, но аз просто правя това, което трябва да направя. Казвам ти истината. Аз съм длъжен да ти дам избор, и няма как да ти го дам, освен като ти посоча обективните факти. А те са, че светът ти е измислен и нереален, а това хапче ти тава достъп до истинския свят. Фактът, че човек е любопитен

и пристрастен към истината, или поне към нещо, което трябва да вярва, че е истина, това е характеристика на самия човек. Тя с нищо не променя ситуацията, в която се намираме. Трябва да направиш избор, дори този избор да е повлиян от любопитството и от вградените характеристики на човека.

-Ако трябва да направя избор, и той да е свободен наистина, то трябва да направя онова, което не ми е предопределено - каза Нио. След това с мълниеносно движение на другата ръка взе червеното хапче - преди супер бързия иначе рефлекс на Мърви да затвори дланта. Вдигна двете хапчета пред очите си...

-Защо затвори дланта, Мърви? Задължително ли е да избира синьото хапче?

Мърви беше шокиран от скоростта на ръката на Нио и от факта, че тя се бе оказала по-бърза от тази на него самия - най-бързия в истинския свят.

Може би пророчествата бяха верни. Което правеше риска при грешен избор още по-голям.

-Просто рефлекс, Нио. Аз не мога да се меся в избора ти. Но в нашия свят трудностите и опасностите са на всяка крачка, и рефлексите ни доминират, дори при липса на непосредствена опасност.

-Не знам дали си искрен, Мърви. Но аз вече направих своя избор...

-Агенти, агенти, имате половин минута, не повече... - изпищя някакъв глас от вътрешния джоб на Мърви.

-Разкриха ни. Трябва да напуснем това място. Взимай хапчето, Нио...

-Веднага, Мърви... - без никакво съмнение Нио погълна червеното хапче. Тъмнина се спусна пред очите му...

Събуди се няколко часа по-късно в болнична стая. До леглото му стоеше мъж в черен костюм, с гладко сресана назад коса и черни очила.

-Къде съм, какво е станало с мен? - попита Нио.

-Всичко е наред с теб, Нио. Просто си прекалил с дрогата. Свръх доза. Добре че те намерихме веднага.

-Свръх доза? Но аз не се друсам! Имам поне десет теста...

-Да, знаем това, Нио. Именно затова свръх дозата е по-опасна за теб... Единайсетия ти тест вече е положителен, можеш да си го запишеш в биографията... - усмихнато каза мъжът в черно.

-Как се е озовал този боклук в кръвта ми? Не помня нищо.

-Сега ще ти разкажа една история, Нио. Може и да си я чувал, но да е запечатана в забранена зона от съзнанието ти. Дали ще я разпечатам не знам, но ти тъй или иначе ще я чуеш от мен.

Та става дума за Мърви - нали си го чувал?

-Да, терористът...

-Именно. Но Мърви не е просто терорист. Той не убива хора, макар че в името на по-голямата ефективност на работата ни, сме длъжни в пропагандата да му приписваме убийства. Та Мърви е особен вид терорист. Той си мисли, че е борец за свобода, който се бори с чудовищна тирания...

-Те всички терористи така си мислят... - ехидно каза Нио.

-Да, така е, но има известна разлика - другите терористи само така се представят, за да изглеждат по-приемливи. В същото време убиват безмилостно. При Мърви не е така. Той не убива. Той наистина се бори за нещо, което вярва, че е свобода. Преследваме го от години, но не можем да го заловим. Периодично привличаме най-добрите и способни млади хора да ни сътрудничат, и някои от тях стигнаха доста близо до Мърви. Заловихме близки негови съратници. Но не и него самия. От известно време те

наблюдаваме, и смятаме че ти също имаш
качествата да опиташ за заловиш Мърви.
Изчакахме обаче с привличането ти, докато мине
най-важният тест за теб...

-Тест?

-Да, именно. Най-важният тест това е
предложението на самия Мърви да работиш за
него. Той също като нас търси най-силните умове
на човечеството, за да ги вербува. Понякога
успява, понякога не. В твоя случай очевидно не е
успял и ти премина успешно теста. Сега можеш
да постъпиш в Службата и да станеш Агент.

В този момент преградата, която беше
поставил Мърви в съзнанието на Нио рухна и той
си спомни всичко - Мърви, младата жена с него,
хотелската стая, Матрицата...

-Матрицата? Мърви искаше да се боря с
Матрицата. Това сигурно сте Вие.

-Точно така, Нио. Матрицата съществува.
Мърви не те е излъгал. Просто не ти е казал

всичко. Обикновено го казва, след като погълнеш синьото хапче и те извадят от Матрицата.

-Какво е Матрицата, агент...

-...Шмит, името ми е Шмит...

-Какво е Матрицата, агент Шмит?

-Матрицата е изкуствен свят, който се проектира директно в съзнанията на хората, и който е много по-различен от истинския. Матрицата е една измама, илюзия, която вкарва хората в нещо, което реално не съществува.

-Вие звучите по-убедително от Мърви. - каза учудено Нио. - Говорите така сякаш искате да стана бунтовник и аз.

-Фактите са едни и същи, Нио. Нито ние, нито Мърви лъжем. Въпросът е само в тълкуванията, които ползват и двете страни.

-Тълкувания?

-Да, Нио. Мърви смята, че чрез Матрицата ние сме поробили човечеството. А ние смятаме, че така го спасяваме. Но много избързахме с

разговора и започваш да получаваш накъсана информация.

Нека ти кажа ситуацията едно по едно.

В миналото е имало само хора. С времето те са се развили и са създали машини. С времето машините са станали равни по интелект на хората. И също както и самите хора са воювали помежду си в историята, се стига и до война между хора и машини. Тази война не е нищо по-различно от войните между народи, раси, племена, идеологии. Просто различни интелекти се скарват за нещо и воюват. Възможно е, бидейки създадени от хората, машините да са наследили тяхната агресия. Но тъй или иначе, накрая се стига до война. Единствената разлика на тази война с другите войни е, че тя се води с по-мощни оръжия, които накрая унищожават самата планета, на която съществуват и хората, и машините. Но анализите сочат, че за това не са виновни само машините, защото същия резултат би се получил

и при война между две групи хора, ако се ползват същите оръжия. Та в крайна сметка, както и мнозина са предсказвали преди войната, тя завършва без победител, защото не може да се дефинира понятието "победител" за ситуация на пълна разруха.

След като активните бойни действия приключват, и светът се превръща в пустиня, малцината оцелели и от двете страни не знаят какво да правят. Започват брожения вътре в самите редици и на хора, и на машини. Липсата на единни държави води до феодализация. В крайна сметка всяка отделна група извоюва някакво място под Слънцето, и настава динамично равновесие с перманентни сблъсъци, но бе пълномащабна война.

Матрицата е продукт на по-миролюбивата част от машините и хората. Разбирайки целия абсурд на случилото се и пълната невъзможност да има бъдещ прогрес сред ядрените пустини, те

решават да запазят за няколко хилядолетия наличното познание като го пренесат в изкуствен свят. Смисълът на Матрицата е да се запази обществото като обща конструкция. Отделни познания могат да се запишат в бази данни, но е важно да се запази съществуващо общество от хора, а на следващ етап - и от машини, което да се развива като такова, и да запази огромната производителна и интелектуална мощ на самото общество. Да се запазят науката, културата, икономическите връзки. Всичко онова, което би изчезнало, ако просто запишем знанието в бази, а хората и машините подивеят за няколко хилядолетия в един невъзможен за цивилизоване свят.

Така миролюбивите хора и машини създават Матрицата. Измислят се специални добре защитени пашкули, в които хората да получават всичко необходимо за физическото си оцеляване. А съзнанията им се обединяват в мощен

суперкомпютър, който създава изкуствения свят. И хората, и машините, са на мнение, че е по-добре да си какавида в пашкул със запазено съзнание, отколкото физически свободен субект, който подивява и деволюира, живеейки в силна враждебна среда.

Това обаче са миролюбивите. И от двете страни има войнолюбци, които продължават с агресията. Войната не е между хора и машини, а между онези от двете страни, и техните деца, които са отказали да влязат в Матрицата. Конкретно Мърви се бори за "освобождението" на всички хора от Матрицата, защото не вярва, че илюзорният свят е решението. От своя страна, войнолюбивите машини са си присвоили каузата да бранят Матрицата, намирайки в това оправдание изобщо да водят война. Те, също както Мърви, не искат Матрица, защото смятат, че ако се изстребят всички хора, светът ще остане за тях, а машините са по-приспособими към

пустинните условия. Но за да не бъдат врагове с нас, доколкото ние имаме най-големия военен потенциал, се представят като наши защитници. Ако някога победят свободните хора и ги изстребят, вероятно ще използват славата си, за да атакуват хората в пашкулите. Допускам, че ще ликвидират и много машини по пътя си. Но до тогава, докато има свободни хора, и докато Мърви е жив, войнолюбивите машини се бият за Матрицата, а Мърви се бие с нея. Самата Матрица е добре укрепена физически, пашкулите са добре скрити под земята и защитени с много силни военни части. Така физически никой не воюва с нея. Физически се бият Мърви с войнолюбивите машини, а пряката му атака срещу Матрицата е през самата Матрица - на виртуално ниво. Нашата Служба, и Агентите, са създадени за противодействие именно на тези атаки. Това е, най-накратко казано. Ако пожелаеш

да бъдеш Агент, ще получиш много по-детайлна информация...

Шмит замълча. Нио се замисли за кратко, за да осъзнае по-добре цялата нова вселена на реалността, която се откриваше пред него. След това попита:

-Кой управлява Матрицата?

-Самата Матрица не се управлява. Тя е просто свят, който симулира физическите и обществените закони на реалността. Какво се случва вътре - това зависи от самите хора. Кого избират за лидер, каква посока решават да поемат, какви данъци да има и пр. Матрицата не се меси в това. Самата програма не манипулира поведението на включените в нея единици. Средата, която се получава е продукт от решенията на самите хора в нея - точно както би било и в реалния свят. Техническото администриране на Матрицата е под контрола на равнопоставени екипи от хора и машини. Винаги

има няколко дежурни човека и машини, които при нужда пробуждат други. Когато техническият проблем изчезне, въпросните хора се връщат в Матрицата, а тази част от съзнанието им, която знае за нея, се запечатва. И така до следващото повикване. Решенията за принципното развитие на Матрицата се вземат от някакъв вид Съвет на посветените - хора и машини, които заедно решават какво да се прави.

-Този Съвет, не може ли той да установи тирания?

-Аз като служител на Службата, нямам дълбока информация за Съвета. Но мисля, че засега няма тирания. Службата има достъп до всяка точка в Матрицата и вижда всичко. Нито аз, нито някой друг досега е видял опити за тирания чрез самата инфраструктура на Матрицата. Тя е просто неутрална среда за живот. Не трябва да се забравя и нещо друго много важно - самата Матрица е зависима от хората в нея. Най-високо

производителните компютри са човешките мозъци. Най-висшият суперкомпютър е самото общество. Ако по някакъв начин мозъците се манипулират, а обществото се подчини, ще се загуби силата на самата Матрица. Точно както е ставало и в човешките общества преди това - диктаторските и тиранични режими се срутват поради потискането на свободата и фактическото деактивиране на най-ценното на съответната държава - човешките мозъци. Просперирали са свободните общества. В Матрицата тази поука е добре отчетена...

-Мисля, че ви разбрах, и ви симпатизирам. Идеята да се запази обществото като виртуална конструкция, докато Земята се прочисти от последствията на Войната, е гениална. След това ще имаме готово общество, а няма да започнем отново от каменната ера...

-Именно, идеята е много силна. Затова и повечето хора сами влязоха в Матрицата.

-Но има един проблем, който все още стои, Агент Шмит - а именно - къде е свободният избор на новородените. Онези, влезли сами в Матрицата са направили своя избор. Но къде е изборът на децата им?

-Избор няма, Нио. Но не приемай това като поробване. Това е просто съвършена симулация на реалния свят. Матрицата е това - симулация на реалния свят. В него също съдбата на децата до голяма степен се предопределя от родителите.

-Но децата порастват и имат своята свобода...

-В Матрицата децата имат точно същата свобода, каквато са имали в света преди нея.

-Но сега има още една възможност! Могат да избират и един различен, макар и неприятен свят...

-Това е фундаментален въпрос, на който Матрицата засега няма отговор.

-Т.е. тя е несъвършена...

-Като всяко друго човешко творение, и тя е несъвършена. Тя е просто временно убежище на човечеството и блудните му отрочета - машините.

-Това е форма на тирания. Скриването на истината. - каза Нио.

-Виж, Нио, не е точно така. Повечето хора биха избрали тъй или иначе по-добрия като условия свят. Т.е. при повечето хора липсата на избор не води до някаква загуба за тях. При останалите - трябва да се отчита и подвеждащия момент в избора, който ти правилно посочи на Мърви. Любопитството и желанието да си в синхрон с истината, могат да те хвърлят в реалния свят, дори да не го желаш.

-Но защо не правите това, което правите с мен - показване на истината, избор, и ако този избор е Матрицата, тогава просто запечатвате паметта и връщате човека обратно. Иначе - пускате го.

-Причини за това са две, Нио. Първо, ако твърде много хора напуснат Матрицата, те ще се

озоват в редиците на воюващите. Т.е. ние ще насърчим войната. Това може да доведе до натиск от воюващите машини за подкрепа и за тях. Т.е. ще доведем до още по-тежки чисто физически последствия. Другата причина е, че едно масово запечатване на части от съзнанието ще е груба намеса на Матрицата в свободата. Тези запечатвания оказват влияние на самото съзнание. Човек не ги помни, но всяка намеса в мозъка му влияе. Представи си ефекта ако всеки един в Матрицата е с такова запечатване. Това ще е общество от съвсем други хора.

-Съвсем очевидно, вие нямате решение на въпроса с личния избор и свободата.

-Не съм и твърдял обратното, Нио. Матрицата не е съвършена. Подобряваме я непрекъснато, но има много нерешени проблеми. Но съгласи се, че спасяването на обществото сред ядрени пустини и ограничени ресурси, е доста титанична задача. Ние спасяваме обществото, Нио, а не човека.

Отделни хора могат да оцелеят в пустошта и дивотията. Но не и обществото - такава, каквото го е имал човекът. Това е главната задача, а свободата - дори в рамките на Матрицата тя е огромна. Във всички случаи не е по-малка от тази от преди Матрицата.

-Мисля, че сте прав, Шмит, но оставам с малко съмнение в душата си, и може в бъдеще да премисля. Свободата е много важна. Трябва да се реши този въпрос.

-Всички в служба на Матрицата допринасят с нещо за нея. Може твоят принос да е в това - да решим изначалния въпрос със свободата на новородените...

-Какво предстои сега, Шмит?

Агентът извади едно червено хапче - този път нямаше синьо.

-Имаш избор, Нио. Съдържанието синьото хапче при нас го видя. Показахме ти истината. Ти вече си в Службата. Разбира се, предстоят

обучение, тренировки, изпити, мисии... Но формално - ти си вече Агент. Имаш и избора да се откажеш - това е хапчето.

-Предишното такова хапче ме доведе до свръхдоза и едва не ме уби.

-Не е имало шанс да загинеш, Нио. Мърви не е убиец. Дори ние да не бяхме наблизно, той щеше да намери начин да ти прати линейка. Хапчето наистина е много силен наркотик. Това е начинът да запечатаме съзнанието ти. Рисково е за живота, но не и при незабавна помощ.

-Засега не искам хапчето ви, Шмит. Направих избора си, ще бъда Агент...

-Въпреки това, трябва да го вземеш, Нио. Изборът не е еднократен. Той е постоянен. Във всеки един момент ще можеш да се откажеш и да посегнеш към хапчето. Ще го носиш винаги със себе си.

Шмит остави таблетката на масата до леглото. След това извади една папка и я подаде на Нио.

-Това са новите ти документи, инструкции какво да правиш след като излезеш от болницата, както и пароли за достъп до информационните бази на Службата.

Нио ги взе и попита за последно:

-А Мърви, каква е целта ви по отношение на него?

-Ние не целим да го убием, Нио. Всъщност, не знам това дали е възможно, освен ако машините не го убият чисто физически. Трябва да го заловим и да го убедим да се откаже.

След тези думи, Шмит напусна стаята. Нио отвори папката.

В следващите години той израсна до един от водещите Агенти на Матрицата. Говореше се, че дори е най-добрият и е бил обсъждан в Съвета. Нио помогна много на виртуалния свят, който трябваше да спаси човечеството. В замяна получи и всичко от този свят. Когато не воюваше, почиваше, и това ставаше сред прекрасна природа,

на морския бряг. Когато искаше да изпита удоволствие чрез храна, го постигаше. Когато искаше да пие бира - пиеше. Когато искаше да види изкуството, го имаше. Кога искаше да е влюбен, обичаше, когато се разделяха - страдеше. Животът му беше такъв, какъвто би бил в истинския свят, създаден от Бога, а не в покъртителния свят на Мърви, създаден от глупостта на човека.

Нио със сигурност стана най-добрия Агент когато изтръгна от Мърви неговия най-приближен, и втори сред свободните - прекрасната Тринита. Успехът бе колосален дотолкова, че Нио бе привикан пред Съвета, похвален, награден и му беше връчена покана да влезе в самия Съвет. Той отказа да я приеме, поне докато не залови и самия Мърви.

Но големият успех с Тринита бе за самия него. Тя се оказа изключителна жена, с която се влюбиха и ожениха. Понякога си мислеше, че

същото би станало и ако беше последвал Мърви. Отново щеше да срещне Тринита, да се влюбят, да имат деца... Но в света на Мърви вероятността да загинат чисто физически, бе далеч по-голяма. Кой знае дали щяха да имат това щастие, което имаха в Матрицата.

В знак на признание за изключителните му заслуги, Съветът реши да направи уникално изключение. След като се ожениха, Нио и Тринита очевидно щяха да имат деца. Нормалната процедура беше от пашкула на Нио да се извлече семенна течност, с нея да се оплоди Тринита, и след като се роди бебето да се прикачи виртуално към семейството на родителите.

Но за Нио и Тринита беше взето специално решение. Те бяха извадени от Матрицата и заселени в реалния свят. Можеха да се любят истински докато създадат дете, а Тринита получи после и шанса да го роди истински. Нио успя да докосне, да помилва, да целуне малкото мило

същество на живо, преди да го включат към семейството им в Матрицата.

Изкушението в този момент да избяга завинаги в реалността беше най-голямо. Но разумът и прагматизмът отново надделяха. И Нио, и живялата дълги години в реалността Тринита, знаеха че реалният свят не е приятелски, и моментът на върхово щастие, който имат на живо с детето си, е само миг, който не може да е постоянен. Ако отидеха при Мърви, детето нямаше да израсне в общество, а в разруха. Нямаше да ходи на училище, където да чете детски книжки, а щеше да се учи да борави с оръжие. Нямаше да мечтае за бъдещето и да измисля нови знания, а щеше да оцелява - ежедневно, ежечасно и ежеминутно. Това не беше добрият избор...

Затова те направиха правилния избор. Съветът изобщо не се бе съмнявал в това...

А Мърви - той продължи безкомпромисната си революция, от ден на ден все по-убеден в правотата си. Напредваше уверено по пътя, който рано или късно щеше да го срещне с Нио...

Август 2011

Консерватия

(В наши дни в паралелна Вселена, малко по-разумна от нашата)

На 1 ноември 2001 г. официалният сайт на Китайската комунистическа партия съобщи, че другарят Дън Сяо Пин ще присъства на сватбата на херцога на Ню Йорк и херцогинята на Единбург, насрочена за 7 ноември. С това се сложи формален край на десетилетие на трудни американо-китайски отношения, които за малко да хвърлят и двете страни в разхищения на трилиони златни долари за превъоръжаване.

„Ваше Величество, Нейно Величество пристигна“ – съобщи началникът на кабинета в Белия дом.

„Не я канете тук, аз отивам при нея, ще се разходим в парка“ – отговори Негово Величество.

След което набързо затвори папките, метна ги на бюрото и нареди на секретарката да не го свързва с никого, докато е навън.

„Здрасти Рон, макар и да остаряваш, все тъй неустоим си... За народа си, разбира се...“

„Тъй като си дама, не мога да кажа същото, така че остава да кажа само, че и ти си все тъй неустоима... За народа си, разбира се... Маги“

„Как само се завъртя светът, кой допускаше, че до тук ще стигнем?“

„Когато правиш правилните неща, винаги стигаш до правилния резултат...“

„Интересно е дали този резултат е правилен за децата ни, Рон...“

„Въпросът с любовта и свободата винаги е бил труден при децата на кралете...“

Маги се разсмя и добави:

„Каква ирония, Рон. Ние върнахме свободата на народите, а нямаме свобода за собствените си деца“

„Все някой трябва да плати сметката, Маги. Безплатен обяд няма...“

Бракът между сина на краля на Съединените Американски щати Роналд Рейгън и дъщерята на императрицата на Европейския съюз Маргарет Тачър се очертаваше като събитието на 21 век. И двамата младоженци бяха престолонаследници, което означаваше, че един ден монарсите на Европа и САЩ щяха да са в едно семейство. А техният първороден наследник щеше да е самостоятелен владетел над двете страни на Атлантика.

Историята се бе развила мълниеносно, и донякъде изненадващо и за двамата. През 1984 Рейгън стана първият президент в историята на САЩ, избран победа във всички 50 щата. След което предприемчиви политици от Републиканската партия я превърнаха в Монархическа партия и започнаха да изграждат култ към личността на Президента. Така през

1988 г., вместо избори за нов Президент, се проведе референдум за провъзгласяване на Рейгън за крал на САЩ. Тъй като избирателите винаги гласуваха с джоба си, а политиката му бе довела до драстично ускоряване на американската икономика, резултатът от гласуването беше отново пълна победа в 50 щата. Така гражданинът-президент се превърна в Негово Величество Роналд I.

Още по-изненадващо беше развитието в Европа. След вътрешно партийния преврат, който свали Маргарет Тачър от премиерския пост през 1990, разгневени консерватори заплашиха да се отцепят от партията и да основат нова, начело с най-успешния си лидер за последните 50 години. За да отбие атаката, новият премиер реши да изстреля предшественичката си в европейските институции, като я предложи за заместник-председател на Европейската комисия. Съставена предимно от службогонци и плужеци, самата

Комисия се оказа нежизнеспособна, след като в нея се озова хищник от типа на Тачър. Така за съвсем кратко време тя от заместник стана председател, и за ужас на французите, вместо да се скрие в Брюксел, тръгна да обикаля из Европа, за да пропагандира идеите на консерватизма. По това време в Източна Европа тъкмо се бяха спасили от комунизма, и идеите на Тачър се оказаха изключително популярни. Обединена Германия започна да строи своя нов Райх, а икономически отслабваща Франция не можеше да се противопостави. Така в немислим съюз между Тачър и германците се взе политическо решение за ускорено присъединяване на Източна Европа към ЕС. В последствие, от тези нови членки започна изграждането на култ към личността на Тачър и инициатива да бъде обявена за императрица. Франция се възпротиви, но с гласовете на Германия и Изтока, референдумът я одобри и така през 1995 г. в Рим, гражданката

Тачър стана Нейно Величество Маргарет I – императрица на Европейския съюз.

Моралното влияние на Рейгън и Тачър от двете страни на океана бе толкова голямо, че идеите на консерватизма бяха въведени на конституционно ниво, в резултат на което и Европа, и САЩ отбелязаха неவிждан от десетилетия икономически растеж. И двамата лидери обаче знаеха, че са смъртни, и след тях делото им може да се разпадне. Затова поставиха началото на икономическо и политическо обединение, създаване на обща валута на основата на златото, като в перспектива трябваше да се образува една обща държава Съединени евро-американски щати. А синът на Рейгън и дъщерята на Тачър бяха цената на този проект. Те не се познаваха, нито се обичаха. Но в името на здравия разум и идеите на консерватизма, нямаха избор. Либералите се опитаха да атакуват проекта, именно от гледна точка на правата на

престолонаследниците. Но атаката бе отбита със съвместно изявление, че те сами правят този избор, и макар той да съдържа жертви от тяхна страна, именно това е правилният избор.

„Кога ще дойде Дън?“ – попита Тачър.

„До няколко часа ще кацне“ – отговори Рейгън.

„Това, което той прави е по-голяма революция от нашата“

„Това, което той прави не е революция, а е чудо“

Кралят и императрицата винаги обичаха да се разхождат заедно. Единомишленици в политиката, поели страните си в изключително труден момент на надигащ се социализъм, те успяха да ги върнат на пътя на здравия разум. Взаимно се бяха подкрепяли в тежки моменти, те бяха екип, който променяше света. Но все пак не целия свят. Един нов свят, почти от нищото, създаваше китайският лидер Дън Сяо Пин. Промяна, толкова дълбока и

невероятна, и същевременно толкова успешна, че цялата планета се тресеше от нея. Китай се превръщаше в азиатски хегемон – такъв какъвто бе бил през Средните векове. Ако не биха съществували Рейгън и Тачър, всъщност империята на Дън щеше да стане световен хегемон. Но чистата консервативна политика на дуета, който спаси запада, предотврати предреченото от някои учени тотално изсмукване на индустрията на Изток. Рон и Маги добре бяха прочели необходимите книги и не позволиха страните им да бъдат икономически унищожени на база на едно единствено конкурентно предимство. Истинският консерватор и привърженик на свободната икономика добре разбираше, че самата икономика е съвкупност от много фактори, които взаимно се допълват и конкурират. Според някои учени, в момента, в който Дън отвори Китай, трябваше цялата икономика на света да се пренесе там, привлечена

от почти безплатната работна ръка. Но работната ръка бе само един от икономическите фактори, а Рон и Маги много добре развиха другите. И така всъщност замисълът на Дън не се осъществи. Поне не изцяло. Но обективно погледнато, не Рон и Маги развиха икономиката. Тя сама се разви. Рон и Маги само гарантираха, че никой няма да и се бърка и да и пречи. Така когато Дън издъмпи трудовия пазар с почти робските си предложения към корпорациите, Рон и Маги помогнаха на развитието на роботите и технологията – представящи конкурент на труда. Те не позволиха и нечестно едностранно отваряне на пазари. Дън бе много недоволен, че не му позволяват свободна търговия на западните пазари. Но всъщност Рон и Маги искаха търговията да е равнопоставена. Нямаха нищо против Дън да привлича производства, стига да плаща на работниците си същото, което плащаха и на запад.

Нямаха нищо против и корпорациите на Дън да отварят фабрики в западния свят.

Дън няколко пъти ги обиди на „протекционисти“, но всъщност добре разбираше, че е имал лошия късмет да управлява Китай в един от редките моменти, в които западът имаше разумно лидерство. Рон и Маги правеха същото, което и той правеше – разумна политика, основана на честна търговия и свободно предприемачество. Просто средствата им бяха различни. А когато стана ясно, че САЩ и Европа тръгват към обединение под крилото на консерватизма, Дън не може да измисли по-мъдро решение, освен да адмираира това и да се опита да печели от приятелството с тях. Очевидно поне в следващите няколко поколения, Европа и САЩ нямаше да направят глупост, която да даде предимство на Китай. А бяха толкова близо до това през 80-те. Толкова близо, и такива надежди пробудиха у Дън...

На вечерята вече бяха тримата. Най-големите лидери на своето време, хората които очертаваха бъдещето на света. Дън беше в добро настроение:

„Трябва да признаете, Рон, че извадихте късмет. Днес трябваше вече да сте периферия на Поднебесната империя. Това сочеше нормалната историческа логика. А вие все още сте лидери...“

Рейгън се усмихна:

„Като наблюдавахме усилията на Мао, ние не допускахме, че резултатът ще е Дън. Така всъщност и вие май извадихте късмет“

„Имате чувство за хумор. Но аз говоря за дългосрочни процеси. Китай винаги е бил разумна държава, основана на дълбоко премислена философия. 20-ти век е век на грешки, каквито допуска всяка империя. Но дългосрочно погледнато – ние винаги сме били на правилния път. Нещо, което не може да се каже за вас. Вие бяхте на правилния път само около 2 века – 18-ти

и 19-ти. След това тръгнахте надолу. А преди това тънехте в невежество...“

„Съвсем скоро ще ви тестваме и вас как ще се справите с предизвикателството на средната класа“ – включи се в разговора и Маги.

„Да, Дън. Направихте чудеса за тези 20 години. Извадихте Китай до дъното почти до върха. Но вече възниква и се разраства вашата средна класа. Ще видим как ще овладеете нейната политическа еволюция...“

„Ние вече сме имали силна средна класа, Рон. Много преди вие изобщо да я откриете. И векове сме имали изключителна империя, със средна класа в нея. Вие мислите, че аз имам предимство с това, че не сме демокрация, но ще го загубя, когато средната класа поиска политически права. Но ние можем да се управляваме разумно, дори когато народът има права. Доказали сме го исторически. Моето предимство не е Партията и нейният монопол върху властта. Партията е

просто изражение на самата ни държавна система, която е конструирана така, че да води до разумен избор.“

„Апетитът идва с яденето, Дън. И вие сте хора. Ще видите какво ще стане, когато средната класа получи първото си парче власт. Ще поиска веднага още, и още. И тогава ако не сте готови със самото възпитание на средната класа, ще получите социализъм...“ – каза Рейгън.

„Възпитанието на избирателите е много важно. А вие изобщо не сте го започнали“ – каза Тачър и добави – „Всъщност дори работите в обратна посока. Властта на комунистическата партия се крепи на лява пропаганда, което дългосрочно създава леви избиратели. Когато те станат средна класа, ще ви въвлекат в социализъм“.

„Проектирате собствения си опит върху нас, Маги. При нас няма да стане така. Ние знаем за този проблем от векове, и имаме решение. Лявото

не трябва да има достъп до властта и ежедневна работа на самата власт е да измисля начини да го ограничи. Добрата власт го прави, без да се разбира, че го прави, защото иначе би го насърчила.“ – отговори Дън.

„Неизбежното олевяване на обществото беше на една крачка от това да ни унищожи“ – каза Рейгън – „Точно както унищожи Русия. Това е проблем, с който ще се сблъскат и нашите деца, и техните. Социализмът по естествен начин се заражда в мисленето на хората, които обичат илюзиите. И власт, избирана от тези хора, е обречена да върви на ляво. Целият 20 век е символ на това.“

„Истината, Рон, и Дън е прав тук, е че ние с теб сме не закономерност, а случайност. Нас ни избраха, не защото сме консерватори и предлагаме разумна политика. Избраха ни защото сме добри оратори и комуникатори, внушаваме сила и дори страх. Но такива можеха да бъдат и

леви лидери. И са били – Ленин, Сталин, Хитлер. Дън е прав, че при нас е късмет, че спечелихме време за консерватизма...“ – каза императрицата на Европа.

„Вие двамата сте големи личности, силни лидери, велики лидери. Велик лидер е не само онзи, който управлява добре, но и който се грижи след него да управляват добре. С тази сватба, пчелите още половин век за консерватизма в своя свят. Но сигурни ли сте, че и децата ви ще се справят така добре? Не с управлението, а с това да гарантират какво ще стане след тях?“ – попита Дън.

„А ти сигурен ли си?“ – отговори Рон.

Дън отново се усмихна:

„Никой никога не е сигурен, но аз съм продукт на система, изградена с векове, за да прави това. Докато вие се опитвате да правите нещо срещу система, изградена да прави обратното.“

„Рон, трябва да признаем, че Китай е много напред в държавническото умение да ограничава лявото и да представя това като неизбежен и закономерен процес. При нас такава умение има у отделни хора, но системата работи за лявото.“ – каза Тачър.

„Ние сме различни светове, Маги. Не може да въведем азиатското мислене при белия човек. Различен вид хора сме...“

„Точно така са мислели и някои наши императори преди десетина-петнайсет века“ – каза Дън. – „Но хората всъщност са еднакви. Все пак, трябва да призная, че много добре изиграхте този номер с имигрантите. Тактически, а не стратегически ход, не променяте същността на обществото си. Но печелите десетилетия за консерватизма.“

Дън визираше гениалната политика да се пуснат ускорено повече имигранти в западния свят – много по-бързо от логичното решение те да

се пускат само със скоростта, с която можеха да се интегрират. Така без да се интегрират напълно, те започваха да променят самия западен свят и да създават страхове. В отговор на тези страхове, политиците измислиха мерки за политически ограничения, които бяха приети с огромно одобрение от избирателите. Но всъщност тези мерки ограничаваха не само имигрантите, а и сравнително по-левите избиратели. Така въвеждането на образователен ценз, за което вече се говореше, се приемаше от народа като необходима мярка срещу влиянието на неграмотните чужденци. Но всъщност ограничаваше и собствените неграмотни избиратели. Рон и Маги умело бяха лансирали идеите през неправителствения сектор, те вече узряваха и до няколко години щяха да се предложат и в закона. С комбинация от такива мерки, кралят и императрицата искаха да гарантират състоянието на „разумна

демокрация“ – онзи оптимум в държавното управление, който гарантираше капитализма. Опитваха да преборят огромната измама на 20 век, че демокрацията е политическата система на капитализма. И двамата бяха осъзнали, че демокрацията е политическата система на социализма, защото избирателите притискат политиците за социални права, онези им отговарят, и цялото общество тръгва в спиралата на все по-малко производство и все повече преразпределение. Обществото не можеше да бъде проспериращо дългосрочно, в рамките на демокрация. Трябваше да има просветена демокрация, интелекрация или нещо подобно – достатъчно голям брой гласуващи, за да не позволят тирания, но въпросните гласуващи да бъдат и разумни, и да не позволят социализъм. Историята винаги се повтаряше. Още Рим беше рухнал икономически, заради социални права и морално падение. Консерватизмът беше

лекарството за това – трудови, а не социални права, и здрав солиден морал. Но консерватизмът можеше да съществува или ако всички избиратели бяха високо образовани и разумни, или ако разумните имаха повече тежест. На настоящия исторически етап, решението беше второто.

„А ти как ще се справиш, Дън. Вече и при вас има признаци на социална демокрация“ – попита Рон.

„При нас е малко по-различно. Решението е формулирано преди векове още. Ние имаме култ към държавата. Точно обратното на вашия култ към малката държава и свободата. При нас народът не оспорва върховенството на държавата, прекланя се пред нея. Така е достатъчно само да гарантираме, че държавата ще е дясна и консервативна, и обществото става като нея. А държавата лесно се поддържа дясна, защото това е изгодно на държавниците. В крайна сметка, и

нашиxa хора в личен план са свободни, бизнесът може да върви, всеки да успява според способностите си. Без това да му пречи да уважава държавата. Казано по-просто – вие с Маги искате да гарантирате консерватизма като отслабвате държавата. А ние – като я засилваме. Кое е по-ефективно е интересен въпрос. При вас отслабването на държавата води до засилване на социалното мислене сред народа. А при нас засилването на държавата създава изкушения за бизнес чрез държавата. Балансът е много труден.“

„Можеш да ни критикуваш, Дън, но не можеш да отречеш, че нашият избор е правилен. Ако направим като вас – силна държава, просто ще убием консерватизма. При нас така ще стане. Затова трябва да гарантираме слаба държава. И да е справяме с нея. Тя е условието за всичко останало.“ - каза Рейгън.

„Съгласна съм с Рон – нямаме друг избор“

„Може би ще имате след 5-6 века“ – иронията на Дън беше с дълбочината на цялата мъдрост на Поднебесната империя.

Династичният брак мина, а заради огромната популярност на монарсите, позицията им бе гарантирана за десетилетия. И доколкото те бяха обвързали себе си с консерватизма, това закрепи и самия консерватизъм за дълго. След няколко години, и в Европа, и в САЩ бяха приети мерки за противодействие на имиграцията, които включваха и политически регулации. Бе променена тежестта на гласовете на избирателите като по-грамотните получиха допълнителни гласове, заедно с по-големите данъкоплатци, предприемачите осигуряващи работа на други и най-големите и доказани умове. Имигрантите не бяха ограничени да се ограмотяват, и всеки един от тях можеше да израсне – чрез образование. Но системата важеше и за коренното население, защото не можеше да бъде репресивна – да дели

хората по националност и религия. А самото коренно население не само я прие, но дори гласува за нея на референдуми. Просветената демокрация – равни права да получиш глас, но получаващ, ако се учиш, бе в основата на рейгъно-тачървия замисъл за опора на консерватизма. А с гарантирането му политически, се гарантира и налагането на моралните му възгледи, свързани с абортите, семейството, брака и пр. Икономическата основа хранеше обществото, но моралната му сила го пазеше от самоунищожение.

Дън – типично по китайски, потърси възможностите в ограниченията, които му наложиха Рон и Маги в защита на собствената икономика. Той прие техния възглед да се развива на база на вътрешния си пазар, вместо да харчи пари, за да ги притиска с оръжие да отворят собствените си пазари. Така Китай мина по пътя

на САЩ – от бедно население да стане богато, основано на собственото си превръщане в пазар.

Двайсет години след сватбата, никой от тримата вече не беше жив. Но обществото живееше в света, и с мисленето, което те бяха създали. Започваше първият в историята златен век за цялото човечество... До момента бе имало отделни велики епохи за отделни страни – в периодите, в които една страна бе силно консервативна, а други бяха затъвали в левичарство. Това и даваше предимство и тя преживяваше своя златен век. Сега за пръв път наследниците на Рон, Маги и Дън, щяха да опитат вкуса на всеобщия просперитет... А въпросът дали те щяха да намерят своите добри наследници, които да продължат все така – този въпрос нямаше отговор дори в старите китайски книги...

Август 2013 г.

Габриела

Първоначално се изненада и уплаши, но после сякаш от нищото се успокои. Мъжът, който седеше в стаята и определено беше неканен гост, но стресът и първоначалният страх отминаха. Човекът четеше някакви документи и каза:

-Уплаши се, а после се успокои. Знам това, както и всичко което мислиш. Аз те успокоих, макар да е обичайно, виждайки непознат в дома си, да се уплашиш и стресиращ за дълго. Но в документите ти не присъства спускане на извънредна уплаха, и затова я неутрализирах...

-Кой сте вие, какво говорите? – попита Габриела, неразбираща нищо. Как този субект се озова в дома и, защо нито е крадец, нито иска да я убие или изнасили, как е влязъл и защо изобщо е тук.

-Аз, мила Габриела, съм демонът Буер. Моята работа е да приласкавам хората към пороци и

основно към алкохол и наркотици. Но в случая ми възложиха работа на вестносец. Колегата е в отпуск и аз поех преписките му. Тук съм, за да изпълня част от наложеното ти наказание. Почточно – да поставя началото на наказанието, а по-нататък поема друг.

-Вие сте луд. Махайте се от тук, или ще повикам полиция... - извика Габриела.

-Виж, мила Габриела, всичко което мислиш го знам преди да си го казала. Знам и типичните реакции на хората при появата ни. От хиляди години се занимавам с хора и всичко за вас ми е известно. Така че не създавай трудности, които само ще струват повече време и болка за теб, а просто приеми наказанието си. То ти се праща за твое добро.

Габриела продължаваше да не разбира нищо, но някак си съзнанието и започна да възприема думите на мъжа, и странна вяра, усещане за истинност се появи в нея. Едва ли можеше да

подозира, че демонът и въздейства, но той просто си вършеше работата, и гледаше да я свърши бързо.

-Не разбирам как можете да съчетаете думите „наказание” и „добро”. Това е абсурд. – каза момичето.

-Абсурд е в рамките само на материалния свят, Габриела. Но не и ако погледнеш света в цялост. Ти имаш грехове, и ако не ги изкупиш докато си жива, ще трябва да ги изкупуваш след това. Контрольорите са те установили, провели са разследване и ти е определено наказание. То ще бъде изпълнено, независимо от твоята воля, защото осъденият не може да влияе на наказанието си.

-Разбирате, че аз нищо не разбирам, но ако не мога да влияя, тогава защо сте тук и говорим изобщо. Какъв е смисълът да ме известявате предварително.

-Виж, Габриела, аз съм част от наказанието. То самото не е от най-тежките. Има далеч по-големи грешници от теб. Наказанието ти се състои в едно трудно изпитание в живота, съчетано с предупреждение за него, за да изпиташ ужаса от бъдещето, което не можеш да избегнеш. Трябва да отбележа, че периодът на изчакване ще е кратък – по-малък от един ден, т.е. ти няма да имаш месеци или години на терзание в очакване на неизбежното.

-Ако ви разбирам правилно, утре ми предстои нещо лошо?

-Да.

-Но то ще е само трудност, която ще може да се преживее след това.

-Номинално погледнато е така, но това е истинско наказание, Габриела. Вие хората си мислите, че ако нещо свърши добре, дори и сред трудности, то то е добро. И решавате просто да се оправите пред трудностите. Наказанията за

грехове обаче са истински наказания, и ти ще изстрадаш каквото трябва. Очакването, че ще има край няма да ти помогне, защото ще бъде неутрализирано. Всъщност ще го направя веднага щом започна да изпълнявам наказанието. Просто ще изтрия този разговор от паметта ти. Ти няма да знаеш че трудностите ще имат край. Ще знаеш че те няма да имат край, ще си отчаяна и безпомощна.

Всъщност Габриела вече се чувстваше такава.

-Ако всичко е както казвате, и това не е някакъв мой кошмар, то имам ли избор?

-Не.

-Мога ли поне да попитам нещо?

-Попитай каквото искаш, аз винаги мога после да изтрия всяко нещо от паметта ти...

-За какво съм наказана? Какъв е грехът ми?

-Виж, това е най-трудният въпрос за мен, Габриела. Няма право да ти отговоря, и тъй като нямам право, аз и не знам това. Аз съм просто

палач, който изпълнява присъдата. В преписката ти не пише за какво си осъдена, и това не го пише в ничия преписка. Но приеми, че имаш грехове, които ще бъдат изкупени, и след това ще си на „чисто”. Системата е перфектна и не те е оцетила с нищо. Всъщност, системата се грижи за теб. Тя го прави за твое добро.

-И последно, преди да започнем, ако ти си демон, значи има и ангели, има Бог, има отвъден живот. Ще видя ли някога нещо различно от демон?

-Разбира се, Габриела, ако към края на живота си нямаш неизкупени грехове, ще видиш и ангелите...

-А вашата система – тя грижи ли се всеки навреме да си изкупи греховете?

-Системата се грижи за тези, които сами се грижат за себе си. Повечето грехове човек е длъжен сам да изкупи – като прави правилния избор в живота си. Системата се грижи да помага

в отделни случаи, но не и да замества свободната воля. Т.е. не се надявай на бъдещи наказания, които да изкупят бъдещите ти грехове. Сега ти помагаме, но не е сигурно дали ще се повтори в бъдеще. Всичко е по Божията воля, а тя не винаги е разбираема дори от нас – висшите създания на отвъдното.

-Добре, демоне, да започваме, и да свършваме...

-Започваме...

Демонът прегледа още веднъж преписката на Габриела, провери предписаната процедура, след което неутрализира в паметта и всичката излишна информация, която бе получила до момента. След това я прикова към един стол и преобрази себе си от човек в костюм в съвсем класически демон с рога, опашка и горящи ръце. Габриела изтръпна от страх...

-Хахаха – изсмя се зловещо демонът – Обичам си работата, обичам мъките, обичам да наказвам грешниците...

Габриела щеше да припадне, но Буер я държеше в съзнание, за да изпита всеки миг от нещастieto си...

-Обичам да ми паднете в ръцете, грешничета такива. Много сте хитри като хитрувате, но ние виждаме всичко. И рано или късно идваме... - в едната ръка на демона се появи спринцовка, която той насочи към ръката на момичето.

-Знаеш ли какво ти предстои, Габриела? Предстои ти нещо ужасно. Аз съм пратен, за да те препрограмирам, така че да направиш утре всичко, което трябва, за да понесеш наказанието си. Твоето наказание, Габриела е страховито. Но най-страховит ще е денят преди това, в който ще виждаш съдбата си, и няма да направиш нищо. Защото ще си едно безпомощно съзнание,

затворено в клетката на собственото ти тяло, управлявано от друг.

Буер заби спринцовката във вената и, и нещо, което със сигурност не беше течност, влезе в тялото на Габриела.

-Това, Габриела, не е лекарство. То не е и отрова. Това са малки демони – с размерите на клетка, които сега започват живота си. Сред първите им уроци е овладяването на човешкото тяло и обсебването на съзнанието. Тези рожбици, Габриела, сега ще отнемат от твоята душа контрола върху твоето тяло. Ти ще виждаш и чуваш всичко, но това, което ще прави Габриела утре, ще е това, което ще правят малките ни демони.

Момичето вече губеше разсъдък от ужас, но тялото и бе под чужд контрол и не можеше дори да умре от ужас.

-Сега предстои най-интересното, Габриела. Съгласно наложеното ти наказание, ти трябва да

имаш осемнадесет часа ужас, преди развързката. В тези осемнадесет часа ще се измъчваш и ще опитваш да се спасиш, което ние ще насърчаваме, защото така мъчението ти ще е по-голямо. Но няма да успееш. Очакването за неизбежната истина ще те съсипе и разбие вътрешно...

Буер извади спринцовката, белег след нея не остана.

-Утре след развързката, малките демони ще минат и на втория си урок – как да напускат човешкото тяло навреме, за да не споделят страданието му. Предполагам, че отново ще има лоши ученици, които ще се опарят. Но нека се учат.

Дори без да е казал нищо за самото наказание, Буер вече бе пробудил ужасни очаквания у Габриела, което очевидно беше част от наказанието.

-Страдаш вече, Габриела, знам. Неизвестността изпълва съзнанието ти с ужасни

възможности. Това е едно от най-големите наказания, само по себе си. Но нека сега да видиш истинското си бъдеще...

Утре, Габриела, ще е прекрасен ден за твоето тяло. Ще се веселиш и ще празнуваш. Но радостта ще е за малките демони, защото душата ти ще страда, виждайки идващото лошо. През целия ден тялото ти ще доставя радост на демоните, а ти ще си ужасена, и то не само защото ти ще пострадаш, но защото ще виждаш последните часове и на тези, с които се забавляваш.

Вечерта, Габриела, ще се качите в един автомобил и ще поемете към съседния град. По пътя ще ви се случи ужасна катастрофа, която ще убие приятеля ти, а теб ще превърне жив труп. Да, Габриела, малките демони ще си тръгнат, но няма да възстановят връзката между тялото и душата ти. Душата ти ще остане затворник на тялото ти, което бидейки живо ще има право на душа в себе

си. Но тя няма да може да го управлява и ще стои, наблюдавайки всички нещастия, които предстоят.

Катастрофата, Габриела, обаче ще е само началото. След това наказанието ти ще се изпълни от твоите себеподобни – хората. Разбира се, ние ще имаме някаква намеса, но в сърцевината си, лошото, което ще дойде, ще е от самите хора. Вие – хората, се мислите за много велики, безгрешни и съпричастни. Но държите в себе си и жестокост, съизмерима с тази на демоните. И непрекъснато я стоварвате на околните си, като я представяте по превратен начин – понякога дори като благодат. С това много облекчавате работата ни при изпълнението на вашите наказания.

До тук ти описах какво ние ще направим. Ние ти отнемаме тялото и ти предсказваме съдбата. Но после – всичко друго от човек ще получиш...

Катастрофата, Габриела, както ти казах, ще е само началото за теб. А не краят. Тази катастрофа

ще бъде причинена от голям и известен човек – световен шампион, който има пари, слава и с когото се прегръщат най-високопоставените хора на вашия свят. Този човек ще бъде пуснат да я причини, именно защото е голям и известен. Минути преди да ви блъсне, той ще бъде спрял от полицията, която ще види, че е пиян, но ще го пусне, защото е от специалните хора на вашия свят. А полицаите не са от специалните. Несправедливостта от този факт, който ще знаеш преди самата катастрофа, ще те изгаря, но нищо няма да можеш да направиш.

Та този голям, велик човек, ще те блъсне, и ще убие приятеля ти, а теб ще осакати жестоко. Той няма да има и драскотина. И тъй като е голям човек, полицията ще хвърли вината за катастрофата върху жертвите и – т.е. върху вас.

Именно тук ние ще се намесим, защото ако това успее, няма как да се изпълни следващата част от наказанието ти. Та ще направим едно

добро дело и ще попречим на полицията да потули случая, с което макар и несправедливо, но би приключил и твоят проблем.

Не, Габриела. Големецът ще бъде заловен, и ще бъде доказано, че той е виновен. Защото ти трябва да гледаш това и да изстрадаш последващото.

Години наред ще го съдят, а ти ще стоиш затворена в тялото си и ще гледаш, без да можеш и сълза да пророниш. Ще видиш най-грозното в човека – ще видиш как няма покаяние, как всичко е фалш, насочен към собственото спасение. Ще видиш признаване на вина на думи, но след предварителна договорка да няма присъда. Ще видиш целия гняв на обществото срещу оформящата се несправедливост, и въпреки това – победа за несправедливостта. Ще видиш битката на честните съдии с безчестните, ще видиш отчаянието на народа, който ще те обича, но с нищо няма да може да ти помогне. Ще видиш

накрая и победата на безчестието като виновникът бъде пуснат на свобода без реална присъда. Няма да има истинска присъда нито за убийството на приятеля ти, нито за твоето осакатяване. Разбираш ли сега, Габриела, защо няма да им позволим да хвърлят вината върху вас? Защото тогава не би имало измъкнал се виновник, което е част от необходимото за теб наказание... - демонът спря за малко, за да и позволи да си поеме дъх.

Габриела беше изгубила себе си. И без малките демони в нея, тя вече нямаше контрол върху нищо.

-Но има още, Габриела. Сега предстои най-жестокото...

Възмутени от несправедливостта, хората ще решат да ти помогнат, като съберат пари, за да те лекуват. Много пари ще се съберат и за теб ще има шанс...

Но тъй като това няма да е краят на наказанието ти, тези пари ще ти донесат повече болка, отколкото радост. Собственият ти баща, Габриела, ще се изгаври с теб. Той ще вземе от парите и ще ги пропилее на хазарт. Ще говори пред народа колко е нещастен, но ще опива нещастieto с порока на комара. Ще го хванат и ще го съдят за това, с което ще опозорят цялото ви семейство. А ти ще си един жив труп в центъра на събитията, който ще вижда как и най-голямото нещастие се превръща в средство за утоляване на безграничната алчност на човека.

Мислиш си, че това е всичко. Но грешиш, Габриела. Ти все пак ще бъдеш лекувана. Доктори ще ти помогнат. Но сред тях, които са ти дарили пари ще има едри престъпници, които ще дарят от кървавото си богатство, за да успокоят мръсните си съвести. Ти ще бъдеш лекувана с пари от наркотици, изнудвания, рекет, които ще дойдат при теб, благодарение на чуждото нещастие,

което е натоварило съвестите на дарителите. Ти ще получиш добро, но душата ти ще страда, защото ще знае, че то е платено с чуждо нещастие...

Демонът вече бе наредил на малките демони да управляват дишането на Габриела, защото ужасът я беше парализирал от всякъде. Тя вече вегетираше – още преди шампионът да бе предизвикал катастрофата.

-Още малко има, Габриела, още малко... Ще бъдеш лекувана и ще се подобряваш, но парите ще започнат да свършват. И твоите родители ще поискат обезщетение от застрахователя на онзи пиян шампион. По закон всичко ще е както трябва, но наказанието ти няма да е изчерпано... И затова ще бъдеш подложена на поредна подигравка от хората – не от нас, от хората. Съдът няма да ти присъди нищо, а ще отсъди в полза на застрахователя. Съдията ще ти се надсмее в мотивите си като каже, че след като разни

дарители са ти помагали, това освобождава застрахователя от задълженията му. Ще гледаш, и тъй като разумът ти ще е в пълната си сила, ще осъзнаваш, че всички дарения, които са ти пратени от добри и състрадателни хора, всъщност ще се окажат дарения в полза на застрахователя. В полза на алчността и безскрупулността на хора, забравили че работата им е да помагат на хора в беда, а не да ограбват хора в беда. Ти ще бъдеш ограбена, Габриела, въпреки че ще си безпомощен жив труп, на който всички съчувстват...

Демонът спря за малко. Габриела бе изтощена, а той искаше да и зададе въпрос, и трябваше да я остави да си поеме въздух. Малките демони и помогнаха...

-Доволна ли си от наказанието, Габриела? Приемаш ли го? Приемаш ли го, или ще се противиш, което само ще усили мъката ти?

Габриела пое въздух и едва каза:

-Убийте ме сега...

-Това издава бунт у теб, Габриела. Искаш да избягаш. Не си смирена и не приемаш наказанието си. Не е добре това за теб. Не е добре

Виж, Габриела, аз свърших. Това е наказанието ти, което е определено засега. Надявах се да си смирена, защото това би гарантирало, че това ще е всичко. Че след като преживееш всичко това, ще се събудиш и ще започнеш живота си наново. Но сега не мога да ти дам тази надежда. Наказанията са с отворен край. Краят им зависи от наказания. Отгоре ви спускаме част от тях, но друга част идва от вашите действия и от това, което сами си направите. А хората сте способни много зло да си направите сами. Та наказанието ти е стартирано, аз ще си тръгна всеки момент. Ти ще запомниш всичко това, пред хората ще изглеждаш нормална, но тялото ти няма да ти принадлежи. Кога ще си го върнеш, колко време

ще ти трябва след като се изпълни всичко казано – това зависи от смирението на душата ти и от способността и да осъзнае случващото се...

Демонът започна да се приготвя да си върви. Преобрази се отново в човек, прибра документите и понечи да отвори проход към отвъдното. Но преди да го стори, проходът се отвори сам и от там влетя един малък демон. Задъхан изрече:

-Добре, те хванах навреме, Буер. Станала е грешка. Тази не е виновна, дали са ти друга преписка. Грешка в имената, знаеш как е – бюрокрация. Тази няма наказание, отменяме всичко. – малкият демон подаде лист на Буер.

Онзи чете няколко секунди, след което целият гняв, на който бе способен един демон, се стовари върху малкия:

-Вие идиоти ли сте? Аз приключих с наказанието. Стартирано е вече. Тя трепери от ужас. Най-страшното го преживя вече. И ми казвате, че момичето е невинно.

-Ами стават грешки, колега, съжалявам, аз не съм виновен.

-То в бюрокрацията никой никога не е виновен. – огън и жупел сипеше Буер – А сега какво да правя. Изпълнено наказание не може да се върне назад. Аз памет мога да изтрия, но душата вече е наказана и наранена. Нямам как да я поправя. Този въпрос може само най-нависоко да се реши.

-Ами ще пуснем преписка нагоре за корекция на несправедливо наказана душа. Ще я оправят след време...

-Какво ще оправят, това момиче вече страда. Да не говорим, че малките демони са в нея и няма как да ги извадя. Те не могат да излизат аварийно, а аз не мога да бъркам в тялото и. И за това трябва специалисти по-нагоре да работят.

-Преписката ще включи и това.

-И колко време ще се влачи тази преписка? Тя докато мине, момичето може да си е изтърпяло наказанието, дето не е за него.

-Ами бюрокрация, братче, знаеш как е...

-Ако сега извадя малките демони принудително, утре ще ме привикат в службата за защита на детето. Ще ме обвинят в насилие над деца. А ако не ги извадя, наказанието трябва да продължи. Какво да правя? Тук в тази нова заповед не пише нищо по въпроса.

-Трябва да измислиш нещо. Аз си свърших работата. Тръгвам си, не съм виновен, та да ми се караш...

Малкият демон се изниза през прохода, а Буер остана сам с живия труп до себе си. Извади една нова спринцовка и инжектира ново съдържание в ръката на Габриела. Това бяха малки демончета, но момичета, които бяха предвидени за следващото наказание. Но то можеше да почака известно време, а дотогава щяха да се съберат

момчета и момичета на едно място и докато се учат на ухажване, нямаше да свършат никаква работа. Изпитаният начин за един демон да не свърши работа, бе да го пуснеш свободен да си играе с демон от другия пол. И тъй като децата винаги си играеха, то това беше начинът да неутрализира проклятието, което бе стоварил на Габриела. А утре – след 18 часа, всички малки демони щяха да си тръгнат по общия ред.

С втората инжекция Габриела възвръщаше контрола над тялото си – най-много от време на време някой малък демон да направи някоя беля, но не би могъл много да и навреди.

Буер прегледа паметта на момичето и установи, че трябва да трие много и наред. Не смееше да погледне към душата, но знаеше, че е обляна в кръв и ридае неутешимо. Помисли си, че е възможно след време да издигнат Габриела до светица. Тя отговаряше на всички критерии за това – невинно пострадала душа, поела върху

себе си наказанието на друг. Но точно преди да започне триенето, го осени друга мисъл. Не изтри нищо. Просто го премести при сънищата. Всичко щеше да е там, но тъй като сънят не се помни изцяло, тя нямаше да помни всичко. Щеше да има обаче успокоение, че всичко е било само сън. А душата е пострадала, в резултат на сънно преживяване. Нищо чудно дори самата душа да започнеше да се оздравява поради успокоението, че всичко това не е било истина, а само един кошмар. Буер се надяваше Габриела никога да не отиде на хипнотизатор, който да извади всичко от паметта и, и да я депресира отново. Пресяващата сила на съня бе нужна, за да облекчи болката. За всеки случай обаче, демонът остави маркер, който да се активира при хипноза. Ако това се случеше, щеше да дойде и да изтрие тогава паметта.

Преди да си тръгне приспа дълбоко момичето, така че да се събуди едва след като малките демони бяха излезли. Наложил се после да

наобиколи приятелите и, за да им влее някои мисли в главата, та да не се изгуби причинно-следствената връзка в живота и, и да не изглежда странно този дълъг сън...

Когато на следващия ден Габриела се събуди, тя изпита огромно облекчение. Само допреди миг сърцето и щеше да се пръсне от ужас, от кошмар, какъвто не бе сънувала досега. Но всичко се оказа само сън... Само един съвсем обикновен сън...

Юни 2011

Сухият дол

...-Районът, Язаки Сан, е много добър. Намира се на 8 километра от центъра на града. Има транспорт. Наблизо е планината. Това е сделката на живота Ви. - каза брокерът.

Язаки Сан помисли още малко, чудеше се защо толкова изгодно намира земя толкова близо до столицата. Това го караше да бъде скептичен. Но документите бяха безспорни, проверени юридически, статутът на имота проучен десетилетия назад. Всичко беше наред. Така Язаки остави съмненията и подписа договора.

Три месеца по-късно - когато дойде годишната му отпуска, той пристигна в София, за да влезе за пръв път в новата си къща. Напрежението в Япония беше огромно. А в България - рай. Как хората не бяха открили досега тази страна. Далечко беше, но пък чист въздух и спокойствие, и всичко това в Европа.

Къщата напълно отговаряше на снимките. Продавачът не бе непочтен. Всичко си беше наред, дворът беше в отлично състояние. Язаки усещаше, че е направил добра сделка. Заспа сладко първата си нощ в Сухият дол.

На сутринта се събуди от неприятна миризма. Реши, че сигурно някой боклукчийски камион се е повредил и е изсипал товара си наблизко. Отвори прозореца, и една още по-мощна и непоносима смрад го заля. Очите му се насълзиха. Но никакъв камион наблизко не се виждаше. Вместо това духаше умерен вятър, който сякаш именно той донасяше миризмата.

След като се пооправи и изми, не успя да закуси, защото вероятно щеше да повърне, излезе от двора си и отиде до съседа да попита какво става. Появи се една баба, която очевидно не говореше английски, а неговият собствен български беше доста ограничен. За лош късмет, и в следващите няколко къщи само баби и

дядовци намери. Накрая все пак попадна на един знаещ английски - пак дядо, но навремето бил учител. Та можа да попита.

-Какво става, от къде така мирише? - попита Язаки.

-Вие май сте нов тук. - отговори дядото.

-Да, вчера пристигнах, купих си къща преди 3 месеца, и сега идвам да си почина в нея.

-Тук не е много за почивка. Май сме повече за екстремен туризъм.

-Защо? - учудено попита японецът.

-Ами защото противогазът е елемент от екстремна ситуация. - каза дядото.

-Нищо не разбирам...

-Този, който ти продаде имота, не ти ли каза за бунището?

-Не, какво бунище? - изненадата на Язаки бе огромна по 2 причини. Първо, защото бунището бе технология, забравена от поне половин век в Япония, и второ - защото никъде на картата около

имота му нямаше отбелязан подобен обект. А той бе прегледал внимателно картата.

-Тук е депото за битови отпадъци на столицата. Хиляда тона на ден идват. Ей там - зад хълма. - дядото посочи точно в посоката, от която идваше вятърът.

-Но това е изумително! - възкликна Язаки - Гледал съм този район, преди да купя къщата. Там няма отбелязано сметище! Има земеделски земи.

-Да, така е по закон. Сметището не съществува по закон. Има го само на истинско...

-Как може нещо, дето го няма по закон, да го има на истинско?

-Може, може, тук всичко може. Ела, ще ти дам адреса и телефона на едни хора, които ще ти обяснят. Не ходи при кмета...

Старецът влезе, донесе един лист и написа нещо на него. Язаки без да го погледне го прибра в джоба си, и тръгна веднага към кметството.

Мислеше, че не е чул правилно, или английският е объркан, и човекът му е казал да отиде при кмета да попита. В Япония обикновено хората говореха за проблемите си с общината. И тук трябваше да е така.

Кметството беше поизоставена сграда. На входа го посрещна не много учтива секретарка, която не знаеше английски. Но очевидно бе впечатлена от външния му вид на азиатец, та гледайки го втренчено, се обади по телефона. След малко слезе млад човек, добре облечен, който говореше английски:

-Здравейте, г-н Язаки Сан, аз съм заместник-кметът Пирончев. Заповядайте в кабинета ми.

Кабинетът - разположен на втория етаж, се различаваше значително от мизерната обстановка при секретарката на входа. Изключителен лукс, широта, поглед към планината. И добре затворени прозорци, както и климатик със специален филтър. Такива скъпи устройства се ползваха

рядко дори в Япония. Но резултатът се усещаше - чист въздух.

-Кметът го няма, той е при градския кмет. Но аз съм готов да Ви помогна... - каза Пирончев.

-Тук се диша. - каза Язаки.

-Да, климатикът е добър - японски.

-Имам проблем, г-не. Възможно е да са ме излъгали като са ми продавали имота и затова дойдох при вас да се допитам.

-Понякога стават измами с имоти. Но в нашия квартал не е имало от поне 10 години.

-Всъщност, имам в предвид ситуацията около имота ми. Като ми го продаваха, на картите не беше отбелязано депото за битови отпадъци. Очевидно самото му наличие значително променя нещата и условията на сделката.

-Не се тревожете, г-н Язаки, това е временен проблем. И кметът на селото, и кметът на града, и правителството са решили вече този въпрос. Сметище скоро няма да има, а дори в момента

проблемите с него са епизодични - при доста рядка комбинация от ветрове и температури.

-Един съсед ми каза, че сметището съществува, въпреки че го няма на законната карта.

-Това е малка административна неточност, която е възникнала в годините. Но тя ще се изчисти съвсем скоро. На мястото на сметището ще има парк, както е и по план.

-То по план там са земеделски земи? - попита Язаки, съвсем изненадан, че от стигнаха направо до парк.

-Да, така е юридическият статут, но земеделската земя може да се засади с дървета и да се направят алеи. Ще има парк. Работим вече по него. Днес просто лош късмет сте имали, но такива дни са редки. Нашето село е едно от най-добрите места за живеене в България.

-Вие къде сте, г-н Пирончев? Къде е къщата ви, на коя улица?

-Аз... Аз всъщност живея в града.

-Защо?

-Ами, аз все още нямам пари за къща тук.

Скъпи са, а аз съм млад служител. Затова съм в апартамент в града. Но мечтая за деня, в който ще спестя, за да се преместя.

-Да, разбирам. Ами благодаря тогава...

Язаки излезе и се прибра в дома си.

Следобеда се разходи до Столицата, където разгледа някои старини. Върна се, и установи, че миризмата все още не си е отишла. Не си отиде и на следващия ден, и на по-следващия. После дойде един ден с малко по-малка миризма, и после пак същото. Отиде пак при пенсионирания учител. Онзи му каза:

-Казах ти да не ходиш при кмета. Отиди при тия момчета дето ти дадох адреса...

Язаки се разрови из джобовете, но не намери листчето. Трябваше да се върне до в къщи, където беше другата му жилетка. В крайна сметка се

озова пред една обикновена къща. До звънеца, освен името на семейството имаше и втори надпис: "Сдружение за здраве в Сухият дол". Позвъни.

Отвори му интелигентно изглеждащ мъж на средна възраст с доста добър английски. Покани го вътре. Още преди да беше попитал нещо, онзи му каза:

-Вие, г-н Язаки сте първият японец тук, но не и първият изненадан нов жител на Сухият дол. Не мога да ви зарадвам с нищо. Може да се каже, че сте направили грешна инвестиция. Макар че така пък сте помогнали на още един човек да избяга от тук. Спасение няма...

-Но заместник-кметът...

-И той, и кметът, и големият кмет в града, и Премиерът, дето преди беше кмет, и предният кмет, и по-предният, и министрите, и депутатите - всички - всички те са политици, и просто лъжат. Спасение тук няма.

-Но все пак заместник-кметът каза, че скоро това сметище няма да съществува.

-От около 30 години все някой казва това...

-Но как е възможно подобно нещо? Тук е Европа. Нямате ли планове за развитие, програма какво кога ще стане? Сметища по Европа няма.

-Картата, която казва, че сме в Европа е точно толкова достоверна, колкото картата с липсващото на нея сметище. Има един военен принцип - ако картата и теренът се разминават, вярвай на терена.

-Нищо не разбирам, обърквате ме, а сега и тези военни сентенции. България е в Европа географски, член е на Европейския съюз. Какво друго е Европа?

-Вижте, г-н Язаки, ще ви разкажа малко по-подробно всичко, надявам се да разберете в общи линии ситуацията.

Значи, преди около 30 години - докато още сме били недемократична държава, Партията е

взела решение тук да има сметище. Решението само по себе си е абсурдно, защото не може да поставяш сметище на 8 километра от центъра на града, и то на място, от което ветровете духат към града...

-Значи ветровете постоянно така духат, а не по изключение.

-Да, така е. Градът ежедневно получава обратно изпаренията от собствения си боклук.

Така самото разстояние е късо, ветровете неблагоприятни, а освен това сметището е съвсем близо и до близкия курортно-лечебен град с минерални води Банкя. Всъщност дестилатът от отпадъка изтича във водосборната зона на минералните извори.

Изобщо, трудно може да се намери по-неразумно място от това за сметище. Но някога си, Партията го е направила, и всички след нея само го разширяват.

След като дойде демокрацията си мислехме, че има шанс нещата да се променят. Имахме право да гласуваме, политиците непрекъснато обещаваха промени. Но никой нищо не направи. Сметището се разраства по системата на "неизбежното зло". Никой не решава фундаментално проблема с боклука, периодично избухват кризи с него, и единственото спасително решение е да се разшири депото в село Сухият дол. Винаги това е временно решение, искат само няколко месеца - колкото да задвижат радикалното решение. И така вече 30 години.

Както правилно сте видели на картата, такова сметище юридически не съществува. И това наистина е така. Чрез много на брой съдебни дела и административни борби, ние успяхме да затворим депото. Доказахме както огромната му вреда, така и многократното препълване на началния му проектиран обем. Съдът отсъди в

наша полза и депото по закон е затворено. Затова го няма на картите.

Но при поредната боклучена криза, кметът отново го отвори - без правно основание - по същество незаконно. В момента това тук да се вози боклук е толкова законно, колкото и да се вози и стоварва в центъра на града.

Перспективата не е благоприятна. Всякакви алтернативни решения са само на думи. Завод за боклука например строим вече 20 години. Има десетина първи копки. Заводът за боклук стана средство за подигравка дори от страна на опозицията. Нейният лидер наскоро "преряза лентата" на новия завод за боклук - за да докаже, че управляващите не са изпълнили обещанията си. Преряза лентата на едно голо поле. Но и той цели единствено популярност, а не решаване на проблема. Като беше на власт не направи нищо... - безстрастно завърши мъжът.

На Язаки му дойде малко в повече. Такава бъркотия не бе и сънувал, че е възможна. В крайна сметка, в Япония хората се самоубиваха за една лъжа, а политици падаха заради неизпълнено обещание. А това беше някакъв зомбиран сюрреалистичен политически пейзаж... Все пак, една надеждица проблесна:

-Но все пак, вие сте член на ЕС. Това е безспорно. Законите на ЕС важат тук. В Германия или Франция такова нещо не може. Как се случва така?

-О, Вие г-н Язаки искате още от истината. Хареса ви, и не можете да и се насладите... - усмихна се мъжът.- Ще бъда щедър с Вас.

И Европа е не по-малко ангажирана от нашите политици. През половин година тук идват евродепутати да гледат. Вървят и служебни комисии постоянно. Всички са отвратени и възмутени. Казват, че нещата трябва да се променят. Стигнахме дори до Комисията по

жалбите на Парламента. Там не остана човек, който да не ни симпатизира, като изключим собствените ни депутати...

-Чакайте, не ви разбрах сигурно английския - казвате вероятно, че никой не ви симпатизира, освен собствените ви депутати?

-Не, г-н Язаки, симпатизират ни всички, освен собствените ни депутати, които всячески се стремят да потулят нещата и да пазят правителството и кмета.

-Но нали сте демокрация. Вие ги избирате, те трябва вас да защитават.

-Да, така е по закон, но нали видяхте картата... Язаки онемя.

-Та да си довърша, че то това че нашите депутати ни пречат, е най-малкия проблем, ще видите. Та всички ни симпатизират, едни изказвания мощни имаше, комисарят се включи, обещаха мониторинг и глоби, ако не се реши проблемът. Но до сега няма нищо. Само

инспекции, съчувствие, и още повече инспекции, и още повече съчувствие. След представянето ни в Парламента, тръгна процедура да се отпуснат 15 милиона евро за проучване на ситуацията. Процедурата по отпускането ще е 3-4 години, после проучването - още толкова. В крайна сметка, оказа се, че евро чиновниците си намериха повод от нашия проблем, да усвоят още пари за себе си...

Язаки нямаше какво да каже. Вече му беше жал повече за тия хора тук, отколкото за зле вложените собствени пари.

-Не може да има такава държава. - каза той - Това не е държава. Как може всичко по толкова абсурден начин да се случва?

-Очевидно има и такава държава, и може да се случва...

-Защо тогава просто не издигнете някой от своите - изберете го за кмет, съветник, депутат, и

лека полека се борете. Не гласувайте за политиците.

-И това опитахме, г-н Язаки. Но знаете ли колко хора останаха тук? Николко. Все повече млади напускат, остават старци, дето не ходят да гласуват. Вече не ги интересува и собственият им живот, защото е изтекъл. Дори по-младите - дето ги интересува, са вече отчаяни от абсолютно никаквата промяна след толкова гласувания и години на безсилие. Децата, които се родиха преди 30 години, вече са пораснали. А сметицето още е тук, и продължава да се трупа ли трупа...

-Вие доказвате, че е възможно да съществува общество без надежда. Това е уникално...

-Знаете ли кое е най-смешното, г-н Язаки? Някои от нас вече се забавляват. Забавляваме се на глупостта и на кмета, и на големия кмет, и на правителството. Тези хора не виждат, че изсипват боклука в собствения си двор. А какво става с един град, в който изсипваш боклук?

-Целият град ще стане сметище...

-Именно. Политиците са късогледи и безумни.

Те делят града на София и на Сухият дол. Сякаш са 2 различни неща. И ни противопоставят едни на други. Но Сухият дол е част от София. Той е в нея. Градът поглъща околните села. Дори поотдалечената Банкя вече се прелива в него. И къде сме сложили боклука - наскред града.

-Не казахте ли и, че сметището се разраства...

-Казах - надлъж, на шир и на височина...

Когато отпуската изтече, Язаки отлетя за Япония. В следващите години си върна част от парите като даваше къщата под наем на младежи - търсачи на силни усещания. Написа и няколко статии за японски вестници, в които описа държава на безнадеждността и как животът може да оцелее и сред най-големия абсурд. Те предизвикаха фурор и му донесоха добри хонорари.

През 2034 година еврокомисарят по околната среда посети София, за да предостави нов европейски транш за усвояване на добри практики в приспособяването към отпадъците. Предната година министър-председателят беше открил поредната клетка на депото в Сухият дол. Тази клетка бе първата, която беше от вътрешната страна на Околовръстната магистрала и изграждането и бе затруднено, защото трябваше да се издига 4 метрова стена между нея и магистралата. Решението беше трудно, но Сухият дол вече бе усвоил всички празни територии между магистралата и планината, а самата планина не ставаше за бунище, защото беше много скъпо да се изкачва боклукът на височина. Така единственото спасително решение - временно - докато се реши проблемът, беше да се отвори клетка отсам магистралата. Привидно това беше абсурд, защото докарваше боклука още по-близо до центъра. Но това все пак беше само

временно решение - докато стане готов заводът за преработка на отпадъци, който беше на финалната права.

Доближаването на сметището до все по-населени райони обаче пораждаше проблеми с жителите там. Именно за решаването на тези проблеми, безценен беше опитът на жителите на Сухият дол. Те имаха опит как десетилетия наред може да се оцелява до сметище, и как се живее сред смрад и безнадеждност, и въпреки това се живее. Тази добра практика, този опит, те бяха безценни, и Европейската комисия реши да се заимстват и приложат в новите проблемни точки. Именно затова комисарят дойде, за да сключи договор със Сдружението за здраве в Сухият дол. Сумата бе 400 милиона евро, плюс още 100 милиона местно съфинансиране. Срещу тези пари Сдружението трябваше да обучи учители, които да обучават новите граждани, живеещи в близост до сметта, как да се справят най-добре.

Еврокомисарят намираше инвестицията за много изгодна, защото при 2 милионно население, излизаха само по 250 евро на човек, в името на това той да бъде щастлив дори при очакваното сериозно предизвикателство.

Преди години от Сдружението при всяко отделяне на пари за проблеми около Сухият дол, смятаха колко пари общо са дадени до момента, и сравняваха с максималната цена на епичния завод за боклук, който все се строеше. Но след като сумата набъбна до необходимата за няколко завода, притръпнаха и вече не смятаха. Може би и с новите евро-пари можеха да се вдигнат няколко завода, вместо да се учат хората да живеят в смрад. Но това бяха европейски приоритети, формулирани от европейски експерти, и те сигурно знаеха какво е по-правилно... Та Сдружението не отказа да предостави добрите си практики.

Доволен, Комисарят каза, че при нужда ще ги предложи и на други страни в ЕС...

Заедно с него министър-председателят направи "първа копка" на завода за боклук. В речта си, той каза, че най-накрая - 50 години, след грубата грешка да се създаде сметище край Сухият дол, и след десетилетно бездействие на всички предни правителства, настоящото предприема мерки да реши въпроса окончателно...

Септември 2011

Бакшиш

Петя Велева беше млада репортерка. Щастлива, че е успяла да влезе в най-гледаната телевизия в страната, пък макар и като стажантка, тя ден и нощ дерзаше да работи, да направи нещо значимо, да се наложи в конкуренцията не само на другите телевизии, но и на собствените си колеги, жадни за ефир и слава. Не бе лесно. Старите репортери и редактори, които на теория трябваше да те учат, всъщност имаха личния интерес да ти пречат, за да налагат себе си. Корпоративната политика им повеляваше едно, но истинският живот налагаше друго. Шефовете – увлечени и те в същото, в съперничеството си с другите шефове, не се интересуваха от съдбата на малкия служител. Тях ги интересуваше само отделите им да работят добре, да създават атрактивни репортажи, и аудиторията да гледа. В крайна сметка, тази малка „джунгла“, макар и не

съвсем справедлива към всички зверове в нея, даваше онзи продукт, който правеше телевизията №1 в страната. Може би защото и в другите телевизии беше същото, и никой още не беше опитал друга форма на организация, освен джунглата.

Та амбициозна, и вече доказала, че може да пробива (чрез самото си влизане в тази медия), Петя мечтаеше за силен репортаж. Такъв, който ще влезе в централните новини, с много минути, ще се повтори във вечерната емисия, а хиляди хора ще го прегледат и на сайта. Мечтаеше младата Петя, мечтаеше, и накрая намери каквото търсеше.

Един неин колега предния ден беше ходил да пазарува евтино на пазара в „Илиянци”. И се похвали колко евтино му излязъл след това транспортът. Отпред на пазара се наредили десетки частни автомобили, които чакали да откарат някой до някъде. Не таксита, а просто

коли с шофьори, с които на каквито пари се разбереш, толкова ти струва возенето. Така колелата се уредил за 7 лева почти до другия край на града. Между 2 и 3 пъти по-евтино от такси...

Страхотна идея, озарена бе младата Петя. Тези толкова изгодни превози всъщност са незаконни. Братовчедът на Петя преди години беше работил като таксиметров шофьор и от него чувала колко много изисквания има по закон, за да станеш такси. А тези „тарикати“ на Илиянци си возеха нелегално. Щеше да стане великолепен репортаж на тема „Мошеници убиват честните таксита“. Петя говори с шефа на новините и идеята беше одобрена. В тези дни беше атрактивно да се вадят и посочват с пръст нарушители на закона. Шефът дори изненадващо помогна, като допълни идеята – предложи да включат в разследването и КАТ, които по сигнал на телевизията да спрат автомобила и да го глобят

пред камерите. За целта се обади на градския полицейски началник и уреди нещата...

Така младата Петя се озова с камера в „Илиянци”. Първо отиде при официалните таксита и засне оплакванията на няколко шофьори колко са недоволни от нелоялната конкуренция. Казаха и, че това безобразие е така от години. Идеално – пострадалият, жертвата беше записан. След това репортерката, предрешена като обикновен купувач, се нагърби с малък телевизор за 100 лева и се озова пред един от чакащите автомобили. В чантата и имаше скрита камера, а колега от отсрещния тротоар записа номера на колата, за да го съобщи после на катаджиите в засада.

-Здрасти, аз това телевизорче до нас да закарам. – каза Петя на шофьора.

-Готово, момиче, ще те закарам. До къде си... – попита той.

-До Обеля... Колко ще струва?

-Ами колко, колко, за 5 лева сме там?

-5 лева? – попита Петя, демонстрирайки доволна усмивка – Добра цена, по-изгодна от такси...

-Еее, по-изгодно е, иначе нямаше да сме тук...- усмихна се шофьорът, натовари телевизора в багажника и подкани момичето да влиза.

За целите на репортажа трябваше да направи интервю и с нарушителя. Затова нямаше как да не се проведе разговор. А човекът – оказал се бивш таксиметраджия, не отказваше разговори...

-Вие така, сте му намерили „цаката“... - започна Петя – возите си на частно, няма апарат, няма табели, тарифи, колкото се разберете...

-Ами така може да се работи. – каза шофьорът. – Разбираш се с клиента, и всичко е ясно. Няма апарати, помпички за вдигане на сметката, спорове... Пък излиза и по-евтино без тия формалности...

-Не се ли страхувате, че някой може да не плати?

-Е, случват се и тези работи, но са редки. Ние евтино возим и хората имат пари да плащат. Пък ако някой не плати, не е кой знае каква загуба.

-Значи имате големи печалби?

-Е, не големи, но правим повече курсове и рядко оставаме да не плати някой. Тия клиенти тук на „Илиянци” като са купили стока за 200-300 лв., няма да се излагат да не дадат 5-10 лв. за кола. Пък и човек като знае, че е „на далавера” обикновено му е кеф да плати. В случая всеки е „на далавера”, защото му излиза по-евтино от таксито.

-Значи оборот голям правите, работите много и така изкарвате...

-Горе долу така е да...

-Но ако ви спре полицията. Такси без апарат, без жълта кола... – попита мило репортерката.

-Спират ни. Те ни знаят вече номерата на колите и ни спират. Спират ме дори като съм сам и си върша моя работа. Но няма какво да ни кажат. Клиентът като каже, че ми е приятел и му помагам, и готово.

-Но клиентът рискува като лъже полицията. Може той да пострада, ако го хванат...

-Е как ще го хванат – аз ли ще го издам?

-Все пак риск и за двамата съществува...

-Рискове в живота много. Но виж малката, рискът за клиента е по-голям ако каже истината. На мен ще ми напишат акт, аз ще го обжалвам и после клиентът тръгва по съдилища като свидетел. Знаеш ли колко разправия са съдилищата. Човек може луд да стане. Може 5 пъти да ходиш, заради едно возене за 5 лв. дето си издал шофьора. И за какво това – за да накажеш някой, дето те е возил по-евтино. Кой ще се занимава с това? Затова и досега нямам платена глоба. Ченгетата ме пускат още след спирането, а малкото ми актове падат в

съда, защото свидетелите не се явяват или гледат да приключат случая и казват, че никакво нарушение не са видели. И съдиите и те гледат по-бързо да им мине поредната папка от стотиците дето разглеждат. И така...

-Значи системата за вас работи. – заключи репортерката. – Никой не се занимава с вас и си работите. Странно е защо още има и нормални таксита...

-Ами аз бях такси навремето. Правех всичко както трябва. Но насила ме направиха такъв. Бакшиш...

-Бакшиш? Това не е ли жаргонът за таксиметраджия. – изненадано попита репортерката – Вие сте по-скоро нелегален бакшиш.

-Да, така е, но то в жаргоните няма запазени марки. Всъщност ние сме истинските „бакшиши“, защото всъщност само бакшиш ни е заплащането. При такситата има сметка по апарат и тя се плаща.

Някои оставят и повече, но основното е сметката. А при нас всичко е парата на „ръка”. Така че като зарязах таксито, реално станах „бакшиш”...

-Май ви е по-добре така...

-Ооо, не е по-добре, труден е тоя бизнес с возенето. Беден народ, много таксита, легални, нелегални, всякакви... Оцеляваме просто, за яденето изкарваме. Но поне го изкарваме. Като таксист направо се разорих...

-Разорихте се? При по-висока цена на услугата?

-Разорих се, повярвай ми. Разсипахме се. Таксиметрадгия е убийствена професия и все по-тежка става.

-Доста хора има я работят...

-То такситата са толкова много, че и половината да отпаднат, няма да се види разлика по улиците. Но повярвай ми, това е наказание...

-Наказание?

-Разсипаха ни. Едно че народът е беден и не може да плаща. Но друго – направиха ни луди. Въведоха толкова изисквания, че вече не можеш спокойно да работиш. Държавата ни разсипа. Тя е една жестока мащеха, която само ни изстискава, и все повече, и все повече изстискава. Не се издържа вече.

-Не ви се плащат данъци май... – лукаво попита репортерката, очаквайки убийственото самопризнание, което да се чуе от микрофона. И получи нещо много повече...

-Данъци - то само те да бяха. Всичко. Взимат ни данъци, осигуровки, такси, всякакви документи, проверки. Ако спазиш всичко, няма как да изкараш нещо за себе си.

-Е, доста таксиметраджии работят, значи изкарват...

-Питайте ги тях как изкарват. Тия „копърки” и „помпички” да не мислите, че от добро са ги измислили. И всякакви номера дето не можете и

да си представите. И въпреки това, едва оцеляват. Да не говорим какъв тормоз е в контрола. Мен ако ме спрат и ми съставят акт, това ми е проблемът. А тях ги тормозят и като стоят на място. Като дойдат едни ми ти инспектори за какво ли не. Апаратът проверяват, такси платени ли са, осигуровки дал ли си, застраховка... Един легален таксиметраджия го доят много повече като глоби от един нелегален. Легалният го виждат всички и всеки му се нахвърля. А мен никой не ме вижда...

-Държавата работи за Вас, а не за легалните...- усмихна се Петя.

-Държавата работи само за себе си, а ние се спасяваме – кой както може...

-Колегите не ви ли гледат „на кръв”...

-Колегите гледат недоволно, но после и те стават като нас.

-Интересно, целият бизнес ли ще стане с нелегални таксите, бакшиши, скоро?

-Ами на там вървим. Нелегалният работи по-спокойно и изкарва чисто повече, при по-ниска цена за клиента. Скоро ще останат само бутиковите таксита...

-Освен ако държавата не се намеси, и не ви премахне...

-Тя държавата накъде повече да се меси. Ей от такива намеси, държавата премахна такситата...

-Доста сте ядосан, май...

-Ами то това не е работа. Трябва да се крием, за да работим. Трудът се оказва забранен. Това държава ли е?

-Ако зависеше от вас, какво бихте променили?

-Ооо, малката, бих променил всичко. Аз вече съм го променил за себе си. Това дето го правя сега, това трябва да е всичко и да е законно. Имаш кола, имаш клиент, договаряш цена, возиш. Всичко друго бих премахнал – и апарати, данъци, такси, осигуровки, разрешителни, жълти коли, нови коли, стикери скъпи застраховки... Всичко...

-Защо и новите коли?

-Ами те тия нови коли раздуха цените.

Държавата уреди търговците на нови коли. За такси става кола само до 4 години. А колко хора могат да извадят 20 бона за нова кола? Могат само на лизинг да вземат. Ама те лизингите на таксите са скъпи – по-рисково било карането, повече застраховки. Като ти сложат една месечна вноска с всичко от 800 лв., и ти за какво да работиш? 3-4 курса на ден само за лизинга отиват. А то старата кола не е по-лоша, ако се поддържа добре. Вместо това да се следи, те наложиха новите коли. И цените скочиха. В Германия има едни годишни прегледи дето струват стотици евро. Проверяват всичко по колата. И може и на 100 години да е, ако мине теста си върви. А тук тестовете са формални, а вместо това – нови коли. И те колегите като взеха та накупиха най-евтините нови коли – да е по-нисък лизинга. Ами то има стари коли дето са по-добри от тия новите.

Ние накупихме румънски и корейски таратайки. Не накупихме Мерцедеси и БМВ-та. Така в Германия можеш да се возиш на 5 годишен Мерцедес такси, а в България това е забранено. Ако купя тоя 5 годишен от Германия, дето там си върви, тук не може. А трябва да се возиш на 3 годишна „Дачия”. С „Мерцедес”-а щеше да ти излезе по-евтино и по-сигурно. Но държавата изхвърли всичко старо, уреди търговците на коли и големите такси-компаниии. Но тия всичките и те ще потънат, защото нямат пари хората.

-Може държавата да наложи определени марки, или да изисква минимално качество на колите...

-Та цените тогава още да скочат – усмихна се шофьорът.

-Но то навсякъде по света е така. – каза Петя – Явно това е начинът.

-Оооо, малката, има и по-зле от нас. В Ню Йорк лицензът за такси е над 100 хиляди долара.

Бюрокрацията и чиновниците са навсякъде. Това едва ли значи, че ние сме добре...

-Ами как иначе?

-Ами ето така, малката – ти сама виждаш как иначе – возиш се за 5 лв.

-Но това е малко незаконно...

-Не малко, много си е незаконно. Но кой пише законите, и добри ли са те – това е въпросът...

-Спазвайте ги, и се борете да ги променят.

-С кого да се боря? Тия дето пишат законите, печелят от тях. Луди ли са да променят нещо?

-Държава без закони не може. – възпротиви се репортерката.

-Но и държава с твърде много закони не върви. Виж малката, цената на моята услуга за теб е 5 лева. Ако спазя всички закони и закончета, трябва да ти взема 10-15 лв. Само като сложа 10 % плосък данък, после 30% осигуровки, и ето ти 40% нагоре. Ами лизинга, ами застраховката? Ами счетоводител дето трябва да храня? Ами

апарата? Тоя апарат аз нямам нужда от него. Като се разбере с клиента, за какво ми е да цъка? Тоя апарат данъчните го ползват, за да ми събират данъците. Но не го плащат те. Аз го плащам. И догодина като измислят някое ново изискване, и хайде нов апарат. Ей сега гледай как прекараха търговците. Всички имат касови апарати, сега им измислиха да са постоянно свързани с данъчните. Хайде нови апарати – нов бизнес на производителите. Хайде месечна такса и на мобилните оператори за връзката. И то всичко е така, обрасли сме в паразитни разходи и задължения. И всички обяснени с някаква много важна цел. Крайният резултат – цена дето няма кой да я плати. Така не я плаща, и няма нито услуга за вас, нито хляб за нас. И тогава – ето ни нас – нелегалните – запълваме нишата на евтината услуга, необременена от паразитизми. Вие не можете си взе такси, но можете да платите за „бакшиш”...

И тая лудост продължава. Все нови и нови глупости ни измислят. И те ли са правите като наричат това „законно”, защото те си пишат законите? Или ние сме правите – че наричаме това труд, и с труд се опитваме да живеем?

Петя замълча. Този обикновен човек – носещ унизителната титла „бакшиш”, проявяваше удивителни философски способности. Репортажът и имаше изобилна информация вече. Макар и да и беше интересен разговорът, и да я караше да се замисли, реши да не разпитва повече. Извади 5-те лева и ги даде:

-Ето ви парите, заслужавате си ги...

-Благодаря, обикновено накрая ми плащат...

-Вие и забавлявате хората, и аз затова...

-Благодаря – усмихна се шофьорът и взе парите, без да разбира, че му даваха предварително заснета банкнота, за да се докаже, че вози платено.

Малко по-нататък КАТ спря колата. Шофьорът първо не беше изненадан, поне не и докато не видя камерата на колелото на Петя, а по-късно не разбра и, че самият той е заснет какви ги говори със скрита камера. Извадиха и парите, и документираха всичко. Може би беше очаквано от подобен човек – „бакшиш“ сега да я изпсува цветисто. Но той не го направи. Просто каза:

-Това ще ми е първият акт дето сигурно няма да падне в съда? Като се покажете по телевизията, няма как да не дойдете за свидетел после...

Петя с почувства неудобно.

Репортажът стана страхотен. Престъпник, „закован“ на място. Редакторът не се интересуваше от дългите философски обяснения, нито се замисли над тях. Важна беше атрактивността, а не пълнотата на истината. Важен беше хонорарът за журналиста. Петя все пак успя да вмъкне няколко реплики, от типа „държавата до там ни докара“.

Темата беше актуална, гледаха я мнозина и в сайта. На другия ден се обади и началникът на полицията да благодари за отговорната гражданска позиция на телевизията, която подпомагала служителите му в нелеката борба с наглите нарушители на закона.

Минаха няколко дни и Петя отново чу да коментират нелегалните таксите. Пак някой беше доволен, че се уредил евтино. По-късно получи и призовката за съда. Бяха минали няколко месеца и тя нееднократно беше премисляла случилото се. Да, взе си хонорара, защити закона, бе на страната на „добрите“. Но сякаш резултатът не беше добър за хората, и затова те предпочитаха другото. Лошото. Или поне това, което законът постановяваше за лошо. Известни съмнения я обзеха...

Когато дойде призовката тя вече беше решила какво ще прави в съда. Шофьорът отново щеше

да бъде изненадан – и този път нямаше да плати
глобата...

Ноември 2011

На 1 януари 2058 г. под прозорците на премиера Бойко Борисов се състоя най-големия протест в историята. От БДЖ стачкуваха за повече субсидии, докторите стачкуваха за по-висока здравна вноска, пенсионерите стачкуваха за по-високи пенсии, бъдещите пенсионери стачкуваха за по-ранно пенсиониране, полицаите стачкуваха за повече заплати при пенсиониране, учителите стачкуваха за повече пари за образован...ие, военните стачкуваха за нови танкове, дребният бизнес стачкуваше за по-ниски данъци, самонаетите стачкуваха срещу високите осигуровки, средните бизнесмени стачкуваха срещу бюрокрацията, едрите бизнесмени стачкуваха за повече държавни поръчки.

Притиснат от всякъде, премиерът Борисов свика предсрочни избори, които да решат

висящите въпроси. На тях се получи следният резултат:

1.От БДЖ гласуваха за партията на железничарите, която обеща да им осигури повече субсидии

2.Докторите гласуваха за партията на докторите, която обеща по-висока здравна вноска

3.Пенсионерите гласуваха за партията на пенсионерите, която обеща по-високи пенсии

4.Бъдещите пенсионери гласуваха за социалистите, които обещаха ранно пенсиониране

5.Полицаяте гласуваха за Премиера, който винаги изпълняваше всяка полицейска идея

6.Учителите гласуваха за учителската партия, която обеща повече пари за образование

7.Военните гласуваха за АТАКА, която обеща война за Македония и драстичен ръст на военните разходи

8. Дребният бизнес и самонаетите гласува за десницата, която обеща по-ниски данъци

9. Средните и едрите бизнесмени гласуваха за собствената си партия

В парламента се получи привидно доста шарена структура. Но само привидно. Всички бяха обединени от едно - те искаха да им се даде нещо. Беше създадена коалиция "Дай, Дай, Дай...", начело с премиера Бойко Борисов. Той погледна в хазната, след което каза, че и той, и всички, които честно са гласували на тези избори, са излъгани от празната Хазна, и тя е виновна, че никой нищо няма да получи...

Декември 2011

Светофарен етюд

Карам си днес по "Ситняково" и на светофара към "Черковна" спирам на червено. Пред мен имаше 5-6 коли. Веднага след като светна "жълто", отзад започна да ми свирка някакъв джип "Тойота 4 Рънър", сякаш бавно му се видя да тръгвам. Таквиз пришпорвания ми действат изнервящо, а на пътя нервността е опасно нещо. Затова при наличие на изнервящи фактори на пътя, е добре да се кара по-бавно, та ниската скорост да компенсира евентуалните нововъзникнали рискове. Така и направих - намалих скоростта, и накрая светофарът отново ме хвана, а заедно с мен и джипа.

Онзи се залепи за мен отзад, слезе и дойде до вратата ми. Така видях, че не става дума за някаква презряна мутра, а за една от легендите на Прехода - господин Е.М. Отворих му прозореца да видя що дири от мен.

-Нарочно ли го направихте? - попита той.

-Който бърза, бавно стига. - отговорих аз.

Той нещо май не дочу, поради шумотевицата на пътя, та попита:

-Какво?

-Който бърза, бавно стига. - отговорих отново аз.

Легендата на Прехода нещо се омеша и рече:

-Ама нарочно го направихте, имахте 6 секунди, можехте да минете...

-Аз не бързам... - казах аз.

Г-н М. се качи на джипа си, който между впрочем не беше първа младост. Вероятно е бил нов по времето, в което г-н М. беше директор на държавно предприятие. След като излязохме от кръстовището, мощната машина профуча с мръсна газ покрай мен. Аз все тъй не бързах. Ако бях бързал, нямаше да видя надписа отзад - "Тойота 4 Рънър 3D"...

И за да бъде, туй писание, читателю мой, разказ, т.е. произведение, а не просто записка на случка, трябва да има нещо за размисъл, нещо философско, нещо въпрос да поставя. Та ето го и финалът...

На един известен Остров пиратите, разбойниците, един вид - мутрите, еволюират до аристократи.

Но дали другаде не става обратното... Що ли за страна е това...

Април 2012

Електрокюшън*

От няколко седмици, електроснабдителната компания на София "ЧЕЗ-Електро" провеждаше рекламна кампания за смяна на имената на абонати, които не отговарят на истинското име. Доколкото масово хора получават сметки, водещи се на чуждо име, и си ги плащат, без да ги прехвърлят, подобна кампания е полезна, с оглед на въвеждане на ред в отношенията. По време на кампанията, "ЧЕЗ" призоваваше гражданите да направят прехвърляне, като ги стимулираше с факта, че то е безплатно.

И така днес, след като си свърших работата, и дойде време да ходя да спортувам, реших преди това набързо да мина през офиса на "ЧЕЗ", който ми беше по пътя, и да променя и аз едно име на партида. Става дума за имот на името на съпругата ми, като поради тази причина, имам и пълномощно. Та снабден с пълномощното, с

документ за собственост и с голямо желание да съм изряден, се озовах в офиса на "ЧЕЗ". Дадох ми формуляр, попълних го, и се изправих пред гишето да го подам. Млада служителка любезно ме покани. Как само лъже първоначалното впечатление...

Дадох формуляра, извадих личната си карта и пълномощното да са готови. Помолих служителката да ми каже единствено клиентския номер, тъй като не го знаех...

-Трябва да попълните клиентския си номер, господине. - каза служителката.

-Да, видях, може ли да го погледнете в система и да ми го кажете. - казах аз.

-Трябва вие да го попълните. - посочи тя.

-В момента не мога да го попълня, не го знам.
- отвърнах аз.

-Той се намира на сметката, която получавате.
- каза тя.

-В момента нямам сметка, погледнете го в системата си, и ще го попълня. - казах, започвайки да усещам, че ще се ядосам.

-Не, не мога да гледам в системата, това ви е трябва да си го попълните.

-Как да го попълня като не го знам? Не мога да се връщам сега само заради това. - отвърнах аз. Гласът ми започваше да трепери.

-Господине, не мога да ви приема молбата с непопълнен клиентски номер...

Меко е да се каже, че бях се ядосал. Направо бях побеснял. Такива дребни бюрократични глупости винаги са били много дразнещи за мен, и бързо се оказвам в положението на "яхнал метлата".

-Госпожо, нали клиентският номер е на сметката.

-Да.

-Т.е. след като е на сметката аз мога да го видя.

-Да.

-Този клиентски номер е същият във вашата система?

-Да.

-Значи номерът, който ще видя в системата, и този на бележката е един и същи.

-Да.

-Значи мога да попълня в молбата си номерът от системата.

-Да.

-Значи дайте да видим номера и готово...

-Не, господине, вие трябва да въведете номера.

-Вие ме правите на луд. Това е абсурд... - казах аз.

-Не мога да ви приема молбата, без номер.

-Госпожо, вие компютри ползвате ли? - попитах аз, сочейки с вече разтреперваща се ръка монитора...

-Не, не ползваме, на хартия работим... - отговори тя.

Подигравката беше пълна. Почти подивял от ярост превключих на юридическа тема:

-Госпожо, аз имам ли право на достъп до електроенергия?

-Имате.

-Ще четем ли Конституцията, или приемате правата ми?

-Няма нужда да четем.

-Имам ли нотариален акт?

-Имате.

-Имам ли пълномощно?

-Имате.

-Имам ли лична карта?

-Имате.

-Значи имам всичко, необходимо за това да бъда ваш абонат. Тъй като сте монополна компания, нямате право да отказвате на никого да бъде ваш абонат. Т.е. регистрирайте ме, ако искате и с нов клиентски номер, все едно не съм

ви бил клиент. По стария номер висящи сметки няма...

Направо я съкруших юридически. Но кой казва, че това законът да е на твоя страна те спасява от бюрокрацията.

-Вижте господине, не мога да ви направя нова регистрация, защото има стара.

-Т.е. ако не знам номера на старата, аз би трябвало да остана без електричество, така ли?

-Не, вие си имате електричество.

-Да, имам, но добре разбирате, че ползването на енергия от името на друго лице всъщност е незаконно, дори да си плащам редовно сметките. Самите вие правите кампания, за да пререгистрирате имената с истинските.

-Съжалявам, трябва ми номера...

Положението вървеше към неспасяемо. Доста вече бях повишил тон, заформяше се голям скандал. Заплаших дори с това да им доведе телевизията. Казах им дори да проверят името ми

в Интернет, за да видят, че наистина мога да им докарам телевизия, и това не напразна заплаха. Нищо не помогна. Бях се сблъскал със съвършения бюрократ.

И тогава ме осени гениална идея.

-Добре госпожо, дайте ако имам неплатена сметка да я платя, на бележката ще излезе номерът и ще ви го кажа.

Тя се зарови нещо в компютъра и каза съкрушително:

-Нямате неплатена сметка...

Аз нямаше какво да кажа повече, но бях твърдо решен, че няма да си тръгна преди да си свърша работата. На съвършения бюрократ можеше да противодейства само съвършения и борбен гражданин. Затова казах:

-Добре, какво правим...

-Трябва да попълните молбата.

-Молбата е попълнена, липсва само един номер, какво правим...

-Ами господине, има още един начин. Може вместо клиентския номер да впишете номера на самия електромер. Ето тук... - тя посочи някакво поле.

-От къде да взема този номер? - попитах аз.

-Пише го на електромера - уникален сериен номер от производителя.

-Но аз от къде да знам този номер? Електромерът вие сте го монтирали и е заключен. След като не знам номера от сметката, как си мислите да знам сериен номер на устройство, което е ваша собственост и вие сте го заключили?

-Можете да погледнете в таблото.

-Но таблото е заключено, а и аз се намирам в офиса ви, как да го погледна?

-Това са двата начина, - каза тя - или клиентския номер, или номера на електромера.

Тук трябва да поясня, че електромерите по закон са собственост на електроразпределителното дружество. То си ги

монтира, то си ги поддържа, и то отговаря за тях. Аз като собственик не би трябвало да имам достъп. Теоретично ключ към таблото би трябвало да има само домоуправителят. Фактът, че повечето хора по всяко време могат да ровят по електро таблата не означава, че това е законно. Т.е. служителката очевидно очакваше от мен съмнителни откъм закон действия, за да и кажа някакъв номер, който очевидно едва ли имаше дори един абонат в държавата, който да знае.

-Няма как да ви кажа и този номер, госпожо. И той трябва да се намира във вашия компютър. Електромерът е ваш, вие сте го монтирали, трябва да пазите тези данни. - казах аз.

-Вие трябва да ги въведете. - продължи тя все старата "песен".

-Да, аз ще ги въведа, с моя почерк, вие само ми ги продиктувайте...

-Не, вие трябва си ги въведете сам.

-Т.е. казвате ми, че трябва да идвам втори път, заради такава очевидна формална глупост?

-Аз мога да приема само попълнен формуляр...

Чашата на търпението ми окончателно преля. На много висок и гневен тон си казах всичко, което си заслужаваше да се каже. Нещо от типа:

-Госпожо, това е супер подигравка. Вие се инатите. Не можете така да разигравате хората. Такова чудо до сега не съм виждал. Вчера за 15 минути се оправих при "Софийска вода", сега ме правите на луд. Такова нещо никъде няма. Това и през социализма го нямаше. И тогава хората не са разигравани така. Ще излязат верни всички неща, дето ги пишат за вас по медиите. Тия от "ЧЕЗ" наистина напълно са разказали играта на тази фирма и на услугата. Сега вече разбирам, че чешкият социализъм в енергетиката е по-зле от нашия...

Такива и много други подобни се чува в офисчето, май успях да блокирам работата и на

останалите служителки. Появи се една друга, попита какво става, обясних и че колежката и ме прави на "луд". Наближаваше края на работния ден, и вероятно пред опасността да продължим разправията безсрочно, тази втората накара първата да провери в компютъра има ли неплатени сметки и има ли го номерът вътре. Онази провери и намери всичко.

-Ами хайде, така му го направи. - каза втората. Първата смотолеве, че нещо не било редно така.

-Той си носи отговорността, така му го направи. - каза втората.

Първата започна да обработва молбата. Накара ме да напиша отзад, че се отказвам от всякакви бъдещи евентуални претенции, ако се окаже, че с посочения електромер ми начислят чужда сметка. Написах всичко. Тъй като от ярост ръката ми трепереше, не стана много красив текст.

Като взе да го чете, онази каза, че не разбира нищо. Аз си замълчах.

После поиска пълномощното и каза, че изрично в него трябвало да пише, че се отнася до "ЧЕЗ Електро". Аз знаех, че вътре не пише подобно нещо, а се отнася до компаниите за комунални услуги по принцип. Подготвих се за следващ рунд от битка с формалностите. Но вероятно и тя се умори от "викове и крясъци", и прие пълномощното.

След малко време още, пререгистрацията мина.

Когато всичко свърши се извиних за това, че се бях развикал, и тръгнах към стадиона да си направя дневното тичане...

...

Малко по-късно се сетих за една формалност, която свършената бюрократка беше пропуснала. Тя не съобрази, че попълвам документите като пълномощник, а не като титуляр. Пълномощното

ми даваше право да извърша пререгистрация на името на жена ми. Но не е много ясно даваше ли ми правото да подписвам общи откази от бъдещи претенции в случай на погрешни сметки. Титулярът би могъл така да подпише, но пълномощникът - само ако това е вписано в пълномощното. Не съм убеден, че пълномощното ми покрива и това. Най-малкото има съмнения за подобно общо оправомощаване. Т.е. подписал съм нещо, което не поражда задължения за титуляра. Но аз просто написах всичко дето ми продиктуваха. Чинно и съвестно като малка "мравка", която се подчинява на великия бюрократ. А както диктува бюрократът... :) Той си знае...

По принцип високата правна култура е изискване, за да си свършения бюрократ... :)

Юни 2012 г.

Electrocution* - от английски - екзекуция с електрически ток (на електрическия стол)

Лелки

Тази седмица се оказа добра за българската литература. Цели два нови разказа от най-великия сред непризнатите писатели на времето си - смиреният автор на тези редове. След като преди 2 дни получих взривяващо вдъхновение от електроснабдителната компания, ето днес, читателю мой, отново бюрократичен импулс към творчество - посетих Агенцията по вписванията. О, благодаря ти Боже, че ме прати там... Какъв творчески заряд щях да изпусна, ако не бях отишъл...

Защо хората ходят до Агенцията по вписванията? Сигурно си мислите, че това е ведомство, където се записват разни неща, така че да се публично достъпни и всеизвестни. Да, това е така, но не е затова създадена Агенцията. И преди това си имаше къде да вписваш и записваш, и всичко си беше перфектно.

Агенцията бе създадена, за да събира пари за бюджета. Под формата на олекотяване на бюрокрацията чрез превръщането на вписванията от съдебна в административна процедура, бе създадена нова бюрокрация. В нея нищо не е различно от при предната, просто бяха назначени нови чиновници, и разбира се - бяха определени нови такси за услугите им.

Днес Агенцията по вписванията е едно от най-доходоносните държавни предприятия. Една река от пари се излива в нея, река не можеща да не вдъхнови ръководството да раздава бонуси на служителите за добре свършена работа. Разбира се - най-големите бонуси за най-високопоставените служители...:)

Не че вършеха нещо. Те парите си идваха сами, защото плащащите бяха длъжни да ги внасят. Работата на служителите беше просто да взимат заплати от тези пари, и тази си работа те

вършеха добре. А за добре свършената работа се раздават и бонуси...

Та да си дойдем на думата. Днес ходих в Агенцията по вписванията, за да си платя годишния рекет за това, че имам фирма. Държавата е въвела 50 лв. такса за това да си подадеш годишния отчет в Агенцията по вписванията и тя да го обяви на сайта си. Разбира се, аз бих могъл да обявя същия отчет на поне 10 други сайта, включително да го направя лесно откриваем от всеки, който се интересува. Но смисълът на това обявяване е да платиш 50-те лева на Агенцията по вписванията. И така всяка година - без значение работи ли фирмата ти, и имаш ли печалба. Приходите на Агенцията не трябва да зависят от резултатите на предприятието. Заплатите и бонусите трябва да се изплащат редовно.

Та отивам да си платя годишния рекет, въпреки че фирмата ми не работи от 3 години, във

всичките от които съм си го плащал. Отивам, и в замяна на платени 52 лв. (2 лв. за банката на една близка до властта банкерка, защото всъщност Агенцията няма каса, на която да внесеш парите и си задължен да плащаш и комисиони на банка), та в замяна на платени 52 лв. получих вдъхновението за този разказ. Не е лоша сделката, мисля...

Преди да платя 52-та лева, реших да мина през деловодството да проверя има ли отговор на едно мое писмо от преди 1 година. Тогава попитах трябва ли неработещи фирми да внасят несъществуващия си счетоводен отчет в Агенцията. По принцип неработещите фирми нямат счетоводен отчет, съответно няма какво да обнародват. Но тъй като никой не знае трябва ли или не трябва да подават, затова всеки "за всеки случай" (за да не го глобят 2000 лв.) подава така наречените "нулеви отчети". Т.е. отчет, в който навсякъде пише нули, а в поясненията му пише,

че фирмата няма дейност. Разбира се, за този отчет също се плаща такса.

Та като съвестен гражданин реших да попитам официално трябва ли да се подава отчет, както и кой следва да плати таксата, след като бидейки неработеща, фирмата няма приходи, съответно няма от какво да плати. Приложих към питането и едно тълкувание на Министъра на финансите, отнасящо се до част от фирмите, в което пише че неработещите фирми не подават отчети. И зададох официално въпроса да подавам ли отчет.

1 година по-късно не бях получил отговор, и затова реших при поредното подаване на "нулев отчет" да попитам какво става със запитването ми.

Служителката се зарови в компютъра и намери писмото ми. Без отговор. И, О небеса... Познайте къде беше писмото? Добавено сред обнародваните документи на фирмата ми. Т.е. възприето като документ, подаден за обявяване, а

не като официално писмо, на което администрацията трябва да отговори. Колко удобен само начин да се избегне отговор! Писмото е прието, обработено и обнародвано. Отговор няма...

Въпросното писмо е подадено през деловодството, а не през гишетата за счетоводни отчети и за обнародване на промени по фирмите. То е адресирано до директора на Агенцията по вписванията. И би трябвало да бъде прочетено от някого и да се прати някакъв отговор - какъвто и да е той. Но не е ли по-удобно да заровим писмото някъде, и да избегнем да отговаряме... :)

Попитах може ли да извадим писмото от фирменото ми досие и да го препратим на директора, който да отговори. Казаха ми, че не може, да съм пуснел ново писмо... Мисля дали да пусна... Дали ще иде пак в досието ми...?

Парадоксалното е, че за обявяване на документи от Агенцията се събира такса. А

въпросното писмо са го пуснали без да съм плащал таксата. Безплатно. Каква екстра, какво великодушие... Защо ли толкова щедро са постъпили чиновниците? Май защото по-добре така без пари да го сложат там, отколкото да му отговарят...

Та въпросът трябва ли неработещи фирми да подават отчети, и кой точно трябва да им плаща таксата, остана без отговор.

И така до продължим нататък. Наредих се на опашката за внасяне на такси. Там можеш да видиш много интересни хора - тия дето все още правят бизнес у нас, не могат да не са интересни. Те понякога си говорят интересни неща. Та и сега така. Един гражданин, чакайки да си внесе 52-та лева, философстваше:

-Няма друга държава по света, в която да си плащаш, за да предоставяш информация на някого...

Един друг го погледна с интерес. Първият продължи:

-Навсякъде онзи, който иска информация, си плаща за нея. Само тук се редиш на опашки и даваш пари, за да дадеш на държавата информация...

Вторият се ухили, същото направих и аз. Човекът продължи с теоретичните си коментари за нормалното общество. След като си платих таксата отидох пред гишетата за подаване на самите документи. Там също се събират интересни хора.

Пред мен двама си говореха - едно по-младо момче и едно на моята възраст. По-младото малко така запалено говореше, а другото - по-улегнало и очукано от живота, го приземяваше. Част от приземяването беше обяснението, че всяка година по 50 лв. отиват за държавата неясно за какво. По-младото изненадано попита: "Всяка година ли?". Другият каза: "Да". И не само това, но и ме пусна

да мина пред него, защото още си чакал да му донесат документа от банката за платената такса.

И тук читателю мой стигаме до най-хубавата част - онази, която осмисля разказа, която ме накара да го напиша. Стигаме до това какво е чиновник, и какво е "фирмаджия".

Подадох си документите на служителката - една млада дама с добро излъчване. Докато тя ги преглеждаше и обработваше, на съседното гише се разрази интересен разговор между друга служителка - също нелоша и младичка, и младото момче, дете беше пред мен на опашката.

-Аз съм за промяна на регистрацията. - каза момчето и подаде документите.

Онази ги взе и започна да гледа. По едно време младежът попита:

-Това ли е всичко? - очевидно си мислеше, че е свършил.

-Чакай, бе. Много бързаш. Много бързате всички. - отговори служителката.

В този момент моята служителка - която обработваше моите документи се включи с ироничен тон:

-Ще бърза я. Няма да си губи времето в държавната администрация.

Темата явно беше интересна, та и съседният чиновник - мъж, и той да каже нещо:

-При "лелките" в администрацията...

"Хохохо" - всеобщ кикот последва от всички. Дори на мен ми стана смешно, защото младите служителки, поставени по гишетата, определено не влизаха в понятието "лелки". Но така както ми беше смешно от "лелините" приказки, ми стана смешно и към служителките, защото ако и да не изглеждаха като лелки, май мисленето им вече беше на лелки. Стана ми и малко (но само малко - свикнал съм) горчиво от отношението към някой, който се е захванал да прави някакъв бизнес. Пък макар и млад човек. Всъщност, именно защото е млад.

-Тоя младеж на колко години е? - попита една от неизглеждащите като лелка.

Другата неизглеждаща като лелка погледна документите и в пълно нарушение на Закона за личните данни, оповести на висок глас:

-85-ти набор...

Хохохо... Пореден всеобщ искрен смях от сърцето на неприличащите на лелки. "Ясен ни е тоя. Поредния льольо. Поредния двајсет и няколко годишен с фирма." - допускам това е било съдържанието в главите на смеещите се...

-Вие ли сте заявител? - попита обслужващата го.

-Да. - каза момчето.

Думите му вероятно предизвикаха потвърждение на предварителното мнение, че става дума за "льольо". Защото след като е заявител, той ще да е или собственик, или управител на фирмата. Т.е. тоя дето прави бизнеса. А на 27 - какъв бизнесмен си бе,

пишлеме... Допускам, че в този дух са се въртели мислите из главите на тия деца не са лелки, и на мъжа при тях, който би трябвало да не е "чичко"...

Всъщност си спомних, че моята първа фирма я регистрирах на 25. Може да се каже, че съм бил по-млад от това момче. Сигурно съм бил и аз "пишлеме", че съм решил, че трябва да правя нещо, вместо да се наглася на някоя държавна служба и да коментирам от последна инстанция смелчаците-фирмаджии. Сигурно трябва да съм виновен, за това че съм млад с фирма и копам нещо, та да има данъци и за лелките, и за тия деца не приличат на лелки.

А като пиша този разказ, се сетям, че Марк Цукърбърг всъщност в момента е на 28. А като е стартирал "Фейсбук" е бил още студент - на 20. Стив Джобс е бил на 21 като е стартирал "Епъл". Бил Гейтс също е бил на 21 като е създал "Майкрософт". В сравнение с тях, и аз - с моите 25 години, и въпросния младеж - с неговите 27,

сме направо пенсионери. Но за държавната администрация очевидно сме твърде надути и не знаещи си мястото младежи...

Разбира се, таксите по 52 лв. си ги плащаме. Парите не миришат, дори идващи от объркали се нещо младежи...

Видях, че нещо му беше неудобно на момчето. Ясно е, че ще свикне, и аз им свикнах. Но въпросът е трябва ли да свикваме? Или е по-добре не да свикваме с подобно подценяване, а да бъдем насърчени от обратното. Например от дребната държавна подкрепа държавата просто да не ни занимава с глупава и ненужна бюрокрация, и да ни презира докато ходим да се занимаваме със същата тази наложена ни бюрокрация.

Прочее, отчетите в Агенцията по вписванията са третото място, на което държавата ги получава. Същите отчети отиват и в НАП, както и в НСИ. Фактически, няма никакъв смисъл да се подават на още едно място. Ако и трябва да са и там,

държавата може служебно да си ги прехвърли. Разбира се, тогава не би имало вноски по 52 лв., служещи за бонуси на така искрено мразещи бизнеса "лелки", и на близки до държавата банкери.

Дали не писах твърде много по един толкова прозаичен случай... Е, нали хабя собствените си думи... Но може и да не е много, сравнено с размерите на административния негативизъм към бизнеса и "фирмаджиите".

Скоро след като кикотенето и иронията на бюрократите приключи, моята служителка - дете не приличаше на лелка, свърши с обработката на документите ми и ме пусна да си вървя...

Предстоеше ми разходка до Общината да подавам други документи... :)))

Юни 2012 г.

СПИН

През 2070 г. Американската асоциация на вирусолозите обяви, че СПИН не е заболяване. Това предизвика насмешка. Аргументите на учените бяха, че вече съществуват достатъчно препарати, с които СПИН може да се контролира до живот, и това контролиране да продължава с десетилетия. Следователно не може едно състояние, с което човек свиква и го съпътства през живота му, да се брои за болест. Учените изтъкнаха, че в човешкото тяло непрекъснато има някакви вируси и бактерии, но наличието им не прави човека болен. Според тях, вирусът на СПИН следва да се третира сред подобните безопасни вируси.

Група други учени възрази, че има много заболявания, които са хронични през целия живот, и се контролират с лекарства - подобно на високото кръвно налягане, но на никой не му и

минава през ума да обяви, че не са болести. Все пак Асоциацията остана на мнението си, въпреки иронията на научната общност.

През 2080 г. Световната здравна организация, базирайки се на изследванията на Американската асоциация на вирусолозите, обяви че СПИН не е заболяване, а е по-скоро неразположение, което може да се контролира чрез съответните препарати. Изследвания на производителите на препаратите показаха, че животът със СПИН практически не се различава от този без СПИН, стига да се вземат препаратите. Следователно - при липса на разлика, не може да се говори, че със СПИН си болен, а без СПИН си здрав.

През 2090 г. Европейският съюз прие директива, според която се гарантират равни права на заразените със СПИН с правата на тези, които не са заразени. Група депутати гласува против, защото не разбра с какво до преди това е имало някакво неравенство.

През 2100 г. първи болен от СПИН спечели дело срещу държавата за това, че не му осигурява равнопоставеност. Делото беше по повод на отказа на сексуалния партньор на имащия СПИН, да прави секс с него, и отказа на държавата да се намеси и за защити сексуалните права на имащия СПИН. В отговор на съдебното решение, ЕС прокара директива, която задължи страните-членки да приемат мерки срещу предразсъдъците спрямо болните от СПИН. Съюзът прие за безусловна дискриминация на сексуална основа отказът да се прави секс с лице, което е болно от СПИН. След като дори другото лице също да получи СПИН, това не променя живота му значително, то наличието на СПИН не може да се ползва като основание да се отказва секс.

През 2110 г. неправителствени организации на носители на СПИН поискаха да се премахнат всякакви пропагандни материали, които съветват хората да се пазят от вируса на СПИН. Според

тях, подобни материали внушават, че СПИН е заболяване и водят до разделителни линии между имащите и нямащите СПИН. В отговор ЕС прие директива, с която забрани ползването на аргумента "СПИН" в брошури и информационни филми, свързани с ползването спринцовки и игли. Огромна глоба заплашваше всеки, който агитирайки са хигиена и стерилност, използваше риска от заразяване със СПИН като аргумент. Съюзът постанови, че като аргументи могат да се ползват само истински заболявания, а не заболявания, които са такива по силата на предразсъдъци.

През 2120 г. ЕС прие директива, с която позволи на заразени със СПИН да влизат в детски градини и училища и да просвещават децата за истината за СПИН, и за това, че това не е заболяване.

През 2130 г. съдът отне родителски права на лица, които казали на децата си, че СПИН е заболяване и е добре човек да се пази от него...

През 2140 г. Съветът за сигурност на ООН наложи санкции на няколко страни, заради отказа им да прекратят практиката да се приемат в болници заразените със СПИН и да се лекуват, сякаш са болни. Сред наказаните бяха Ватиканът, няколко държави със силно влияние на християнството, както и няколко ислямски страни.

Между 2070 г. и 2150 г. бе отчетен скок от 9000% в акциите на производителите на препарати за поддържане на неразположените със СПИН. Отчетено беше, че този бизнес създава милиони работни места и е важен фактор за глобалния икономически растеж.

През 2012 г. авторът на този разказ се събуди и с облекчение установи, че сънят му се отнася за далечното бъдеще и в настоящето няма абсолютно никакви подобни явления... :)

Юни-Юли 2012

Ценоборци

Правителството, уплашено от нарастващите цени, нареди замразяването им. Притиснати от фиксирана крайна цена и увеличаващи се входни, производители и търговци започнаха да намаляват производството - за да минимизират загубите. Изправено пред дефицит, правителството нареди да не се намалява производството. За да се справят, производителите започнаха да уволняват хора - за са смъкнат малко разходите.

Уплашено, че хората губят работата си, правителството забрани да се уволняват хора. Изправени пред невъзможност да работят, мнозина започнаха да закриват фирмите си. Правителството незабавно се намеси и забрани и това. Блокирани от всякъде бизнесмените започнаха да изчезват и да се скриват някъде, оставяйки всички което имат на правителството

да се оправя. Правителството назначи нови полицаи, за да следят бизнесмените да не бягат. Най-притеснените бизнесмени започнаха да се самоубиват. Правителството забрани и това като зачисли полицаи и психиатър до всеки бизнесмен да го наблюдават по 24 часа в денонощието. Докато правителството воюваше с опитите да се отнемат евтините стоки на заслужилия народ, от самите стоки нищо не остана на пазара, а хората се изхранваха с добива от градините си.

Накрая въпросът беше разрешен чрез трансфер на премиера в Лудогорец, където той намери ново призвание да радва народа...

Август 2012 г.

Етюд с мутри... и баба Ванга

1995 г. съвещание на мутри:

-Бех при Баба Ванга. За 1000 марки ми казà нещо мноо яко - един от наште ше стане министер...

-Министер? Кога бе...

-Казà, че по-натам, тя немало да е жива...

-Ееей тъпак, вземàла ти е парите, бе. Как ше си ги земеш като не е жива...

-Ееей верно бе...

-Илядо марки... - тъпак - изхили се цялата компания...

Мутрата с марките си тръгна и си помисли:

"Ей, добре, че не им казàх, че ми е казàла, че аз ше стана министер-прецедател. Щеха да ме разнасят 5 години за смех на сички..."

Юли 2014

1999 - след отнемането на лиценза на Вис-2 и СИК...

-Г-н Костов, баба Ванга предрече, че един ден мутрите ще превземат дясното пространство. А вашата партия ще им се моли да получи няколко поста в правителството...

-Вие чувате ли се какво говорите?

Юли 2014

*Ееей... Не ви ли
писна от тоя Велик ум
и неговите разкази,
та още прелиствате
страницы...*

*Стига толкова...
засега... :)*